

Nicola West

Rapsodie în re minor

Colectia

Editura ALCRIS

NICOLA WEST

Rapsodie în re minor

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© by Nicola West, 1984

TORMENTED RHAPSODY

În românește de : Mady Zăchițeanu

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973 — 9498 — 43 — 4

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

— Ei bine, gata !... spuse Kate Loring strângând în cataramă ultima valiză și inspectând cu o privire circulară camera care acum era goală. A luat sfârșit o epocă.

Le privi apoi puțin îngrijorată pe cele două fiice vitrege care participaseră de asemenea la pregătirile de plecare.

— Sunteți sigure că vă convine soluția asta ? Nu regretați nimic ? le întrebă ea pe un ton în care se citea îngrijorarea.

Rissa, fata cea mare, ezită puțin înainte de a răspunde, fapt ce-i permise lui Mandy, mezină, să ia prima cuvântul. Pe un ton plin de entuziasm, o liniști pe mama lor vitregă : amândouă erau încântate că plecau ; erau pline de bucurie și de încredere pornind în această nouă aventură.

Ascultând-o, sora ei mai mică oftă în gând. Din păcate, ea nu împărtășea nici pe departe o asemenea siguranță. Desigur, ideea de a se stabili în Ichrachan, un sătuc pitoresc din Scoția, și de a deschide un salon de ceai în casa de țară pe care tocmai o moșteniseră, era excelentă. Cunoșteau foarte bine acea regiune, care le plăcea

foarte mult ; aveau acolo numeroși prieteni. Talentul său personal în materie de patiserie constituia o garanție sigură de reușită comercială. Și totuși... Rissa nu pleca cu sufletul ușor, din motive pe care doar ea le cunoștea și pe care nu le-ar fi împărtășit cuiva pentru nimic în lume, nici chiar persoanelor cele mai apropiate.

— Nu, Kate, nu trebuie să-ți faci griji, continuă Mandy. E foarte bine așa. Sperăm că din când în când vei veni din Statele Unite ca să bem o ceașcă de ceai acasă la noi.

Kate Loring râse în hohote, dar trist și forțat.

— Știi, draga mea, drumul este lung de aici până în Scoția... Chiar și cu avionul.

Se întoarse apoi spre fata cea mare, care stătea nemișcată în fața ferestrei și privea parcul cu un aer nostalgic.

— Și tu, Rissa, nu spui nimic ? Ai ceva îndoieli ?

„Oh, dacă ai ști !“ exclamă în gând tânăra. Dar se întoarse spre mama ei vitregă zâmbindu-i afectuos, cu un aer increzător.

— Nu, nici una, îi răspunse. Doar că mă doare puțin această plecare și despărțirea de tine.

— Dar e normal. Ai trăit mulți ani în casa asta ; te leagă atâtea amintiri.

Privirea lui Kate se opri asupra chipului juvenil și totodată matur al fiicei sale vitrege.

— Aveai doar doisprezece ani când a murit mama voastră, adăugă ea compătimitor. A trebuit să-ți iei foarte devreme responsabilitățile unui adult ; și nu ai putut deloc să te distrezi ca alți copii.

— Nu-i adevărat ! Am avut o tinerețe foarte fericită, replică Rissa cu convingere.

În realitate, pe când era doar o copilă, trebuise totuși să joace rolul mamei pentru Mandy, care era cu cinci ani mai mică decât ea și să se ocupe de tatăl său, profesor universitar, pe care văduvia îl deprimase teribil. Simțea teribil lipsa unei persoane care să fie alături de el, în fața căreia să-și deschidă sufletul, căreia să-i încredințeze supărările, necazurile și bucuriile ei. După câțiva ani, când domnul Loring se recăsătorise și Kate intrase în familie, era deja prea târziu : Rissa devenise o adolescentă extrem de rezervată. Chiar dacă între ea și mama vitregă se legaseră repede raporturi amicale, nu făcuse niciodată din aceasta confidența sa.

Și ceea ce se petrecuse la Ichrachan, în timpul primei vizite a lui Kate și a lui Alison, fata acesteia din prima căsătorie, nu modificase această stare de fapt, ci din contră, Rissa se retrăsese și mai mult în cochilia sa...

— A venit taxiul, anunță tânăra.

Toate trei apucară valizele grele și, după ce aruncară o ultimă privire casei goale, coborâră pe verandă.

— E timpul să ne despărțim, spuse Kate fără să-și poată ascunde emoția. Am trăit aici ca o adevărată familie... Cel puțin așa sper eu.

Amândouă surorile afirmară în același glas că așa fusese și își declarară afecțiunea.

— Ai fost o mamă vitregă minunată. Cea mai bună pe care ți-ai putea-o dori, conchise Mandy.

— Ai știut să-l faci pe tata fericit, adăugă

Rissa, și pentru asta îți suntem profund recunoscătoare.

Amintindu-l pe blândul și încântătorul profesor universitar, care însemnase atât de mult pentru ele, ochii li se umplură de lacrimi. Decesul lui, cu trei luni în urmă, le dezorientase pe toate trei. Era ca și cum o lumină esențială pentru existența lor se stinsese. Dar acum, așa cum spusese Kate, se încheia o epocă. Părăsea pentru totdeauna vechea casă în stil victorian în care trăiseră atâția ani, ca să pornească pe un drum nou. Kate se întorcea în Statele Unite, iar cele două surori plecau în Scoția pentru a se stabili într-o casă la țară, vila Cluny, pe care o moșteniseră de la mama lor. Viața lor urma să se schimbe complet. Întrebarea era însă : în foarte bine... sau foarte rău ?

„Oare ce ne rezervă viitorul ?“ se întrebă Rissa în timp ce așeza valizele în portbagajul taxiului. Când se gândea la Ichrachan, simpaticul sătuc scoțian în care petrecuse numeroase vacanțe, o străbătea un fior. Acel loc încântător ar fi trebuit să fie plin de amintiri plăcute pentru ea. Și totuși, tânăra avusese acolo o experiență ce rămăsese gravată în memoria ei. Perspectiva de a se întoarce la Ichrachan o umplea de teamă. Stabilirea acolo nu însemna oare noi eșecuri și noi nenorociri ?

Sau poate că exagera ? Căci după atâta timp ar fi trebuit totuși să uite totul. Să-l uite pe tânărul care-i furase inima, și care apoi îi întorsese spatele fără să privească absolut deloc în urmă...

* *

Din câte-și amintea Rissa, vila Cluny făcuse dintotdeauna parte din viața sa. De când era foarte mică, familia Loring petrecuse acolo luni plăcute pe timp de vară și chiar câteodată și vacanțele de Paște. Crăciunul îl sărbătoreau în mod tradițional la ei acasă, în cochetul oraș universitar din sudul Angliei, unde predă tatăl lor.

Câte zile fericite petrecuseră cu toții împreună în acea minunată regiune din Scoția, în acea casă de la țară situată admirabil pe malul fiordului ale cărui ape pătrundeau mult pe pământ, în mijlocul munților înalți și sălbatici. Domnul Loring găsea acolo calmul și seninătatea propice redactării unor savante studii istorice pentru care dobândise o reală notorietate, chiar și printre marile public. În timp ce el lucra în camera cea mare transformată în birou, soția lui se dedica treburilor gospodărești, se ocupa cu grădinaritul sau cu pregătirea conservelor sau a dulceturilor. Adesea cei doi soți plecau ținându-se de mână ca doi îndrăgostiți la plimbări plăcute și binefăcătoare pe câmpia magnifică.

Împrejurimile Ichrachanului constituiau pentru cele două fetițe un teren de joacă ideal, deși pentru mult timp încă, Mandy era foarte mică pentru a se putea bucura de aceeași libertate de mișcare ca sora ei mai mare. Rissa însă, petrecea cea mai mare parte a timpului în compania unui mic grup de copii din sat, constituit în primul rând din Morag și Elspeth, al căror tată avea un han, din

Alistair, băiatul doctorului, un copil calm și serios, dar care avea tot timpul inițiativa excursiilor și inventa alte activități, unele mai palpitate decât altele... Și mai ales exista Glen.

Chiar și acum, când își amintea numele lui, deși făcuse eforturi disperate ca să-l alunge din gândurile sale, Rissa se simțea emoționată și bătăile inimii i se accelerau. Totuși, Glen nu făcea parte cu adevărat din grup : era prea mare pentru asta, fiind cu opt ani mai mare decât Morag și Alistair și cu zece ani mai mare decât Rissa. Pe de altă parte, studiile muzicale pe care le făcuse îi confereau un statut aparte și-l izolau de ceilalți. Și totuși se întâlnea cu ceilalți ; pentru că avea un velier, lua adesea copiii și făcea plimbări pe lacul sărat. Făcea de asemenea vizite frecvente la vila Cluny, căci doamna Loring, care măritându-se, întrerupsese o carieră de violonistă, se interesa mult de acest adolescent cu părul negru ca smoala, cu ochii gri imenși sclipind de inteligență și cu mâini lungi subțiri și robuste în același timp, capabile să scoată dintr-un pian sunete minunate. Ea îi dezvăluise minunatul dar pentru muzică și-l încuraja să se lanseze pe această cale.

— Băiatul acesta este plin de talent și va deveni un mare pianist, îi spusese într-o zi doamna Loring soțului său.

Glen, după ce și petrecuse toată după-amiaza la vilă cântând la pian pentru ea, plecase la Kilvanie, ultima locuință de pe malul fiordului, puțin mai departe de restul satului, unde locuia doar cu domnul Kilmartin, bunicul său.

— Cu siguranță că domnul Kilmartin se va opune din toate puterile, obiectase domnul Loring. Vrea neapărat ca acesta să continue în locul lui exploatarea agricolă.

— Și totuși, mai devreme sau mai târziu va fi obligat să recunoască faptul că Glen este un geniu.

— Mă cam îndoiesc, cu atât mai mult cu cât acest dar l-a moștenit de la mama lui, iar Kilmartin și-a detestat întotdeauna nora, pe care chiar o acuză de moartea fiului său.

— Dar e absurd ! Părinții lui Glen au murit amândoi în acel teribil accident de mașină.

— Știu, dar nimic nu-l poate convinge pe Kilmartin. Și niciodată nu va accepta ca băiatul pe care-l are în grijă să o ia pe urmele mamei.

Doamna Loring oftase descurajată, apoi afirmase cu convingere :

— Glen are în sânge pasiunea pentru muzică și știe ce vrea. Va ști deci să-și impună punctul de vedere în fața bunicului său, sunt sigură de asta.

Într-adevăr, prezicerea mamei Rissei se adeverise. Bătrânul și adolescentul se înfruntaseră groaznic, vreme îndelungată, în această privință, fără ca vreunul dintre ei să cedeze. Dar în fața unei voințe mai puternice, încăpățânatul scotian fusese nevoit să cedeze : Glen obținuse autorizația de a urma studiile muzicale la Conservatorul din Edinburgh și să exerseze la pian cât dorea.

În tot acest timp, tânărul continuase să vină în mod regulat la vila Cluny, fără să-i acorde o atenție deosebită Rissei, pe care o considera un copilăș. Cu fata însă, lucrurile nu stăteau la fel ;

În acest timp ea dovedise pentru pianist o admirație fără margini, îndrăgindu-l ca pe un frate mai mare. Când avea vreo doisprezece ani, Glen devenise eroul ei plin de prestigiu, idolul ei. Apoi, în adolescență, sentimentele ei pentru el se transformaseră și se adânciseră... îndreptându-se spre iubire.

Rissa își amintea ca și cum s-ar fi petrecut cu o zi în urmă de vara în care își sărbătorise cea de-a șaisprezecea aniversare. De la moartea doamnei Loring, tatăl lor, Mandy și ea își petrecuseră în continuare, în fiecare an, vacanțele la Ichrachan. Acesta era singurul loc în care istoricul, foarte afectat de pierderea soției sale, mai găsea puțină bucurie de a trăi și puțină veselie. Cât despre fete, acestea își petreceau zilele, ca de obicei, în compania prietenilor. Mandy, care crescuse, participa acum la activitățile micului grup care se îmbogățise cu încă un element, Donald, simpaticul frate mai mic al lui Morag. Aparent, nimic nu se schimbase : excursiile și picnicurile urmau plimbărilor pe canalele de-a lungul malurilor fiordului ; în zilele ploioase, se reuneau la unul sau altul pentru a disputa extraordinare partide de cărți sau pentru a se amuza cu alte jocuri de societate. Deci, nimic nu se schimbase... în afară de faptul că târziu după-amiaza, când cele două surori Loring se întorceau acasă, mama lor nu mai era acolo ca să le primească cu dragoste și să le răsfete. Această absență dureroasă antrena după sine o alta : Glen nu mai trecea aproape deloc pe la vila Cluny.

Acum era un tânăr superb de douăzeci și cinci de ani și un pianist deja celebru, câștigând mai multe premii internaționale. În vara aceea,

între două turnee, venise să petreacă câteva săptămâni la Kilvanie ca să se odihnească puțin după oboseala vieții sale istovitoare de artist. Spre marea ei surpriză, îi ceruse atunci Rissei să-l însoțească în timpul unor plimbări pe munte sau cu velierul pe lacul sărat. Adolescența acceptase repede aceste invitații, cu un entuziasm nebun. Mai fascinată ca niciodată de magnetismul ce emana din eroul ei, l-ar fi urmat bucuroasă până la capătul pământului.

Cât de viu își amintea ziua în care-i dăduse viața peste cap! În dimineața aceea, Glen și ea plecaseră din Ichrachan foarte devreme ca să urce pe vârful cel mai înalt din regiune. După câteva ore de mers și urcuș, cei doi excursioniști ajunseră până la urmă în vârf. Acolo beneficiau de o panoramă superbă, care-ți tăia răsuflarea: înșirate la poalele munților înalți, ca niște smaralde, se vedeau nenumărate lacuri și fiorduri în care se reflecta cerul: ceva mai departe se zărea vasta întindere a mării de culoare gri, presărată cu un șirag de insule și insulițe.

Cu apetitul atât de exercitiu și de aerul proaspăt, devoraseră pe nerăsuflăte sandvișurile și alte merinde. După ce terminaseră de mâncat, se întinseseră unul lângă altul pe o piatră mare și plată și urmăriseră încântați timp de câteva minute zborul maiestuos al unui vultur ce plana pe cer.

Apoi, sub căldura razelor soarelui, Glen închisese ochii. Ațipise oare? Rissa profită de acest lucru pentru a contempla în voie chipul viril al tânărului care o tulbura foarte mult. Cu fantezia ei de adolescentă, își imaginează că nu se vor mai

revedea niciodată. Trebuia deci să studieze și să-și graveze în memorie, pentru a-și aminti toată viața, trăsăturile aspre și totuși regulate ale acestei fizionomii. O, Doamne ! Cât de frumos, cât de incredibil de frumos era Glen ! Sub pleoapele subțiri, cu gene dese negre, se ascundeau doi ochi minunați gri care știau să studieze un chip cu blândete sau să-l fulgere cu o mândrie sfidătoare. Buzele sale erau pline, senzuale și bine conturate, iar când zâmbeau descopereau un șirag de dinți strălucitori. Bustul lui, care se ghicea prin tricou, era puternic, iar coapsele și picioarele goale din cauza sortului pe care-i plăcea să-l poarte când se plimba, erau de asemenea musculoase. Conform părerii lui, efortul depus de un pianist în timpul unui concert se putea compara cu cel depus de un atlet în timpul luptei pentru stabilirea unui record. Iar corpul său, suplu și robust în același timp, părea construit pentru a suporta faptele cele mai îndrăznețe.

— Deci, cât costă kilogramul ? răsună, ușor batjocoritoare, vocea tânărului, trezind-o brusc pe Rissa din reverie.

Ea întoarse repede ochii căprui și se făcu precum bujorul.

— Nu... nu înțeleg, băigui rușinată, ca și cum ar fi fost prinsă asupra faptului.

Glen, amuzat, zâmbi.

— Ți voi explica. Mă priveai așa cum privește un măcelar o bucată de carne. Așa încât m-am întrebat la ce preț mă evaluai.

Confuzia adolescenței se mări.

— Nu... nu... te înșeli, nu încercam să... încercă ea cu neîndemânare să se dezvinovățească,

fără a reuși să găsească acele cuvinte care ar fi putut-o salva.

Pentru prima dată de când se cunoșteau, Rissa se simțea descumpănită, chiar furioasă din cauza lui Glen. Probabil că el ghicise natura emoțiilor pe care le încerca și certitudinea o umilea. Relația lor, până atunci amicală și destinsă, tocmai fusese dată peste cap și Rissa nu mai știa cum să se comporte.

Ochii gri ai tânărului rămăneau încăpățânați asupra ei. În acești ochi strălucea o lumină. Cum s-o interpreteze? Amuzament, batjocură, dispreț? Descumpănită, Rissa se ridică brusc și, ca să nu mai pară tulburată, începu să strângă resturile picnicului și să le pună într-un rucsac. Chiar în acel moment însă, un nor trecu prin fața soarelui și se întunecă puțin. Rissa avu penibila impresie că o cuprinsese un mare frig interior.

— Nu fi supărată, șopti Glen, care se apropiase foarte mult de ea. Aceste lucruri se pot întâmpla oricui. Mă întreb doar cum de nu mi-am dat seama mai devreme.

— Să-ți dai seama de ce? Oh, eu... nu știu ce vrei să spui.

— Ești sigură? întrebă el privind-o cu gravitate. Poate că ai dreptate, dar până la urmă vei înțelege. Știi, nu e chiar atât de groaznic. Toată lumea trece prin asta într-o zi.

Năucită, cu ochii plini de lacrimi, Rissa se întoarse spre el. Da, într-adevăr, într-un colțor din adâncul sufletului ei, înțelegea bine despre ce vorbea tânărul. Și totuși nu voia să recunoască. O voce stridentă îi strigă în minte: nu, nu, nu încă, e prea devreme, e prea devreme.

În același timp însă, un sentiment de urgență o asalta cu violență ; avea o ocazie de care trebuia să profite cu orice preț, căci nu se știe dacă se va mai ivi a doua oară.

Ca într-un vis, adolescența simți că este în-lănțuită de brațele lui Glen. Ochii gri o priveau cu o blândețe stranie și convingătoare. Știa că urma să fie sărutată și inima începu să-i bată nebunește.

Când buzele lui calde, senzuale se așezară pe ale ei, Rissa, tulburată, beată de fericire, închise ochii abandonându-se cu totul acestui sărut pe care, fără să știe, îl dorise din tot sufletul. Gurile lor rămaseră unite timp de lungi și delicioase clipe. I se părea că nu mai există nimic în jur în afară de acest contact pe care-l trăia pentru prima dată și care o tulbură extraordinar de mult.

În sfârșit, Glen se îndepărtă încet, cu privirea blândă fixată pe chipul roșu al adolescenței.

— Nu te teme, micuță Rissa, îi șopti el la ureche. Nu-ți voi face nici un rău.

Apoi, făcu o mică pauză înainte de a continua pe un ton indiferent :

— Câți ani ai tu, de fapt ?

— Șaisprezece, bâigui ea aproape rușinată și chiar disperată gândindu-se la numărul mare de ani care-i despărțea. Sau cel puțin atât voi face în septembrie.

— Voi fi plecat atunci, spuse el pe un ton neutru.

Zicând acestea, îi dădu drumul și se dădu un pas înapoi. Tânăra se simți atunci ca și cum ar fi stat sub o ploaie de gheață.

— Plecat ? repetă ea încremenită. Nu... nu știam. De ce ?

— Încep lucrul.

În expresia lui Glen era o urmă de amuzament și ea se blestemă că era atât de tânără, atât de stângace și lipsită de experiență.

— Da, continuă el, trebuie mai întâi să cânt la festivalul din Edinburgh, apoi să efectuez un turneu pe continentul european. Mă tem că nu ne vom vedea prea curând.

Cu un gest hotărât, tânărul se aplecă să ia un rucsac pe care și-l puse în spate.

— Dar mă voi întoarce la Ichrachan vara următoare. Și tu ?

— Eu ? se bâlbâi Rissa clipind des din ochi.

— Da, tu. Vei mai petrece vacanțele în Scoția ?

— Da, bineînțeles.

Orice s-ar întâmpla, își promise că va fi din nou cu el peste un an. Îi adresă apoi lui Glen, eroul ei dintotdeauna și dragostea ei de acum, o privire tandră. Era incredibil, minunat, căci, dacă înțelegea bine, el tocmai îi dăduse întâlnire anul următor.

— Și noi vom veni la Ichrachan vara următoare, spuse ea cu veselie.

Glen o mângâie cu blândețe pe obrazii de adolescentă și se mulțumi să șoptească :

— E perfect.

Apoi, cu pași hotărâți, începu coborârea muntelui. Pe abrupta și îngusta cărăruie, Rissa mergea în urma lui. Inima îi era plină de bucurie, un singur norișor umbrindu-i fericirea : ce greu

vor trece cele douăsprezece luni când vor fi de parte unul de altul ! Din fericire, când așteptarea se va termina și când se vor regăsi, nu va mai fi o liceană stângace, care roșește din orice. Atunci va fi mare, aproape femeie.

Într-adevăr, în anul următor, Rissa creșcu și se făcu mai frumoasă, corpul ei dobândi forme mai supte și ample, mai feminine. Dar un eveniment neașteptat le eclipsă pe toate celelalte : profesorul Loring se recăsătorii. De Crăciun el se căsătorii în fața legii cu Kate Driscoll, văduva unui coleg american, pe care o cunoscuse cu câțiva timp în urmă, în cursul unui turneu de conferințe prin universitățile din Statele Unite.

Iar când veni vara, Mandy, Rissa și tatăl lor plecară spre Scoția în compania noii doamne Loring și a lui Alison, fiica pe care aceasta o avea din prima căsătorie. Aceasta din urmă era o tânără americană splendidă, de vreo douăzeci de ani, înaltă și suplă, extrem de seducătoare, cu o coamă de păr blond și ochi albaștri imenși. Toate aceste atuuri îi permisese să înceapă o carieră de manechin, având un succes răsunător.

Îndată ce mica trupă se instală la vila Cluny, Rissa se grăbi să ceară în sat vești despre Glen. Nimeni nu-l văzuse încă la Ichrachan. Dar tânără era convinsă că el va veni neîntârziat. Așa îi spusese, aproape că-i promisese acest lucru. Și atunci când va veni, vor relua plimbările pe care le făceau singuri prin munții Scoției. Și pentru că acum era și ea mai mare, pentru că urma să împlinească în curând șaptesprezece ani, tânărul nu va mai avea scrupule și-i va declara deschis că o iubește. Doar dacă nu cumva...

Glen Kilmartin era un bărbat extrem de atrăgător și mult mai mare decât ea, nu trebuia să uite acest lucru. În cursul turneelor pe care le efectuase ca pianist renumit, probabil că avusese nenumărate ocazii de a cunoaște tinere încântătoare și sigure de ele. Cu siguranță că pianistul zbură din cucerire în cucerire. Cum putea deci să fie atât de proastă încât să-și închipuie că el își mai amintea de sărutul furat unei englezoaice de numai șaisprezece ani ?

— Se pare că avem privilegiul să fim vecinii unui bărbat celebru. Îi cunoști, Rissa ? întrebă Alison după câteva zile.

— Da; chiar foarte bine. Este Glen Kilmartin, pianistul.

— A ! exclamă americanca cu un aer lacom. Voi fi încântată să-l cunosc.

Făcându-i-se rău dintr-o dată, Rissa avu impresia că se sufocă. Un gând neplăcut se ivi atunci la suprafață. Alison, pe care o considera deja soră, era într-adevăr genul de femeie care-i va plăcea imediat lui Glen. Nu avea nici o șansă în fața manechinului cu corp sculptural.

— Nu știu dacă-și va petrece vacanța la Ichrachan anul acesta, mormăi ea roșind, jenată.

Profesorul Loring, neavând treabă deocamdată, îi acorda tot timpul noii sale soții. Văzându-i tot timpul la braț, ai fi zis că sunt într-o a doua lună de miere. Mandy se împrietenise cu Donald, fraatele mai mic al lui Morag, un roșcovan simpatic cu ochii albaștri. Toată ziua, cei doi copii se duceau pe lac, cu barca ce aparținea hanului, să pescuiască. Deci Rissa și Alison erau împreună

foarte mult timp și făceau numeroase excursii prin acea pitorească regiune din Scoția.

Exact în una dintre acele zile îl întâlnește din întâmplare pe Glen Kilmartin.

După ce merseseră pe câmp, cele două fete se opriseră într-o vale mică lângă un pârâiaș cu apă limpede, să se odihnească. Sub căldura soarelui, Rissa se lungise în iarba verde. Aproape că ațipise când vocea exaltată a lui Alison o smulse din toropeală.

— Uite, uite ! vine cineva în direcția noastră ! Nu este cumva marele pianist ?

Tânăra se ridică ; coborând panta dealului cu pași mari, o siluetă înaltă și puternică venea spre ea. Inima începu imediat să-i bată nebunește : într-adevăr, era el, era Glen...

— Ba da, chiar el este, încuviință ea dintr-o suflare, sperând ca Alison să nu remarce roșeața care-i apăruse brusc în obraji.

— Ce noroc ! exclamă cu entuziasm americanca, ridicându-se și făcând semne cu mâna. Numai de-ar fi la fel de frumos precum este în fotografiile din reviste !... Mi-ai spus că nu este însurat, așa e ?

— Din câte știu eu, nu, îi răspunse Rissa cu o indiferență prefăcută, în timp ce simțea dureroasa senzație că ar fi avut inima strânsă într-o menghină.

Glen ajuns imediat lângă ele.

— Bună, micuță Rissa. Bine ai venit.

Întorcându-se apoi rapid, ochii lui gri, pe care interesul părea că-i mărește și mai mult, se așază pe necunoscuta blondă, privind-o pe indelete.

— Și tu, cine ești ? întrebă el încântat. Am impresia că nu te cunosc. Este prima vacanță pe care o petreci în frumoasa noastră regiune ?

— Da, așa e, replică tânăra izbucnind într-un râs vesel.

— Ți-o prezint pe Alison Driscoll, sora mea prin alianță, interveni repede Rissa. Tata s-a recăsătorit, dar bănuiesc că știi asta, nu ?

— Da, am aflat de curând.

Vizibil încântat, pianistul nu o scăpa din priviri pe noua-venită.

— Deci micuța Rissa îți arată împrejurimile ?

Oh ! oare nu putea să se descotorosească de acel „micuța Rissa“ ? Ce jignitor era ! În felul acesta o punea la punct, făcând-o să înțeleagă că aparținea unei alte generații față de el și Alison. Din nefericire, așa cum prevăzuse, se lăsase vrăjit imediat de farmecul acesteia din urmă. Ce putea să facă ? Din păcate, nimic. Desigur că o liceană stângace și timidă nu putea rivaliza cu o strălucitoare și prestigioasă manechin.

— Când ai venit, Glen ? întrebă ea, încercând să intre în conversația ce se infiripase deja între cei doi.

— De ieri, răspunse el distrat înainte de a-i acorda din nou toată atenția lui Alison. Și de unde ești ? Bănuiesc că din Statele Unite, după accent...

În curând, cei trei o apucară pe drumul de întoarcere. Pălăvrăgind și râzând veseli, Glen și Alison, care păreau încântați unul de altul, mergeau înainte, fără a se preocupa câtuși de puțin de Rissa. Aceasta îi urma la oarecare distanță cu

moartea în suflet, cu ochii plini de lacrimi.

Deci Glen uitase. Uitase sărutul de pe vârful muntelui, își uitase promisiunile, întâlnirea pe care ea o așteptase tot anul. O întrebase ce vârstă are ca și cum ar fi acordat o importanță maximă acestui lucru ! De fapt, puțin îi păsa ! Probabil că el își bătuse joc pur și simplu de ea și de naivitatea ei. Era de ajuns ca o americană frumoasă și senzuală să treacă pe lângă el, pentru ca imediat să uite de existența micuței Rissa și de cei șaptesprezece ani ai acesteia. În doar câteva minute, frumosul ei roman de dragoste se prăbușise. Ce trist și dureros era ! Ar fi dorit să moară...

— Draga mea, de ce ai făcut mutra asta ? o întreabă Alison, imediat ce ajunseră acasă. Poate că nu-l găsești simpatic pe Glen ?

Rissa încercă să ascundă durerea ce o rodea și se mulțumi să răspundă evaziv :

— Ba da, dar e mult mai mare decât mine. Știi, nu prea avem multe în comun.

— Ce păcat. Mi-a spus să fac câteva plimbări cu el și am acceptat cu bucurie. Dar nu prea îmi place să te las singurică.

— Nu-ți face griji pentru mine. Mă voi descurca eu ; voi găsi ceva de făcut.

Așa încât, a doua zi Alison ieși în compania lui Glen. Se duse cu el chiar și a treia zi și în zilele următoare... Cei doi deveniseră nedespărțiți și în curând toată lumea admise că erau îndrăgostiți nebunește unul de altul.

— Crezi că Glen și Alison se vor căsători ? întreabă într-o dimineață Mandy, în timp ce pre-

gătea împreună cu sora ei sandvișuri pentru picnicul pe care-l plănuiseră pentru acea zi.

Rissa ezită, cu inima frântă. Să ia în considerare o asemenea posibilitate însemna un adevărat supliciu.

— Nu cred, se mulțumi ea să răspundă pe un ton pe care l-ar fi dorit indiferent.

Dar cu o cruzime inconștientă, Mandy continuă :

— Eu sunt convinsă de contrariu. Glen și Alison se iubesc atât de mult încât precis se vor hotărî să se căsătorească. Mă vor accepta oare ca domnișoară de onoare ? Tu ce crezi ?

— Taci ! îi ordonă sec sora ei. Nu ai vârsta pentru a te ocupa de astfel de lucruri.

Imaginându-și cuplul ieșind din bisericuța din Ichrachan, mână în mână, zâmbind fericiți, o disperare fără margini puse stăpânire pe Rissa. Nu, nu, își repeta ea, gata să izbucnească în plâns, nu voi suporta un astfel de deznodământ.

Dar până la urmă nu avu loc nici o căsătorie. La sfârșitul verii, după chipul abătut al lui Alison, toată lumea înțelese că idila ei cu celebrul pianist se terminase prost. Americanca părăsi imediat Scoția, plecând la Paris și Roma, unde trebuia să facă niște fotografii pentru câteva reviste de modă.

Acest deznodământ ar fi trebuit s-o facă pe Rissa să se simtă ușurată, dar nu se întâmplă nimic. Ideea pe care și-o făcuse în trecut despre Glen se transformase radical. Fosta ei iubire se transformase în ură. Își promise să nu-l mai revadă niciodată pe acest impostor căruia toată lu-

mea îi spunea geniu și care de fapt nu era decât un monstru căruia îi plăcea să-și bată joc de sentimentele pe care le inspira. Se purtase josnic cu ea, apoi fusese rândul lui Alison. Pe câte femei le mai făcuse să sufere astfel ?

În anii următori, după ce-și termină studiile hoteliere, Rissa găsi de lucru și era fericită că nu se mai putea întoarce la Ichrachan în vacanțe. Acum însă, când ea și Mandy erau pe punctul de a se întoarce și de a se instala definitiv acolo, se simțea invadată de teamă. Era oare bine ce făcea ? Oare vechile ei răni, prost cicatrizate, nu riscau să se deschidă ?

CAPITOLUL II

— Ai dreptate, Mandy, totul este ca odinioară, spuse Rissa coborând din Land Roverul pe care-l cumpăraseră chiar înainte de plecarea în Scoția.

Briza sănătoasă care bătea dinspre fiord făcu să fluture şuvițele mătăsoase ale părului său castaniu deschis, în timp ce, cu o bucurie amestecată de emoție, tânăra redescoperea acest peisaj atât de familiar și de drag: malurile verzi ale lacului, vasta întindere de apă gri-albastră pe suprafața căreia fugeau umbrele ceva mai închise ale câtorva nori, munții și piscurile lor dantelate.

Putin mai în vale se adăpostea sătucul Ichra-chan, ca și cum ar fi fost încă așipit sub căldura razelor soarelui din acel sfârșit de după-amiază. Câteva bărci se balansau ușor în port. Un pescar bătrân, așezat pe o bornă, lenevea fumându-și pipa. O duzină de găini cârâiau pe drumul neasfaltat.

Nici vila Cluny nu se schimbase. Se ridica lângă colină, ceva mai departe de celelalte case, albă, înconjurată de arbuști și de flori de grădină ce ajungeau până pe malul fiordului.

Am putea pune mese și scaune afară, pe ne-luză, se gândi Rissa, fără a uita umbrelele pentru

zilele extrem de călduroase." Chiar de pe acum, Mandy și cu ea hotărâseră : holul cel mare de la intrare va servi drept sală principală pentru salonul lor de ceai. După calculele lor, vor avea loc vreo patruzeci de persoane, puțin mai înghe-suite, dar...

— Doar nu vom avea plin în fiecare zi, re-marcase Rissa, mai puțin sigură de succes decât sora ei mai mică.

— Te înșeli, replicase cea din urmă. Cu chiflele tale cu lapte, prăjiturile uscate, pateurile și specialitățile tale : tarte cu mere, șarlote, colțunași și bezele cu cremă, vom avea o extraordinară afluență zilnică.

— Îmi dau seama ce mă așteaptă : zile și nopți petrecute lângă cuptoare. Fără să mai punem la socoteală preparatul unor mese ușoare, așa cum ne-am gândit.

— Ciorbă de legume, pateuri, prăjituri cu șuncă, saleuri, plăcinte, salate alcătuite din...

— Destul ! Destul ! o întrerupse cu blândețe Rissa. Nu mă voi descurca niciodată singură, va trebui să pui și tu mâna să faci ceva.

Cele două surori izbucniseră într-un râs vesel : într-adevăr, Mandy nu era nici pe departe o bucătăreasă desăvârșită. În orice caz, sarcinile fuseseră bine împărțite : sora cea mare se va ocupa cu bucătăria, iar cea mică va servi. În acest fel, sperau că salonul lor de ceai va avea toate șansele să meargă bine, chiar dacă pentru Rissa nu era decât un pariu pe care poate că nu va fi ușor să-l câștige.

Orice ar fi fost, acum erau pe picior de pornire. Totul era aranjat : congelatorul, care le va permite să stocheze merindele proaspete și să conserve mâncărurile pregătite dinainte, le va fi adus și instalat în cursul săptămânii ; în ziua următoare se vor duce la Oban, cel mai apropiat oraș important, pentru a cumpăra ustensilele și ingredientele care le lipseau. Apoi, în timp ce Rissa va amenaja bucătăria și va începe să pregătească anumite specialități, Mandy, ajutată de Donald, va decora și va transforma holul într-un drăguț salon de ceai. Conform dorinței amândurora, va trebui ca salonul să fie scăldat într-o atmosferă simplă, prietenească și bogată în același timp.

— Cât de fericită sunt că m-am întors la Ichrachan ! strigă Mandy entuziasmată, în timp ce o ajută pe sora ei să scoată bagajele din Land Rover. Aș vrea să nu mai plec niciodată de aici.

— Și totuși va trebui să pleci. Te întorci la facultate la începutul lui octombrie, îi aminti sora ei mai mare.

Mandy mormăi ușor printre dinți ; această perspectivă nu părea deloc s-o încânte. Privirea ei îmbrățișă cu nostalgie întinderea fiordului și dincolo de aceasta, linia maronie a munților. Timp de câteva minute ea rămase nemișcată, având un aer trist. Dar atitudinea ei se schimbă repede ; apucând un rucsac, porni cu un pas energic în direcția vilei.

— Nu avem timp de pierdut, anunță ea pe un ton vesel. Hai să ne instalăm fără întârziere.

Fericite și în același timp tulburate, cele două surori pătrunseră în bătrâna locuință familială

atat de plină de amintiri. Camera cea mai mare, cea pe care o ocupaseră părinții lor, apoi profesorul Loring și Kate, îi fu repartizată Rissei. Cât despre Mandy, ea fu fericită să ocupe din nou camera care fusese a ei din copilărie.

Petrecură apoi câteva ore aranjând lucrurile și făcând curățenie. Soarele se pregătea de culcare când Rissa hotărî că munciseră destul în ziua aceea.

— Ce-ai zise de o plimbare de-a lungul fiordului ? îi propuse ea lui Mandy.

— Prefer să cobor în sat. Trebuie să-l văd pe Donald. Este urgent : am de pus la punct câteva detalii importante pentru decörarea salonului de ceai... Sper că nu te superi.

— Nu, absolut deloc. Mă voi plimba singură.

Zâmbind cu un aer înțelegător, tânăra o privi pe sora ei mai mică ieșind grăbită din vilă, cu frumosul ei păr ondulând pe umeri în ritmul mersului. Deci Mandy se grăbea să-l vadă pe Donald. Desigur, nu era o alegere rea : Donald tocmai își terminase studiile superioare și obținuse diploma de inginer. Era un băiat simpatic și inteligent, care urma să aibă o situație frumoasă.

Dar ce s-o fi întâmplat cu ceilalți membri ai grupului ? se întrebă Rissa. Elspeth, Morag, Alistair ? Pesemne că plecaseră cu toții din Ichra-chan. Aflase că Alistair urma medicina și că lucra ca intern într-un spital din Edinburgh. Ia te uită ! era o persoană pe care chiar ar fi vrut s-o revadă. Se înțelesese bine cu el. Cu siguranță că și el venea din când în când în sat și deci se vor întâlni într-o zi...

Înterupându-și firul gândurilor, Rissa se hotărî până la urmă să facă o plimbare și se îndreptă spre malul lacului sărat. Soarele dispăruse deja în spatele munților, iar temperatura scăzuse. O perdea fină de ceață se ridicase deasupra apei și câțiva pescăruși zburau ici-colo scoțând țipete ascuțite.

Ce plăcut era să respiri adânc aerul proaspăt, întăritor și iodat și să asculți clipocitul apei! În timp ce mergea de-a lungul fiordului, tânăra se simți invadată de un sentiment de liniște, de fericire, așa cum nu mai simțise de mult, de foarte mult timp...

Din păcate, această clipă dură puțin. Un zgomot de pași ce scârțâiau pe pietriș o făcu să se întoarcă. Ținându-și răsuflarea, ea rămase nemișcată și așteptă inevitabilul. Această revenire la Ichrachan includea riscul de a se regăsi față-n față cu bărbatul pe care, cu șapte ani în urmă, îl iubise din tot sufletul ei de adolescentă, și care își bătuse joc de sentimentele ei. Într-adevăr, fatala întâlnire urma să aibă loc mai devreme decât presupusese ea.

După câteva secunde, ieșind din penumbră, el apărură în fața ei.

— Bună seara, Rissa, o salută tânărul pe un ton rece.

Silueta înaltă a lui Glen Kilmartin se decupa în lumina apusului. Era mai înalt decât își amintea ea și trăsăturile feței erau mai pronunțate ca și cum ar fi fost cioplite cu toporul. Tânăra remarcă rapid că și el mai îmbătrânise: sprâncelele dese foarte negre aveau acum ici-colo fire gri, așa cum se găseau și pe la tample. Ceea ce nu-l

făcea totuși mai puțin atrăgător și seducător... ci din contră.

— Deci, te-ai întors, adăugă el privind-o fără pic de blândețe.

O, Doamne ! ce primire încântătoare ! Fără un zâmbet, fără un cuvânt de bun-venit !

— Mereu la fel de perspicace, s-ar spune, replică Rissa cu o ironie usturătoare.

Ce departe era vara când se sărutaseră cu atâta dragoste, batjocorită pentru a lăsa locul acestei ostilități fătife ! Evident, între timp existase legătura dintre Glen și Alison, legătură ce stricase totul...

— Am auzit de moartea tatălui tău, îmi pare rău... Și Kate ? Cred că s-a întors în Statele Unite, nu ?

— Da, așa e.

— Și Alison ? întrebă el pe un ton neutru. Mai este manechin ?

— Da. Urmează să se căsătorească în curând.

— Alison... să se căsătorească ?

Glen izbucni într-un răs amar, usturător.

— Presupun că viitorul soț are un faimos cont în bancă, urmă el parodiind accentul american.

Remarca aceasta nu făcu decât s-o enerveze și mai tare pe tânăra care i-o întoarse sec :

— Nu cunosc acest lucru. Probabil că se mărită cu tipul acela pentru că-l iubește. Nu e un motiv suficient ?

— Nu zău ? o luă el peste picior. Slavă Domnului, eu personal am reușit să nu cad într-o astfel de capcană.

Rissa îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Cât cinism !... Te-ai schimbat mult, Glen. Odinioară erai prietenos, drăguț și înțelegător, dar astăzi...

— Nu mai sunt, completă el. Este inutil să mi-o spui, Rissa, căci sunt conștient de asta.

Un zâmbet amar îi apărură pe buze.

— Eu nu sunt un subiect prea interesant. Hai să vorbim mai degrabă despre tine.

— Ce ai vrea să știi ?

— De exemplu, te-ai măritat ? întrebă el cu un ton indiferent.

— Nu. Și nu am nici prieten. Și mă simt foarte bine așa, mulțumesc. Viața pe care o duc îmi place așa cum este.

— Și ce ai făcut în acest timp în care nu ne-am văzut ?

— După liceu am urmat cursurile unei școli de turism. Apoi am găsit un loc de muncă într-un mare hotel din Londra înainte de a lucra în altul pe coasta de sud. Din nefericire, acesta din urmă a dat faliment și și-a închis porțile la o lună după moartea tatălui meu. Atunci, eu și Mandy am hotărât să ne stabilim în Ichrachan și să ne deschidem un salon de ceai în vila Cluny.

Vestea nu păru să-l bucure vreun pic pe Glen, care se strâmbă cu un aer vizibil dezgustat.

— Îți bați joc de mine ? spuse el cu răutate.

Unde dispăruse oare blândul, amabilul Glen de odinioară ? O asemenea metamorfoză era într-adevăr ceva derutant și dezolant.

— Din contră, sunt cât se poate de serioasă. Și în fond, de ce te deranjează ?

— Nu am chef să văd Ichrachanul și împre-

jurimile invadate de horde de turiști gălăgioase, care dau radiourile la maxim și lasă gunoaie peste tot.

— Ei, hai, nu fi ridicol ! Va fi doar un modest salon de ceai, nu un parc de distracții.

— Oh, dar totul începe așa. Apoi promotorii imobiliari vor veni cu oribilele proiecte de parcelare, de amenajare a unui parc de distracții, de construcție a unui supermagazin și mai știu eu cu ce grozăvii. Ichrachanul, singurul loc unde mă pot odihni și eu între două concerte, va deveni un infern.

Uluită de atâta arțag și rea-credință, Rissei abia îi venea să creadă.

— Nu crezi că exagerezi ? Mie îmi pari chiar destul de ipocrit. Bănuiesc că atunci când mii de oameni plătesc ca să te asculte nu te mai plângi... Chiar mă întreb ce le place oare.

Ca și cum l-ar fi înțepat, Glen încruntă sprâncenele cu un aer vexat.

— Nu-ți place muzica mea ?

— Nu cea pe care o interpretezi de atâta timp. Acest zgomot fără nici un pic de melodie te face să plângi.

— Înțeleg. Ești refractară la arta modernă, aruncă el cu o mutră sfidătoare.

— De ce mi-ar plăcea ceva care zgârie timpanele ?

— În loc să te iei de compozitorii și interpreții contemporani, mai bine ți-ai examina îngustimea gusturilor.

Această critică fusese spusă pe un ton de dispreț total care o ului pe Rissa.

— Apreciez muzica frumoasă, se apără ea destul de slab. Îmi place muzica lui Ceaikovski sau cea a lui Rimski Korsakov, pe care o interpretați atât de frumos înainte.

— Vorbești de autori siropoși pe care revoluția dodecafonică i-a scos din actualitate.

Rămasă fără argumente, tânăra tăcu. Această discuție devenea absurdă și nu dorea s-o continue.

— Mă întorc acasă, anunță ea deodată. Mă bucur că ne-am întâlnit, Glen. Vacanță plăcută !

Apoi, fără alte cuvinte, se întoarse pe călcăie și se îndepărtă.

Dar abia făcuse câțiva pași, când o mână puternică i se așază pe umăr, obligând-o să se întoarcă.

— Dă-mi drumul, Glen, strigă ea furioasă.

Presiunea degetelor deveni mai puternică.

— Nu înainte de a-mi explica ce s-a întâmplat cu micuța Rissa. De ce ai devenit atât de agresivă ? Poate din cauza unui bărbat ? Te-a înăcrit o dragoste nefericită ?

Câtă violență și grosolănie ! Cine era acest individ cu zâmbet disprețuitor care-și permitea să-i vorbească în felul acesta ? Cu siguranță nu era drăguțul, amabilul vecin care fusese subiectul celor mai frumoase vise din adolescența sa !

Mobilizându-și toată energia, tânăra reuși să se elibereze și o luă la fugă. Tentativă deșartă pentru că Glen o ajunse din doi-trei pași și o luă în brațe cu brutalitate. Ea nu avu timp să protesteze ; avidă, cu cruzime, gura lui puse stăpânire pe a ei cu o sălbăcie necruțătoare.

Totuși, pentru că sărutul se prelungea în ciuda voinței tinerei, corpul ei începu să reacționeze, simțurile ei luară foc. O senzație de căldură puternică o invada încetul cu încetul și ea se abandonă sărutului. Spre marea ei surpriză, această îmbrățișare îi oferea un sentiment de securitate și se simțea bine. Buzele lui Glen, atât de teroce cu câteva clipe în urmă, deveniseră blânde și convingătoare și se jucau cu ale ei, apoi coborau de-a lungul gâtului satinat, pe umeri, spre proeminența pieptului. Scoțând un mic strigăt de plăcere, ea simți în pântec dorința lui virilă, în timp ce buzele lor se uneau din nou cu și mai multă tandrețe.

Când în sfârșit îi dădu drumul, Rissa avu impresia că ia deodată contact cu realitatea. Ce se întâmplase oare ? Ce însemna oare acel sărut atât de ciudat și de neprevăzut ? Privirea ei, pe jumătate uimită, pe jumătate acuzatoare, se fixă pe Glen. Își bătuse joc de ea. Acum îi râdea oare în nas ?

— Nu. Pianistul o privi aproape afectuos, o luminiță intensă scânteindu-i în adâncul ochilor gri. Trăsăturile chipului său erau destinse, nu mai aveau nimic dur și sfidător în ele. Timp de o clipă, Rissa crezu că-l are în față pe Glen cel din trecut, cel pe care-l admirase și-l îndrăgise atât de mult. Dar iluzia nu dură mai mult : deja zâmbetul amar apăruse pe buzele lui.

— Îmi pare rău pentru ceea ce tocmai s-a petrecut. Nu știu ce m-a apucat, se scuză el, fără să pară totuși că dă prea mare importanță acestor cuvinte. Pe viitor ar fi bine ca fiecare să stea la locul lui.

Apoi, fără să mai adauge un cuvânt, dispăru în noapte. Împietrită pe loc, Rissa asculta zgomotul pașilor îndepărtându-se. Atitudinea lui Glen era un mister opac, iritant, pe care nu reușea să-l străpungă.

*
—
*

Mandy puse fața de masă pe ultima masă, apoi se dădu un pas înapoi pentru a-și admira opera.

— E perfect ! E fantastic ! aplaudă ea fericită.

Atrasă de strigăte, sora ei, cu un șorț alb legat în jurul mijlocului, ieși în grabă din bucătărie, alăturându-se laudelor lui Donald care, pe drept cuvânt, nu-și menajase eforturile și participase din plin la amenajare. Holul vilei Cluny fusese transformat într-un elegant salon de ceai. Scaunele și mesele din lemn, pe care se aflau flori proaspăt culese din grădină, pereții vopsiți în culori vesele pe care fuseseră agățate câteva tablouri în acuarelă, opere ale unui artist local, perdelele fine din dantelă de la ferestre, totul producea o impresie de bun gust și de confort, de simplitate și de voie bună, foarte reușită.

— Cu acest minunat decor, clienții nu vor lipsi, aprecie Mandy frecându-și mâinile cu un aer mulțumit.

— Fără să mai punem la socoteală că vor fi irezistibil atrași de mirosurile delicioase care vin dinspre bucătăria Rissei, adăugă Donald.

Aceasta din urmă tăcu câteva clipe ; cu cât se apropia ziua deschiderii, cu atât era mai nerveasă.

— S-ar putea să aveți dreptate ! oftă ea apropiindu-se de o fereastră. Mesele de pe peluză au cel mai mare efect, iar umbrelele chiar că atrag privirile... În sfârșit... sper că totul va fi bine.

— Eu sunt sigură că totul va fi bine, strigă Mandy cu un optimism debordant. De anul viitor salonul nostru de ceai va figura în ghidul din Scoția ca unul dintre cele mai bine cotate loca-luri.

— Până atunci, trebuie să-i mulțumim lui Donald pentru ajutor. Fără el, nu știu cum ne-am fi descurcat.

— Am fost încântat să vă dau o mână de ajutor, spuse el. Nu ezitați să mă chemați când mai aveți nevoie.

Rissa îi adresează un zâmbet recunoscător.

— Drăguț din partea ta, dar presupun că nu vei mai sta mult la Ichrachan.

— Ba da, din contră, nu voi pleca prea curând.

— Cum așa ? se miră tânăra. Cu diploma ta de inginer biolog nu vei găsi de lucru pe aici.

— Ce contează ? Îmi place prea mult în Ichrachan ca să plec în altă parte. Îl voi ajuta pe tata la han, iar cu economiile mele voi cumpăra o barcă de pescuit.

Rissa îl privi perplexă, chiar ușor dezaproba-toare : nu dorea să discute hotărârile lui Donald care, de fapt, țineau de liberul lui arbitru.

Totuși, seara, când înainte de a se culca. cele două surori luau un ceai în bucătărie, problema reveni în discuție.

— Trebuie să mărturisesc, începu Rissa, că am fost destul de șocată de ceea ce a spus Donald

în această după-amiază. Ție îți vorbise despre situația de a rămâne în Ichrachan ?

— Ihî !... mormăi Mandy privind încăpățânată ceașca din fața ei. Dar nu înțeleg ce este atât de șocant.

— Nu, zău ? Donald a urmat studii extrem de dificile, are toate calitățile pentru a reuși într-o strălucită carieră profesională și vine să se îngroape aici ! Își pierde efectiv timpul !

— A fi pescar este o meserie foarte frumoasă și foarte utilă.

Rissa o privi sever.

— Doar nu-l aprobi ? se înfurie ea.

— De ce nu ? Donald a ales să ducă o viață pe gustul lui în această regiune de care este profund legat. Ce vezi rău în asta ?

— Nu știu, oftă Rissa.

Termină apoi ceaiul și se ridică.

— Hai la culcare, e târziu, spuse ea plictisită. Ziua de mâine va fi grea.

Apoi adăugă, privind-o în ochi pe sora ei mai mică :

— Știi, Mandy, tata dorea mult ca tu să termini facultatea. Doar nu te vei lăsa influențată de Donald și o vei lua pe alt drum.

— Nu-ți face griji, nu sunt influențabilă. replică tânăra pe un ton calm înainte de a se ridica la rândul ei.

Părăsi bucătăria sub privirea puțin întristată a surorii sale și începu să urce treptele scării de lemn ce ducea la etaj. Rămasă singură, Rissa începu să spele ceștile. Discuția o iritase. Foarte rar se întâmpla ca Mandy și ea să aibă divergențe de

opinii și să se înfrunte atât de deschis cum o făcuseră cu câteva minute în urmă. De fapt, dacă discuția luase o asemenea întorsătură neplăcută, trebuia să recunoască faptul că vina era în mare parte a ei. Ca să fie sinceră, de câtva timp o enervă și cel mai mic lucru, cea mai mică piedică ivită o făcea să fie nervoasă, așa cum nu-i stătea în obicei. De fapt, asta se întâmpla din prima zi când sosise în Ichrachan... Mai precis, de la derutanta întâlnire de pe malul lacului, cu Glen Kilmartin; amintirea aceluia moment penibil continua să-i lase un gust amar și să o chinuie. Întoarcerea în Scoția debutase prost, în așa fel încât ea începuse să se îndoiască din ce în ce mai mult de oportunitatea proiectului lor. Nu ar fi fost mai bine oare să folosească vila doar casă de vacanță, ca odinioară?

În sfârșit... acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Zarurile erau aruncate: salonul de ceai se va inaugura a doua zi. Deocamdată, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, era să se ducă la culcare, căci avea nevoie de multă odihnă: toată munca de aranjare o istovise.

Din nefericire, în noaptea aceea, Rissa, prost dispusă, îngrijorată, nu putu să adoarmă prea curând. După ce se răsuci nervoasă în pat de ne-numărate ori, căzu în sfârșit într-un somn plin de coșmaruri. Printre altele, visă că vila era invadată de o hoardă de turiști gălăgioși, în fruntea cărora se afla Glen; așezat la un pian cu clape roșii și negre, acesta interpreta un înspăimântător marș funebru cu sunete dezarticulate. Multimea, din ce în ce mai amenințătoare începea să

urle în cor : „bezele cu cremă ! bezele cu cremă !” Rissa, paralizată de frică, nu reușea să ia bezelele cerute. Atunci, mulțimea turbată, apucată de o furie distrugătoare, începea să devoreze cu sălbăticie mobilierul, în timp ce muzica atroce se amplifică într-un sunet de sirenă demn de apocalips.

Slavă Domnului că acest vis oribil nu fusese premonitoriu. Inaugurarea salonului de ceai obținut un mare succes : toată dimineața, localul nu se goli. Printre turiști ce vizitau regiunea se aflau și numeroși săteni care veneau să-și prezinte urările de reușită în ceea ce întreprindeau surorile Loring. Fiecare lăuda farmecul decorului, gentilețea și eficiența serviciului. Cât despre preparatele Rissei, acestea erau calificate în unanimitate drept perfecte.

Văzând zâmbetele încântate ale consumatorilor și auzind exclamațiile de plăcere, nu puteai să te mai îndoiești : pentru început, era o lovitură de maestru. Noile patroane nu puteau decât să încerce un sentiment de triumf. Mai ales Mandy radia, mai entuziastă și fericită ca niciodată. Cât despre Rissa, aceasta se simțea calmă. O dată dispărute coșmarurile de peste noapte, îi revenise încrederea, iar viitorul nu i se mai părea atât de nesigur și de amenințător. Deschiderea salonului se arăta cum nu se poate mai promițătoare. Până la urmă, totul va fi bine.

La prânz, dulciurile și salatele variate fură și ele mult apreciate. Un băiețel foarte gurmand ceru de trei ori câte o porție din delicioasa tartă cu ceapă.

Către sfârșitul după-amiezii, afluența începu să se mai rărească. Pe la ora cinci, ultimul grup de clienți le felicită călduros și promiseră că vor reveni. Aparent, ziua se terminase, iar Mandy profită de acest lucru pentru a ieși să ia o gură de aer de-a lungul fiordului în compania nelipsitului Donald.

Rissa se retrăsese în bucătărie ca să pună totul în ordine când se făcu auzit sunetul clopoțelului care anunța că intrase cineva. Gata să primească amabilă noii-veniți, tânăra se îndreaptă spre intrare. Dar zâmbetul îi îngheță pe buze când descoperi în prag o siluetă cu o ținută impresionantă care din păcate îi era foarte familiară.

— Bună seara, Rissa, spuse Glen, intrând cu un pas nonșalant.

Tânăra îl privi cu un aer sfidător și ironic.

— Ia te uită ! Tu aici ! Ce surpriză plăcută ! Totuși, credeam că ți-ai jurat să mă eviți... Din câte văd, nu te mai temi de turiștii amenințatori.

Pianistul inspectă localul cu o privire circulară.

— Cred că nu puteți servi mai mult de vreo douăsprezece persoane, spuse el cu o mutră sfidătoare.

— Ba vreo patruzeci, fără a pune la socoteală locurile disponibile afară.

Fluierând ușor, ironic, Glen se apropie de fereastră.

— Și pe când mă rog uriașa parcare asfaltată în care vor sta mii de mașini și autocare ? întrebă el în zeflema.

Tânăra îi aruncă o privire enervată.

— Scuză-mă, Glen, dar nu am timp de pier-

dut ascultându-ți amabilitățile. Trebuie să scot din cuptor chiflele cu lapte.

— Una dintre specialitățile mamei tale, își aminti el cu nostalgie.

— Da, ea mi-a lăsat moștenire câteva rețete.

— Păcat că nu ai moștenit și calitățile sufletului ei, precum și inteligența ei. Doamna Loring era o femeie sensibilă, plină de omenie și de înțelegere. Din păcate, tu nu-i semeni deloc.

Înainte ca Rissa, uluită, să-i poată răspunde, el se așeză la o masă.

— Ei bine, dă-mi și mie câteva chifle și o cană de cafea, comandă el.

Tremurând de uimire și furie, Rissa intră în bucătărie. Cum îndrăznește s-o amestece pe mama ei în cearta lor ? Era chiar josnic. Deci dorea s-o rănească și să o jignească cu orice preț.

Furioasă, pregăti o tavă cu cele necesare și intră în salon. Acolo, ea așeză farfuria cu chiflele crocante și aurii și o ceașcă plină cu cafea partumată în fața acestui consumator, așa cum procedase cu toți ceilalți.

— Nu stai și tu jos ? o invită el.

— Nu, mulțumesc. Eu muncesc și nu se cuvine să pălăvrălesc cu clienții.

— Nu poți să stai nici măcar pentru o discuție amicală ? Nu ne-am văzut de foarte mult timp și avem atâtea să ne spunem !

Rissa îl privi ursuză înainte de a-i răspunde sec.

— Acum câteva seri, pe malul fiordului, am văzut că nu mai avem să ne spunem nimic.

Privirea lui Glen se fixă atunci pe chipul ei, oprindu-se ostentativ asupra buzelor pline.

— Există gesturi mai elocvente decât cuvintele, spuse el zâmbind.

Într-adevăr, se sărutaseră atunci. Amintindu-și cu câtă pasiune se abandonase atunci sărutului, Rissa fu invadată de un val de căldură... Dar la ce servise acel sărut ?

— Aș fi sărit cu plăcere peste acel discurs, afirmă ea cu bruschete.

Pianistul oftă descurajat.

— Foarte bine, murmură el printre dinți.

Se grăbi să termine cafeaua și se ridică.

— Cât îți datorez ?

— Patruzeci de penny, pentru cafea, plus treizeci pentru chiffe. În total șaptezeci de penny.

Rissa luă monedele pe care i le întinse el apoi, întorcându-i spatele, se pregăti să plece dar o mână puternică o opri. Contactul o făcu să tresară fără să vrea și vru să protesteze, dar nici un cuvânt nu-i ieși din gură.

— Rissa, șopti el pe un ton blând, aproape mângâietor, știi, nu-mi stă în obicei să forțez fețele. Doream să știi acest lucru.

Tânăra se întoarse imediat.

— Și eu vreau să-ți spun ceva : mi-e milă de tine, Glen. Plăcerea pe care o simți când îi umilești pe ceilalți este lamentabilă. Așa te-ai comportat cu mine în urmă cu șapte ani. Apoi ai reînceput la fel cu Alison, vara trecută.

— Dacă ai ști ce s-a întâmplat în realitate între noi doi !

— Nu-mi pasă ! Trecutul este trecut. Hai să uităm că în urmă cu câțiva timp ne-am cunoscut și ne-am... stimat. De acum înainte, hai să evi-

tăm întâlnirile. Așa ne va fi mult mai bine amândurora.

Ca și cum i-ar fi cerșit iertarea, tânărul fixă o privire rugătoare în ochii castaniu-aurii. Dar, în ciuda fiorului care continua să o străbată pe dinăuntru, Rissa rămase neclintită.

— Foarte bine, spuse el brusc, cu voce tăioasă. Venisem să facem pace, dar se pare că acest lucru este imposibil. Pe viitor mă voi abține deci să încerc să te văd.

Întorcându-se apoi pe călcăie, se îndreptă spre ieșire.

— La revedere, Rissa... Sau mai degrabă, adio.

Ușa se închise cu zgomot. Timp de câteva minute, tânăra privi uluită canaturile din lemn. Nu greșise oare neacceptând ramura de măslin pe care pretinsese Glen că i-o întinde?... Oh !... pesemne că nu era decât o manevră grosolană ca să-și poată bate joc în continuare de ea.

Atunci se auzi zgomotul unei mașini care se oprise în fața casei și din ea coborî o familie. Erau desigur niște turiști care veneau să comande ceva în salonul de ceai. Un zâmbet slab apăru atunci pe buzele Rissei. Ei hai, puțin curaj ! Doar viața merge înainte ; nu trebuia să se lase doborâtă de ceva care, desigur, nu merita atâta atenție.

CAPITOLUL III

Veni și sfârșitul săptămânii. Succesul obținut de salonul de ceai nu scăzuse ci dimpotrivă, mulți turiști veneau cu toată familia. Dacă reputația localului surorilor Loring se răspândise, era normal ca numărul clienților să crească.

— Se pare că afacerea noastră nu a pornit cu stângul, spuse Rissa închizând registrul cu socoteli. Dacă o ținem tot așa, vom putea trăi din beneficii. Cu cât mai mult cu atât există mari șanse ca tu să obții bursă la facultate.

Apoi chipul ei se întunecă puțin.

— Evident, continuă ea, vom avea mai puțini clienți în timpul iernii.

— De ce ești așa pesimistă? interveni atunci Mandy. Scoțienii sunt mari amatori de dulciuri, nu te vor lăsa să șomezi, crede-mă.

Sora ei mai mare îi aruncă o privire afectuoasă.

— Până atunci, mâine este luni și suntem libere. Cum ai de gând să-ți petreci ziua?

— Donald m-a invitat să-l însoțesc în insule ca să le facem o vizită părinților lui. Am de gând să accept invitația.

— Cu ce vă duceți până acolo?

— Cu vaporeșul de la han. E mult mai rapid și mai ieftin decât cu feribotul.

Cu sprâncenele puțin încruntate în semn de dezaprobare Rissa părea puțin contrariată.

— Nu-ți face griji, se grăbi să adauge sora ei. Donald este un marinar excelent. Cât sunt cu el, nu mă pândește nici o primejdie.

— Nu este vorba despre asta, Mandy, dar voiam să zic...

Soneria telefonului nu-i dădu voie să continue. Mandy alergă să răspundă. Judecând după lungimea conversației care urmă, cu siguranță că persoana aflată la celălalt capăt al firului se numea Donald.

Intimitatea din ce în ce mai mare dintre acest băiat și sora ei începea s-o alarmeze. Desigur, Donald era o persoană de foarte mare încredere, dar totuși intenția lui de a se stabili în Ichrachan nu-i plăcea decât pe jumătate. Oare asta nu o incita și pe Mandy să facă la fel, să-și schimbe hotărârea de a merge la facultate?

— Gata, am hotărât, anunță veselă Mandy. Plecăm spre insule mâine dimineață foarte devreme. Ți promit că nu te voi trezi, că voi încerca să nu fac prea mult zgomot... Dar tu, Rissa, ce vei face în această zi liberă?

— Oh, nu știu... Voi dormi până târziu, apoi... voi găsi să-mi omor timpul cu ceva.

— Sper că nu ai de gând să faci un cuptor suplimentar de colțunași sau să faci curățenie. Măine te odihnești. Îmi promiți? Ce-ar fi să te duci să te plimbi cu canoa pe fiord?

Sugestia o făcu pe Rissa să pufnească în râs.

— Cu canoa? repetă ea. Glumești? N-am mai

făcut acest lucru de nu știu cât timp.

— Ce contează ? Este ca și mersul pe bicicletă, nu se uită niciodată. Și apoi, amintește-ți, dintre cei din grup, tu erai campioana. Nu-ți fie frică, îți vei aminti imediat mișcările.

— De ce nu, până la urmă ? încuviință Rissa fără prea mare entuziasm.

Săptămâna de muncă în salonul de ceai fusese epuizantă și cele două tinere se duseră imediat la culcare. În pragul camerelor, își urară noapte bună, după care Mandy insistă din nou ca sora ei să nu muncească a doua zi.

*

* *

Când se trezi după un somn bun și adânc, Rissa avea o dispoziție excelentă. Cu un salt ușor ea se ridică și se duse să tragă perdelele. Afară, ziua se anunța minunată. Privirea ei îmbrățișă suprafata lacului ; întinderea de apă era nemișcată, ca o oglindă, în lumina clară a dimineții. Grupuri de pescăruși care își căutau hrana zilnică pe nisipul umed formau ici-colo pete albe. Câțiva norișori ușori de ceață se risipeau de-a lungul coastelor pe care soarele, deja sus pe cer, le colora în delicate nuanțe de roz și portocaliu. Venind dinspre câmp, cântecul solitar al unui fluierar gulerat amintea de o melodie cântată la fluier.

Frumusețea încântătoare a întregului spectacol o hotărî pe Rissa : va urma sugestiile lui Mandy și va profita de această zi liberă ca să se plimbe cu canoa.

După ce făcu un duș fierbinte, îmbracă o pereche de blugi și o cămașă subțire de bumbac împetritată. Luă apoi micul dejun la o masă în grădină sub soarele care arunca deja sulite de foc, după care cobori pe malul fiordului.

Mareea, care era în creștere, făcea o cută largă ce urca într-un flux continuu spre extremitatea superioară a fiordului. Puțin temătoare, Rissa privi valurile și în minte îi reveniră fostele echipe ale micului grup. Ce zile plăcute petrecuseră atunci ! Cea mai mare fericire era să plece cu toții la picnic și să frigă cârnați într-unul din nenumăratele golfulețe la care nu se putea ajunge pe drum, căci nici un drum nu mărginea lacul. Ce păcat că acum Morag, Elspeth, Alistair și toți ceilalți nu se aflau lângă ea.

Mare pagubă ! Va pleca singură ; așa cum spusese Mandy, va fi destul de ușor să-și amintească mișcările pentru a manevra ambarcațiunea ! Și apoi, era un timp superb și trebuia să profite de el. Un val de fericire o invadea deodată pe Rissa ; se vedea deja plutind pe apă, înconjurată de păsări, comunicând cu toată ființa cu natura.

Alergând, tânăra porni spre cabană. Aici strânse în grabă câteva provizii pe care le puse într-un rucsac și găsi colacul de salvare. Să-și ia oare și ceva de schimb, un pulovăr, o haină impermeabilă ? Nu, era inutil. Ziua era atât de frumoasă și de însorită. În schimb, un costum de baie ca să facă plajă era cum nu se poate mai nimerit.

Canoea se afla în același loc în garaj. După ce încuie cu cheia ușa cabanei, Rissa transportă am-

barcațiunea până la mal și apoi o puse pe apă. După câteva minute, alunecând pe suprafața liniștită a apei, canoea se îndepărtă de maluri.

Ce fericire să descopere neschimbate minunatele senzații oferite de canotaj ! Spre marea ei satisfacție, își amintise spontan arta și modul de manevrare a canoei. Vâslind fără greutate, cu gesturi suple și cursive, avea tot timpul să admire și splendida panoramă a fiordului. Apa era de o limpezime uimitoare ; pe fundul cu nisip curat se distingeau nenumărate bancuri de pești vioi argintii, care treceau și se întorceau cu viteza luminii. Pe malul lacului sărat, păsări elegante cu picioare lungi și subțiri de culoare roz, își luau zborul și se așezau puțin mai încolo făcând un mare zgomot cu aripile și oferind un spectacol și mai fascinant. Pe cerul foarte senin, cu doar câțiva norișori ici-colo, astrul solar arunca săgeți de foc.

În curând, după ce ocoli un promontoriu, nu mai zări vila, dar locuința înaltă a lui Glen apărea foarte albă pe colină. Instinctiv, Rissa întoarse capul spre celălalt mal. Nu-i păsa câtuși de puțin dacă Glen o zărise sau nu. Tot ce simțea pentru acest tânăr, își repeta ea cu o insistență laudabilă, era o pură indiferență. Trecuse de mult timpul când îl considerase idolul copilăriei sale și mai apoi iubirea adolescenței sale.

Totuși, trecând la oarecare distanță de impozanta clădire, fu cuprinsă de o neliniște surdă. ca și cum simțise prezența lui Glen Kilmartin care o observa pe îndelete. Se simți ușurată când și această vilă dispăru...

După o nemaipomenită oră de canotaj, Rissa acosta într-un mic golfuleț primitiv. Pe covorul

Înalt de iarbă verde, prânzul ei frugal i se păru a fi o adevărată sărbătoare câmpenească. Apoi, după ce puse un prosop de baie pe jos, își scoase blugii, rămânând în costumul de baie sub razele fierbinți ale soarelui și începu să citească o carte pe care o luase de acasă. Curând însă puse stăpânire pe ea o plăcută toropeală ; ochii i se închiseră și... gata, adormise.

Ceva mai târziu, conștiința unui pericol, vag dar iminent, o făcu să se trezească tresărind. Soarele dispăruse în spatele unei perdele de nori negri ce năpădiseră cerul atât de albastru cu puțin timp în urmă. Un vânt puternic dinspre vest și marea descendentă făcuseră apa destul de agitată.

Tânăra își dădu imediat seama de gravitatea situației : se anunța o furtună. Trebuia neapărat să se întoarcă înainte ca aceasta să izbucnească. Își strânse în grabă cele câteva lucruri, își îmbrăcă repede blugii și cămașa. Știa bine că pe timp nefavorabil curenții fluxului deveneau imprevizibili și nespus de periculoși chiar pentru vâslasii cei mai experimentați. Din păcate, pentru a evita un oboseitor drum de câțiva zeci de kilometri prin munții cei abrupti, trebuia neapărat să o ia pe calea apei pentru a se întoarce în Ichrachan.

După ce-și prinse în jurul taliei colacul de salvare, Rissa împinse înainte ambarcațiunea. Acum era în voia Domnului !

Mergând după bunul ei plac, canoea se dovedi destul de riscantă. Valuri din ce în ce mai agitate scuturau puternic fragila ambarcațiune ; cu o putere nebănuită, fluxul descendent o trăgea cu

toată viteza spre largul fiordului, exact unde nu dorea ea să ajungă.

Lupta din toate puterile, cu un fel de energie furioasă și disperată. Dar ce putea să facă împotriva elementelor dezlănțuite ale naturii? Valurile ce se spărgeau asaltau canoea, o ridicau și o purtau ca pe un pai. Jerbe enorme de spumă se spărgeau peste Rissa, căzând apoi pe fundul ambarcațiunii, care, cu fiecare clipă, se afunda din ce în ce mai periculos.

În curând, tânăra își dădu seama că nu putea face nimic și că risca în fiecare clipă să naufragieze... Doar dacă nu s-ar fi ivit vreun salvator providențial. Tânăra aruncă o privire de jur-împrejurul ei: din păcate, nu se vedea nimeni. În plus, ajunsese prea departe de maluri ca să mai poată fi zărită.

Deodată avu loc o ușoară acalmie. Trebuia să profite repede de ea ca să încerce să ajungă la mal. Cu o tresărire bruscă de energie, Rissa începu să vâslească nebunește. Canoea părea acum mai ascultătoare. I se păru chiar că a câștigat teren în direcția pământului. Dar vântul începu din nou să bată cu o violență mărită și mica ambarcațiune redeveni jucăria lui.

Nu mai era nimic de făcut. Rissa se pregătea să abandoneze când răsună sirena unui papuc zburător. O, Doamne! măcar de-ar fi văzut-o!

— Aici sunt! Aici sunt! începu ea să strige, făcând gesturi largi cu mâinile pentru a atrage atenția.

În acea clipă însă, un val mai înalt și mai agitat decât celelalte inundă canoea, care se răsturnă. Timp de câteva clipe înspăimântătoare, tânăra

fu trasă și răsucită de valuri. Ținându-și cu greutate răsufierea, ea reuși în sfârșit să iasă la suprafață, unde se menținu susținută de colacul de salvare. Se zbătu, sufocându-se, în timp ce, slavă Domnului, vasul se îndrepta în direcția ei. Puțin după aceea, o mână salvatoare, de care se agăță, se întinse spre ea și o trase peste bord.

Năucită, în stare de șoc, udă din cap până-n picioare, nu mică îi fu surpriza Rissei când descoperi că salvatorul ei nu era altul decât... Glen Kilmartin ! Dar ce mai conta ? Nu-i mai păsa nici măcar că tânărul o privea furios. Era teafără și asta era tot ce conta după ce trecuse prin acele teribile momente de teroare și groază, când se aflate la doi pași de o moarte prin înecare.

— Oh, Glen ! băigui ea dându-și de pe ochi o suviță de păr udă, îți mulțumesc... Dacă ai ști ce frică mi-a fost...

— Păstrează-ți mulțumirile pentru tine, o întrerupse el cu brutalitate. Ce naiba ți-a trecut prin cap ? Cum ai putut să ieși cu canoa pe un astfel de timp ?

Tânăra acceptă reproșul fără să riposteze. Nu era momentul să înceapă o ceartă... cu atât mai mult cu cât era evident că Glen avea dreptate. Și o ceartă cu el ar fi constituit un mod foarte ciudat de mulțumire.

Desigur, și cu această ambarcațiune erau zgâlțâiti, dar se simțea ceva mai în siguranță. Conduasă de o mână de maestru, barca cu motor se dovedea curajoasă și trecea sărind peste valurile înalte. Încă tremurând, dar având încredere, Rissa nu se îndoia că Glen o ducea pe pământ sigur.

În curând, cu motorul oprit, papucul pierdea din viteză și apoi acosta. Aruncându-se în apa care nu-i venea decât până la genunchi, tânărul trase ambarcațiunea pe mal.

— Gata, totul e bine. Poți să cobori, ordonă el pasagerei pe un ton autoritar, fără să o ajute.

Pășind peste marginea vasului, Rissa sări pe plajă. Hainele i se lipeau într-un mod neplăcut de corp și nu putea să și le schimbe imediat. Curioasă să știe dacă salvatorul ei o ducea la vila Kilvanie sau la Cluny, ea privi de jur-împrejur.

Dumnezeule ! Ce surpriză ! Nu vedea nici unul dintre cele două locuri familiare. Se aflau în mijlocul naturii, într-un loc pustiu, fără urmă de locuință prin apropiere. Flancul abrupt al muntelui cădea aproape direct în apă ; nu se vedea nici o cărăruie, dar un drum.

— Unde naiba suntem ? protestă Rissa, a cărei inimă începuse să bată cu putere de teamă.

Răspunsul lui Glen căzu greu și hotărât :

— Undeva pe malul opus al Ichrachanului.

— Nu înțeleg, băigui ea, uimită. De ce nu m-ai dus acasă ?

— Pentru că vremea nu permite acest lucru. Înainte de a regăsi confortul căminului tău, va trebui să ai puțină răbdare și să aștepti să treacă furtuna.

Apucând-o apoi pe nepregătite de braț, ridică pe umăr un sac de pânză impermeabilă de pe vas.

— Este inutil să te smiorcăi, adăugă el cu brutalitate. Dacă nu mă înșel, nu prea departe de aici se află o cabană de ciobani, unde ne vom adăposti.

— Nu mă smiorcăi... încep Rissa, fără ca interlocutorul ei să-i acorde cea mai mică atenție.

Cu un pas hotărât, acesta din urmă începu să meargă de-a lungul malului. Ce putea să facă, dacă nu să-l urmeze? Deși perspectiva de a rămâne ore lungi doar cu Glen, în singurătate, o umplu de teamă, nu avea de ales, așa că porni după el.

La marginea plajei, un pârau se vărsa în fiord. Conform indicațiilor lui Glen, care părea să cunoască terenul, urcară de-a lungul pârauului mai multe sute de metri, ajungând până la urmă la o esplanadă unde se ridica o casuță din pietre și crengi.

— Am ajuns, anunță tânărul, vizibil ușurat.

Chiar în acel moment începu să cadă o ploaie puternică, iar cei doi Robinsoni de o zi se grăbiră să intre în cabană pentru a se adăposti. Cu câtă teamă descoperi atunci Rissa că acoperișul era în mare parte distrus: spațiul în care se puteau deci adăposti de ploaie era extrem de mic și-i constrângea să stea foarte aproape unul de altul.

Cu ochii măriți într-o întrebare mută, ea își privi însoțitorul cu o dezamăgire profundă.

— Acum ce mai e? întrebă el pe un ton furios.

— Nimic... nimic...

Apoi se așează și mărturisi, în timp ce era năpădită de lacrimi:

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să fiu acasă... De ce a trebuit să mă aduci într-un asemenea loc groaznic?

— De ce? se înfurie el. Pentru că, domni-

șoară, este un lucru stupid să pleci la plimbare cu canoea și să te lași surprinsă de furtună.

— Dar cum aș fi putut să prevăd ceea ce s-a întâmplat ? Era atât de frumos de dimineață, când am plecat și...

— Atunci, fii puțin mai rezonabilă ! Totuși, cunoști regiunea și știi foarte bine că timpul poate fi neprevăzut și că se poate strica dintr-o clipă în alta... Îți dai seama că era cât pe aci să te îneci...

— Da, dar tot nu înțeleg de ce nu ai vrut să mă duci la Cluny, i-o tăie ea cu o enervare crescândă.

— A, nu înțelegi ! Ei bine, îți voi explica eu !

Și brusc, înaintă spre ea, cu un zâmbet amenințător pe buze. Înainte ca tânăra să poată schița cel mai mic gest de rezistență, brațele lui puternice o îmbrățișară cu violență, iar gura lui puse stăpânire pe a ei, forțând-o să o deschidă. Era un asalt tumultuos, de o sălbăticie nebănuită, de la care nu putea să se sustragă. Degeaba încercase să se aplece, căci asta nu făcea decât să crească forța îmbrățișării.

Deodată, afară se auzi un tunet teribil, un fulger orbitor luminează noaptea și apoi, foarte repede, la doar câteva zeci de metri de cabană izbucni tunetul într-un vacarm asurzitor. Surprins, Glen îi dădu drumul, în timp ce victima îl privea cu un aer înspăimântat și adânc dezaprobat.

— De acord, Rissa, momentul nu a fost bine ales. Cu atât mai mult cu cât altceva e mai urgent. Trebuie neapărat să-ți scoți hainele ude, dacă nu vrei să faci pneumonie.

Aplecându-se apoi spre sacul de pânză impermeabilă, scoase din el o cuvertură groasă din lână pe care o desfăcu.

— Dezbracă-te și înfășoară-te în asta.

Într-adevăr, Rissa era înghețată, tremura și clănțănea din dinți. Totuși, perspectiva de a se afla complet goală în compania lui Glen Kilmartin în acest spațiu strâmt o îngrozea mai mult decât orice.

— Și tu ești ud, spuse ea cu timiditate, pentru a mai câștiga timp.

De fapt, în afară de partea de jos a blugilor, care se udaseră când intrase în apă, celelalte haine ale salvatorului său erau perfect uscate.

— Nu-ți face griji pentru mine, o ironiză el. Am o constituție robustă, voi supraviețui.

Căută apoi din nou în sac.

— Am un termos cu supă și unul cu cafea. anunță el. Plus o bucată de ciocolată ! Un tub de lapte concentrat și fructe uscate... Evident, n-am putut să mă gândesc la toate...

Tânăra îl privea bănuitoare.

— Adică prevăzuseși totul ? întrebă ea indignată.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Până atunci, scoate-ți hainele mai repede și bagă-te sub pătură. la căldură.

Speriată, Rissa se dădu un pas înapoi și se sprijini, ghemuită, de peretele de piatră, ca și cum ar fi fost încolțită.

— Dezbracă-te imediat dacă nu vrei să te dezbrac eu, o amenință el pe un ton jumătate patetic, jumătate provocator.

Cu gesturi temătoare, degetele înghețate de frig începură cu stângăcie să descheie nasturii de la bluză.

— Cei puțin ai putea să te întorci, băigu ea, înroșindu-se, constatând că Glen urmărea atent, fără pic de rușine, toată scena.

— Crezi că până acum n-am mai văzut nici o femeie în ținuta Evei ?

— Ba poate că da.. dar nu pe mine.

— Ești din întâmplare diferită de celelalte ? o ironiză el într-un mod care devenea exasperant.

Împărțită între pudoare jignită și furie, tânăra își mușca nervoasă buza, fără să știe ce să facă. Până la urmă însă, Glen se hotărî să se întoarcă.

— Închid chiar și ochii, spuse el în glumă.

Tânăra putu deci să continue să se dezbrace. Scoțându-și cămașa și blugii, Rissa rămase în costumul de baie. Dar pentru că și acesta era ud, era mai bine să se debaraseze și de el. Timp de o clipă rămase complet goală, apoi se înfășură în pătură. Imediat fu invadată de o extraordinară și plăcută senzație de căldură.

— Gata ! anunță ea.

Glen se întoarse și o privi, în timp ce o imperceptibilă decepție se ghicea în adâncul ochilor lui gri.

— Și acum, continuă ea cu o voce acuzatoare, îmi vei răspunde la întrebare. Tu ai manevrat totul ca să te afli singur cu mine în această cabană de la capătul pământului ?

Un zâmbet ironic apărui pe buzele tânărului.

— Desigur ! exclamă el. De dimineată, de cum te-am văzut plutind în canoe, precum regina

sirenelor, n-am mai ezitat. Am contactat imediat prin telefon stația meteorologică din Oban. Am căzut de acord să provocăm o furtună drăguță pentru după-amiază, pentru ca eu să-ți pot sări în ajutor și să te duc prizonieră în munți... Ce altceva ți-ai închipuit ?

— Nu mai glumi, Glen !... Ai prevăzut sau nu tot ce s-a întâmplat ?

— Ca să fiu sincer, când mi-am dat seama că vremea urma să se schimbe și că nu te întorseși, am strâns repede câteva lucruri de primă necesitate și am plecat în căutarea ta... Cât despre a te aduce în această cabană, nu, asta nu o programa-sem ; acesta este fructul hazardului.

Făcu apoi o pauză înainte de a adăuga :

— Și acum, pentru că tot suntem aici, este inutil să înrăutățim situația certându-ne. Hai mai bine să ne comportăm ca doi oameni civilizați.

— Ca mai devreme puțin, nu ? ironiză cu amărăciune Rissa. Ca atunci când ți-ai permis să mă săruți cu forța ?

Tânărul lăsă privirea în jos, ca și cum s-ar fi căit.

— Am greșit, recunosc el. Ceea ce nu ne împiedică să nu ne dorim. Și din câte știu eu, nu există decât un mijloc pentru a rezolva această problemă.

O lumină intensă se aprinse în ochii care o priveau cu aviditate ; instinctiv, Rissa strânse cuvertura în jurul ei, încrucișându-și brațele pe piept într-un gest de pudoare.

— Ce vrei să spui ? întreabă ea clipind des, în timp ce un amestec de teamă și tulburare îi accelera bătăile inimii.

— Oh, este inutil să faci pe mironosița ! Știi foarte bine ce vreau să spun. Violența dorinței fizice care ne atrage în mod natural e orbitoare. Ca și pe mine, gândul acesta te obsedează în fiecare clipă și te împiedică să dormi noaptea. Și ca să facem să treacă această febră, nu dispunem decât de un singur remediu, și anume...

Un tunet puternic făcu de neauzit sfârșitul frazei sale, dar nu trebuia să fii savant ca să știi despre ce era vorba. Iar sub pătura de lână, Rissa începu din nou să tremure... dar de data asta nu din cauza frigului.

— Ce-ai spus ? întrebă ea numai pentru a trage de timp.

Glen pufni în răs ; tot dialogul părea să-l amuze nespus de mult.

— Mi se pare că e destul de clar : îți propun doar să facem dragoste.

Dumnezeule ! cu câtă detașare cinică pronunțase aceste cuvinte ! Tot cu dezinvoltura asta oribilă le cucerea și pe tinerele superbe în brațele cărora apărea în pozele din reviste ?

— Ei bine, aștept răspunsul... Accepți ?

Ghemuită lângă perete, tânăra se simți copleșită de panică. Cererea lui Glen o umilea profund : drept cine o lua de o trata într-un mod atât de îndrăzneț și batjocoritor ?

— Deci ? insistă el.

— Evident că nu ! i-o tăie ea sec.

Timp de câteva secunde rămaseră nemișcați, față în față, sfidându-se din priviri.

— Greșești refuzând, Rissa, reluă tânărul. Știu

că și tu mori de dorință. Felul în care reacționezi când te sărut îmi dovedește acest lucru.

Înaintă apoi încet spre ea. Cu mâna întinsă, începu să o mângâie pe ceafă cu o blândețe extremă.

— Hai, nu fi prostuță, șopti el cu voce răgușită. Lasă frâu liber sentimentelor.

Buzele lui senzuale se întindeau deja spre ale ei. În fond, de ce se încăpățâna să-i țină piept? se întreabă tânăra, tremurând din tot corpul imaginându-și plăcerea pe care acest trup viril, admirabil construit, era în măsură să i-o provoace.

Dar bruse Rissa își reveni și întoarse capul. Conștiința actului pe care era cât pe ce să-l comită îi apără într-o străfulgerare. Nu, nu trebuia să se dăruiască unui individ pe care nu-l iubea, care dorea să se servească de ea doar pentru a-și liniști simțurile, așa cum înghiți o aspirină cu scopul de a-ți trece durerea de cap.

Din partea ei, se hotărâse de foarte mult timp: prima dată când se va dăruia, va fi unui bărbat pe care-l va iubi... și care o va iubi, care era evident, nu era cazul lui Glen.

Retrăgându-se din brațele lui, se refugiase într-un colț al cabanei.

— Ce te-a apucat? strigă Glen privind-o cu o mutră de pe care surpriza și decepția se ștergeau rapid lăsând locul furiei.

Rissa nu mai putea să se sustragă de la o explicație.

— Recunosc, Glen, că și eu simt această febră, această atracție fizică despre care vorbești. Dar asta nu este de ajuns. Crezi sau nu, eu încă nu am făcut dragoste. Și nici nu voi face până

când nu voi întâlni un bărbat pe care să-l îndrăgesc și care să mă iubească din tot sufletul. Iar tu nu ești cu siguranță acest bărbat.

În timp ce ea vorbea, tânărul o privea cu o figură gravă, înțeleghătoare.

— Foarte bine, Rissa, spuse el zâmbind drăgăstos. Îți promit să nu te mai bat la cap.

Tăcu o clipă, privind-o cu un aer perplex.

— Este adevărat ce tocmai mi-ai spus ? întrebă el până la urmă. Nu ai făcut niciodată dragoste ?

— Niciodată, șopti ea.

Zâmbetul lui Glen se lărgi.

— Adesea atitudinile cele mai demodate sunt cele mai frumoase, spuse el ca pentru sine. Acum ar fi mai bine să încercăm să dormim puțin. Dar înainte de asta, ce ai zice să bem ceva cald ?

— Excelentă idee !

Tânărul scoase din sac o față de masă din prelată, pe care o puse pe jos, în cel mai adăpostit colț de cabană. Așezați unul lângă altul, salvatorul și naufragiata luară o gustare ușoară dar reconfortantă. Epuizată de încercările și emoțiile de peste zi, Rissa puse apoi capul pe umărul însoțitorului său. Și pentru că somnul puneă deja stăpânire pe ea, tânăra bâigui câteva cuvinte :

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Glen. Dacă n-ai fi intervenit, cu siguranță că mă înecam. Ai fost într-adevăr...

Înainte de a-și termina fraza, dormea buștean.:

*

*

*

O rază de lumină trecea prin acoperișul cabanei când, a doua zi de dimineață, Rissa deschise

ochii. Timp de câteva clipe, între vis și realitate, se întrebă unde dracu' se afla. Apoi imagini de furtună, de canoe gata să se scufunde îi apărură în fața ochilor. Fusesse în pericol dar, ca prin minune, fusesse salvată. Acum se afla la adăpost, la căldură, într-un fel de cocon moale, sensibil, în mijlocul căruia corpul ei se încolăcea cu o senzație plăcută.

Tresărind deodată, cuprinsă de panică, tânăra descoperi trupul lui Glen lungit lângă ea. Și el era gol ; o ținea în brațe, lipit de ea, cu o mână pe pântecul ei.

Evenimentele din ajun îi reveniră atunci în minte : Glen apăruse printr-un miracol ca s-o scape de înec, apoi o adusese în coliba asta unde încercase să o sărute și îi făcuse anumite propuneri. Puțin lipsise ca ea să cedeze.

Nu putea să nege : dorința fizică pe care o simțea pentru el era imensă. Dar era oare vorba doar de asta ? Probabil că nu. Orice ar fi pretins, trebuia să privească lucrurile în față și să recunoască adevărul : îl iubea dintotdeauna pe Glen, cu toată ființa și nu încetase nici o clipă să-l iubească, deși negase acest lucru.

Dar o senzație de durere ascuțită îi străpunse inima : din păcate, lucrurile nu stăteau la fel din partea lui. Tot ce-l interesa era să se servească de ea și de corpul ei pentru a da o tristă satisfacție sexualității sale. Deci, dragostea ei pentru el era fără speranță. Și acest lucru nu putea fi schimbat.

O, Doamne ! Dacă ar fi putut să nu se fi întors niciodată la Ichrachan ! Dacă ar fi putut să nu-l revadă niciodată pe Glen Kilmartin !

CAPITOLUL IV

Ținându-și răsuflarea, încercând să nu facă nici o mișcare, de teamă să nu-l trezească pe însoțitorul său, Rissa rămase cuibărită lângă el sub cuvertură, gândindu-se că parcă erau doi amantî care tocmai petrecuseră o noapte împreună. Și poate că ar fi mai existat și alte dimineți asemănătoare dacă ea ar fi cedat insistențelor lui Glen. Dar să accepte să facă dragoste cu el, ar fi însemnat să se pună într-o situație de iluzie și dependență în care și-ar fi pierdut mințile. Și nu dorea acest lucru absolut deloc : ar fi fost un moment de plăcere plătit scump... chiar dacă Glen era și probabil va rămâne pentru totdeauna singurul bărbat din lume căruia dorea nebunește să i se dăruiască.

Lângă ea, tânărul părea că se trezește la rîndul lui. Mîna lui, alunecînd pe pîntecul ei, era mîngăietoare.

— Ia te uită ! ești aici, Rissa... Ce ciudat ! murmură el la urechea ei.

Vocea lui, deși somnoroasă, adoptase deja o nuanță de ironie și un ton de superioritate exasperante. Fără să-i lase posibilitatea de a profita de poziția în care se afla, Rissa se desprinsese brusc

din brațele lui și se ridică dintr-un salt. Aerul rece o făcu însă să tremure. Tânărul, constată ea cu groază, se delecta cu acest spectacol ; în grabă, ea își strânse lucrurile și îmbracă slipul.

— Te simți mai bine așa ? o tachină el fără să o scape din priviri.

Îmbrăcându-și blugii și cămașa, a căror atingere umedă nu-i plăcea deloc, se întoarse și-l privi furioasă.

— Furtuna s-a petolit, anunță ea pe un ton rece. Deci vei putea să mă duci în sfârșit acasă !

Glen se întinse leneș, ca și cum ar fi dormit până târziu.

— Da, se pare că vremea s-a făcut frumoasă, așa încât vei putea să te întorci acasă cu mijloace proprii. Cu canoa, de exemplu, zeflemisi el.

Exasperată, tinerei îi veni să tragă brusc pătura pentru a-l obliga să se ridice, dar se opri în ultima clipă : își aminti că Glen era complet dezbrăcat.

— Ies ca să te las să te îmbraci. Sper că nu va dura prea mult, da ? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Doar câteva minute !. Până atunci, plimbă-te pe plajă. Trebuie să te miști, altfel riști să te îmbolnăvești în hainele acelea ude.

Se ridică apoi în coate și timp de o clipă, privirea tulburată a Rissei îi văzu splendida musculatură a pieptului. Cu inima bătându-i puternic, se grăbi să întoarcă privirea în altă parte.

— Pleacă repede, adăugă el. Asta numai dacă nu preferi să-mi dai un sărut în loc de bună ziua.

Speriată, Rissa plecă imediat. Alergând, ea coborî până la golfoleț. Slavă Domnului, vaporul

se afla tot acolo ; furtuna, care durase aproape toată noaptea, nu-i rupsese parâma. Și pentru că apele lacului erau din nou liniștite, nimic nu-i mai împiedica să se întoarcă la Ichrachan. Coșmarul urma să se sfârșească.

Lumina limpede a dimineții făcea vizibilitatea ideală : tânăra putu deci să-și dea seama unde se afla. Plaja pe care eșuaseră în ajun se găsea efectiv pe celălalt mal față de sat, nu prea departe de gura de vărsare a fiordului în mare. Era o regiune extrem de sălbatică și pustie în care micul grup de odinioară nu îndrăznise niciodată să se aventureze, căci curenții de aici erau renumiți ca violenți și periculoși.

După o clipă, Glen, ducând pe umăr sacul din pânză impermeabilă, ajunse lângă ea.

— Mă duci la Cluny. Și dacă vrei, îți pregătesc micul dejun, propuse Rissa fără să știe sigur dacă dorea într-adevăr ca el să accepte.

— Dispui de un mijloc mai eficace pentru a-i mulțumi salvatorului tău, răsă el privind-o cu poftă.

Fără a îndrăzni să-i răspundă, ea urcă în ambarcațiune. Traversarea avu loc în liniște. Dacă în ajun fiordul fusese furios și dezlănțuit, acum își regăsise liniștea impresionantă. Soarele ce se ridica pe cer îi aurea malurile și-i făcea undele extrem de limpezi. În depărtare se desenau deja acoperișurile de ardezie ale Ichrachanului : sătucul, văzut din acel loc, părea construit special pentru a închipui decorul unei povești. Cu părul umflat de vânt și viteză, Rissa contempla cu pasiune peisajul. Ce frumos și romantic era !... Ce bine ar fi fost dacă relația dintre ea și Glen era alta,

dacă în loc să se certe tot timpul, ar fi putut împărți dragostea...

— În ceea ce privește invitația ta la micul dejun, răspunsul meu este nu, spuse tânărul când se apropiau de plaja familiară a vilei Cluny. Mi se pare că, cu cât petrecem mai puțin timp împreună, cu atât este mai bine.

— Desigur, șopti cu voce slabă Rissa, necăjită de acest refuz.

Pierzând din viteză, barca se opri lângă mal și pasagera puse piciorul pe pământ. Cu o piatră în inimă, ea privi vasul întorcându-se și apoi îndepărtându-se. Avea sentimentul că nu-l va mai vedea niciodată pe Glen, că acesta tocmai ieșise din viața ei pentru totdeauna.

Cu pași grei, urcă apoi spre casă. Apropiindu-se, fu cuprinsă brusc de neliniște : toate ușile și ferestrele erau închise. Asta însemna că Mandy nu se întorsese. O, Doamne ! Numai de nu s-ar fi întâmplat nimic ! Numai să nu fi fost victimele furtunii când se întorceau din insule !

Pradă unui presentiment teribil, Rissa alergă spre vilă și ridică receptorul telefonului, dar la celălalt capăt al firului fu liniștită de tatăl lui Donald. Cei doi tineri îl sunaseră. Văzând că timpul se schimbase, își amânaseră întoarcerea și urmau să ajungă la Ichrachan în cursul după-amiezii.

Oftând de ușurare, cea mai mare dintre surorile Loring urcă la etaj. După ce făcu un duș fierbinte binefăcător, după ce se spălă pe cap trăse pe ea o cămașă din muselină verde și un pantalon bufant. O scurtă inspecție în oglindă o liniști : văzând-o atât de dichisită, nimeni nu și-ar fi

putut imagina că doar cu o zi în urmă, puțin lip-sise să nu se înce și că petrecuse o noapte întreagă într-o cabană păraginită, chiar în mijlocul munților. Și, aproape fericită, tânăra zâmbi în oglindă.

Acum avea o poftă de mâncare feroce. În bucătărie, puse câteva chifle la încălzit în cuptor și-și făcu c cafea tare. Tocmai începuse să mănânce, când cineva bătu la fereastră. Imediat ea se puse în gardă. Cine putea să fie dacă nu Glen ? Ușa de serviciu se deschise și un chip simpatic, plin de pistrui, deasupra căruia se afla o claie de păr roșcat-maroniu, apăru în prag.

— Bună, Rissa, spuse o voce prietenoasă.

— Alistair !

Dintr-un salt, stăpâna casei sări de pe scaun, alergând în brațele deschise ale noului-venit.

— Ce cauți aici ? se miră ea bucuroasă. Te credeam la Edinburgh, îngrijind bolnavii zi și noapte.

Un zâmbet amuzat se ivi pe buzele tânărului, care replică :

— Am bunăvoința de a-mi acorda din când în când câteva zile de concediu. Am aflat că tu și Mandy v-ați întors la Ichrachan și mi s-a părut o ocazie excelentă să vin să mi le petrec aici.

Se linse pe buze când zări chiflele.

— Par gustoase.

— Ei bine, vei lua micul dejun cu mine, anunță Rissa întinzându-i un scaun și punându-i o cană de cafea.

Se așezară la masă față în față.

— Îmi pare atât de bine că te văd, Alistair, începu tânăra. De când ai venit ?

— Aă... băigui interlocutorul său.

Ciudat, întrebarea părea să-l tulbure și să-l pună în încurcătură.

— De ieri... Am telefonat de mai multe ori dar n-a răspuns nimeni.

Acum fu rândul Rissei să fie puțin încurcată. Trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase în ajun?... La ce bun? Și apoi, toată această poveste era atât de complicată, atât de stupidă. Dorea atât de mult să-și șteargă totul din memorie.

— Într-adevăr, explică ea, Mandy a plecat în insule cu Donald.

Pe chipul lui Alistair, jena cedase locul celei mai mari stupefacții, iar tânăra se grăbi să schimbe subiectul.

— Ți place viața de medic? îl întreabă ea.

Jena care se instalase între ei dispăru repede. În curând, ei pălăvrăgeau și glumeau vesel ca doi prieteni vechi. Da, până la urmă era bine că se întorsese la Ichrachan, se gândi Rissa în timp ce își asculta musafirul povestind întâmplări amuzante din camera de gardă.

— Scuză-mă, Alistair, spuse ea la un moment dat, dar e timpul să mă apuc de treabă.

Cu un aer hotărât, se ridică, strânse masa și spală cămile adăugând:

— Vino în seara asta la cină dacă vrei. Va fi și Mandy acasă.

— Am o idee mai bună: pentru că tot ești singură, rămân aici să-ți dau o mână de ajutor.

Rissa se gândi o clipă înainte să accepte. Îi explică apoi tânărului cum să prepare salatele și acesta se puse imediat pe treabă.

Pe la ora zece și jumătate, primii clienți începușeră să sosească la salonul de ceai. Și în timp ce Alistair curăța zarzavaturi și tăia felii de cârnați și roșii, Rissa se ocupa cu servitul. Localul nu se goli toată ziua. Ocupați tot timpul, cei doi tineri nu mai avură deci prilejul să vorbească între patru ochi.

Pe la sfârșitul după-amiezii, când se retrase și ultimul client, spălară împreună vasele. Alistair se dovedea o companie agreabilă; era genul de băiat prietenos și simpatic, care ar fi constituit desigur un soț excelent...

După puțin timp, Mandy și Donald, încântați de escapada lor, ajunseră acasă și-i acordară lui Alistair o primire extrem de călduroasă. Apoi băiatul hangiului se retrase, deoarece îi promisese tatălui său că-l va ajuta în seara aceea.

Cina celor două surori Loring alături de invitatul lor se desfășură într-o atmosferă veselă, deschisă și prietenoasă. Când masa luă sfârșit, cei trei se instalară în fața șemineului din sala cea mare, cu câte o cană de cafea în mână. Mandy găsisese vechile albume cu fotografii din trecut și, printre exclamații și râsete, priviră cu plăcere acele imagini care îi făceau să depene atâtea amintiri comune din fostele vacanțe.

— Ia uitați: Rissa cu păstrăvul de mare pe care l-a pescuit.

Alistair se aplecă asupra fotografiei.

— A, da, îmi amintesc, spuse el. Am fript peștele pe plajă și ne-am ospătat pe cinste... Dar cine a făcut fotografia?

— Glen, evident! răspunse Mandy izbucnind în râs.

Dar răsul i se opri brusc. Ridicând capul, tocmai descoperise prezența pianistului care, fără ca cineva să-și fi dat seama, se furișase în casă și observa în liniște, din pragul ușii, micul grup.

— Ia te uită, vorbești de lup... adăugă ea puțin încurcată.

Noul-venit înaintă.

— Alistair ! Ce surpriză plăcută ! strigă el. Ai venit în concediu ?

— Da, pentru vreo două-trei săptămâni.

Cei doi tineri își strânseseră mâinile.

— Ai venit să respiri aerul curat și faci puțin exercițiu, reluă Glen. Din păcate nu pot să te însoțesc în plimbări. Momentan sunt foarte ocupat. Compun un concert de pian care va fi interpretat la viitorul festival de muzică din Edinburgh.

— Vorbești serios ? Mi-ar plăcea mult să aud și eu o părțică din noua ta lucrare, declară Alistair cu un viu interes. De fapt, am trecut aseară pe la Kilvanie.... dar nu erai acolo...

Pianistul îi aruncă Rissei o scurtă privire complice înainte de a explica zâmbind ușor :

— Într-adevăr, am fost plecat. Am petrecut noaptea la o prietenă.

Ce coincidență ciudată ! își spuse tânăra roșind puțin. Glen folosise aceeași propoziție pe care tocmai o folosise și ea. Încurcătura aceasta din urmă devenea acum sesizabilă : mersese pe rând la Cluny și la Kilvanie, nu găsisse pe nimeni acasă și trăsese concluzia că cei doi absenți avuseseră întâlnire. Acum era prea târziu ca să i se mai dezvăluie adevărul. Rissa își mușcă nervoasă buza : îi displăcea profund întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar ce putea să facă ?

În tot acest timp, conversația continuase. După ce se evocase timpul trecut, se discuta acum despre proiectele de viitor. Atunci, răspunzând la una din întrebările lui Alistair, Mandy anunță o știre care făcu senzație :

— Da, eu m-am hotărât să nu merg la facultate.

Această declarație o smulse subit pe Rissa din gânduri.

— Poftim ? tresări ea indignată. Nici nu încape vorbă, Mandy !

Ochii albaștri ai mezinei se fixară pe sora ei mai mare fără să clipească.

— Hotărârea mea este luată, afirmă ea cu convingere. Dar deocamdată nu pot să vă dau mai multe amănunte. Îmi mai rămân câteva detalii de fixat cu Donald.

— Cu Donald ?... Te avertizez, Mandy, dacă l-din întâmplare... Doar nu din cauza lui vei renunța la studiile superioare ?...

— Te rog, o întrerupse aceasta din urmă, discutăm asta mai târziu.

Pentru că discuția dintre cele două surori se încingea, Alistair se gândi că era mai bine să plece.

— Ei bine, noapte bună, salută el grupul. Măine vin din nou să vă ajut la preparatul salatelor.

— Ei, hai, Alistair, doar nu-ți vei strica vacanța venind în fiecare zi să faci pe sclavul în bucătăria noastră ? Il certă cu prietenie Rissa.

— Nu-ți face griji, mă distrează... Pe mâine deci !

Și se retrase.

— Plec și eu, anunță Glen ridicându-se în

picioare. Înainte să plec însă, aş dori să-ţi spun câteva cuvinte între patru ochi, Rissa.

— Acum ? se miră ea.

— Da, acum.

Apucând-o de încheietura mâinii, el o trase cu autoritate afară din casă. Era mai bine să nu opună rezistenţă, ca să nu provoace o scenă în faţa lui Mandy.

— Vrei să-mi dai drumul ? ceru ea cu voce joasă imediat ce se aflară pe peluză.

Pe drumul ce ducea spre sat, se vedea încă silueta lui Alistair care se îndepărta în noapte. Rissa îl arătă cu capul.

— Nu era nevoie să-i risipeşti îndoielile. E convins că am petrecut noaptea împreună.

— Ceea ce este purul adevăr, rânji Glen.

— Da, dar el probabil că-şi imaginează cu totul altceva.

Privirea lui Glen, dură, suspicioasă se opri asupra tinerei.

— De ce-ţi pasă ce poate crede Alistair ?... Sunteţi cumva pe cale să înfiripaţi o idilă ?

— Alistair şi cu mine, o idilă ? întrebă ea râzând nervos. Glumeşti ? adăugă pe un ton agasat.

— Absolut deloc ! Doar a petrecut toată ziua în vila ta, nu ? Singur cu tine !

— Ca să nu mai punem la socoteală zecile de clienţi care au trecut prin salon, îl luă ea peste picior.

— Dar aţi avut şi câteva momente libere, nu ?

— Da, în timpul cărora ne-am dat la activităţi de un erotism torid, cum ar fi curăţirea salinelor, umplerea borcanelor cu dulceaţă şi spălatul

vaselor. Să nu-mi spui că ne-ai fotografiat în timp ce făceam aceste fapte neruşinate şi că acum vrei să mă şantajezi.

Glen îi aruncă o privire urâtă.

— Să vorbeşti cu atata sarcasm nu convine frumuseţii tale, spuse el apucând-o de mijloc şi trăgând-o brusc spre el.

Fără să vrea, Rissa fu parcursă de un fior din cap până în picioare şi emoţia îi făcu bătaile inimii să se accelereze, dar nu încercă să se elibereze.

— Ştii că Alistair urma să vină la Ichrachan ? continuă el pe un ton din ce în ce mai inchizitorial

— Nu, nu ştiam. Şi în orice caz, am dreptul să văd pe cine vreau. Cu ce drept îmi ceri soco-teală ? Din câte ştiu, nu sunt proprietatea ta !

— Nu, nu încă, şopti Glen, dar situaţia asta nu va mai dura mult timp.

Aceste cuvinte o înspăimântară pe Rissa, care tresări.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea înfricoşată.

Îmbrăţişarea tânărului deveni mai sugestivă.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, îi şopti el la ureche. În curând mi te vei dărui şi atunci vom potoli în sfârşit această dorinţă arzătoare. Mori de dorinţă, nu încercă să negi, mi-ai dovedit-o îndeajuns.

— Te înşeli. Argumentele tale nu reuşesc să mă convingă. Nu am chef să îndur soarta pe care le-o rezervi celorlalte femei. După ce profiti de ele şi de corpul lor, te debarasezi de ele ca de nişte jucării stricate. Nu mă interesează acest lucru.

Braţele lui puternice o strânsesă mai tare, aproape cu furie şi ea avu impresia că se sufocă.

— Dă-mi drumul, mă doare, protestă ea.

Dar cererea avu drept efect creșterea furiei bărbatului.

— Nu ești decât o fetiță prostuță. Te prefaci că oferi multe și de fapt nu oferi nimic. Fii însă atentă, joci un joc periculos, pe care s-ar putea să-l plătești scump.

Pe fațada vilei, ferestrele de la camera lui Mandy tocmai se luminaseră. Nu trebuia cu nici un preț ca ea să fie martorul acestei discuții lamentabile. Glen urmărise privirea temătoare a Rissei și înțelegând despre ce este vorba, îi dădu drumul. Tânăra se îndepărtă repede cu un pas.

— Foarte bine, spuse el privind-o, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea. Du-te repede și dojenește-o pe sora ta, ține-i discursuri frumoase despre necesitatea de a reuși în viață și de a nu trece pe lângă ocaziile care i se prezintă. Cât despre tine, rămâi cu lipsurile tale.

Întorcându-se apoi repede pe călcăie, se îndepărtă.

— Noapte bună, Glen, șopti Rissa pentru sine.

Timp de o clipă, ea rămase nemișcată, încercând zadarnic să lupte împotriva imensei tristeți care pusese stăpânire pe ea. În sfârșit, cu ochii plini de lacrimi, intră în casă.

*
* *

Zilele trecuseră fără ca Glen să mai treacă pe la vilă. Succesul obținut de salonul de ceai al su-

rorilor Loring era mare. În executarea sarcinilor zilnice pe care le îndeplinea cu talent și eficacitate, Rissa se comporta puțin ca un automat. Avea impresia că este victima unui fenomen de dublare a personalității : pe dinafară era tot timpul veselă, râdea și glumea ; pe dinăuntru, însă, o melancolie fără margini o rodea în fiecare clipă. Rana deschisă a acestei iubiri pe care o știa fără speranță devenise din ce în ce mai durerosă.

Așa cum promisese, Alistair veni din nou să le ajute. După câteva zile, când zeluț lui tot nu scădea, Rissa fu obligată să intervină :

— Ești în concediu, Alistair, trebuie să profiți de acest lucru ca să iei aer și să faci excursii. Ce vor spune bolnavii tăi dacă te întorci la Edinburgh mai puțin în formă decât atunci când ai plecat ?

— Munca în salonul de ceai Cluny este excelentă pentru sănătate, declară el zâmbindu-i afectuos.

— Ei hai ! Ai prescrie vreununa dintre pacienții tăi să-și ocupe vacanța spălând vase într-un restaurant ? Eu presupun că nu.

Tânărul medic fu nevoit să cadă de acord.

— Uite ce compromis îți propun, continuă ea. Sunt de acord să vii să ne dai o mână de ajutor, dar numai dimineața. După-amiaza distrează-te, plimbă-te în sus și-n jos cu barca. Iar dacă vei veni pe la ora cinci să comanzi o ceașcă de ceai, voi fi intransigentă și voi refuza să te servesc.

Alistair dădu din cap puțin întristat.

— Am înțeles, oftă el, așa voi face... cu o singură condiție.

— Care ?

— Să accepți să-ți petreci ziua de luni cu mine. Mandy mi-a spus că este singura zi când ești liberă. Am putea să mergem împreună la un picnic. Ce părerea ai ?

— Accept cu plăcere, răspunse ea, după o scurtă ezitare.

Ar fi putut să fie plăcut, se gândi Rissa. În ultimul timp, învățase să aprecieze mai mult persoana tânărului doctor, drăgălășenia, generozitatea și umorul lui. Prezența lui Alistair o reconforta în mod evident ; alături de el, nu simțea nici un pic de tensiune care era atât de penibilă în prezența lui Glen.

Gândindu-se la acesta din urmă, inima i se strânse în mod dureros. Măcar de-ar fi putut să petreacă împreună câteva ore fără să se certe și să se rănească ! Fusese posibil în trecut, așa că de ce nu ar fi posibil și acum ?

I se părea deja că aude răspunsul fără replică al lui Glen : nu mai erau aceiași, amândoi crescuseră și acum erau considerați bărbat și femeie ; corpurile lor se doreau instinctiv. Acesta era desigur adevărul, dar putea ea oare să se resemneze cu soluția afișată de el cu atâta insistență ?

Trebuia să cedeze și să facă dragoste cu el ? Emoțiile violente pe care le simțise în brațele lui o lăsau să prevadă că a se abandona lui era certitudinea că va trăi un moment uimitor în care simțurile ei vor găsi o satisfacție deplină.

Dar oare în clipa în care se va prezenta în fața lui Glen ca să-i anunțe hotărârea de a deveni a lui, el nu o va respinge ? Pentru că acest lucru stătea în caracterul acestui personaj dur, crud și

disprețuitor. Ce eventualitate groaznică ! Nu ar suporta așa ceva. Nu, nu, era mai bine să reziste în continuare și să se abțină de la orice unire fizică cu el. În orice caz, ea îl iubea pe Glen nebunește, cu toată ființa ei, iar el, deși dorea să pună stăpânire pe corpul ei doar pentru a se bucura de el, nu manifesta față de ea nici cea mai mică umbră de tandrețe...

Mai exista însă o problemă care o obseda : cea pusă de Mandy. Până acum însă nu se ivise ocazia să discute serios cu sora sa. Amândouă erau ocupate de dimineața până seara, buna funcționare a salonului de ceai, al cărui succes era în continuă creștere, acaparându-le în permanență. Seara, epuizate, picând de somn, urcau repede în camerele lor la culcare.

La sfârșitul săptămânii însă, pentru că la vilă nu veniseră nici Donald, nici Alistair, Rissa hotărî că venise clipa confruntării.

— Mandy, începu ea în timp ce beau o citronadă în bucătărie înăinte de a se duce la culcare, trebuie să-ți vorbesc.

Sora mai mică se puse imediat în gardă.

— Despre înscrierea mea la facultate, nu-i așa ? întrebă ea, pe jumătate dezinvoltă, pe jumătate ironică.

— Exact.

— E inutil să te mai obosești ! Eu m-am hotărât : nu voi merge la universitate.

— Dar nu poți să iei o decizie de o asemenea importantă fără ca măcar să mă fi consultat în prealabil.

Mandy o privi pe sora ei cu un aer provocator.

— De ce nu ? Am optsprezece ani acum !

— Nu în asta constă problema, oftă Rissa, consternată. Ai avut mereu rezultate atât de bune la școală. Tata era atât de mândru de tine, te supranumise „campioana familiei“ și visa să te vadă la facultate.

— Atunci, dacă sunt atât de inteligentă, de ce nu ai încredere în mine ? De ce nu mă lași să-mi trăiesc viața după bunul meu plac ?

— Dar ești atât de tânără ! obiectă Rissa pe care întorsătura luată de conversație și încăpătânarea absurdă a surorii sale începuse s-o enerveze.

— M-am gândit mult și am ajuns la concluzia că facultatea nu este de mine. Prefer să muncesc de acum și să mă stabilesc definitiv în Ichrachan.

— Nu vorbi prostii ! Nu ai nimic de câștigat aici. Ți vei risipi inutil timpul și capacitățile.

— Te înșeli, Rissa. Tot ce iubesc mai mult se află aici, în Ichrachan, declară Mandy pe un ton solemn cu care nu prea era obișnuită.

— Despre ce vorbești mai exact ?... Poate despre Donald ?

— Exact... se grăbi să confirme sora ei mai mică.

Făcu apoi o pauză înainte de a anunța cu gravitate :

— Ne vom căsători.

Auzind aceste cuvinte, Rissa păli.

— Să vă căsătoriți ? Tu cu Donald ?... Doar nu vorbești serios ! Ești prea...

— Prea tânără, anticipă Mandy pe un ton ironic. În orice caz, mă pot mărita legal, pentru

că sunt majoră. Putem să devenim chiar mâine soț și soție dacă așa avem chef.

Adolescenta lăsă capul în jos cu un aer întristat.

— Credeam că te vei bucura când vei auzi această veste, adăugă ea oarecum decepționată. Se pare însă că nu e cazul... Nu-ți place Donald, cumva ?

— Ba din contră, este un băiat încântător și nu mă îndoiesc că va fi un soț excelent, dar...

Rissa era descumpănită, simțea că-i scapă controlul situației. De la moartea mamei lor, fusese responsabilă pentru Mandy, iar acum se părea că aceasta era un cal nărăvaș pe care nu reușea să-l stăpânească.

— Tata dorea atât de mult să mergi la facultate, reluă ea ajungând la sfârșitul argumentelor. Și eu vreau neapărat...

— Tata nu dorea decât un singur lucru : să fiu fericită, o întrerupse mezină. El ar fi înțeles imediat motivul pentru care vreau să trăiesc în Ichrachan alături de bărbatul pe care-l iubesc.

Țîmp de câteva secunde, surorile Loring se sfidară în tăcere. Până la urmă, Rissa se ridică.

— Mă duc la culcare, declară ea plictisită, îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

Înainte de a ieși, se întoarse și o avertiză :

— Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt, Mandy. Vom mai vorbi despre asta.

— Nu are nici un rost. Eu am luat o hotărâre și nimeni nu mă va putea face să mă răzgândesc...

CAPITOLUL V

Rissa era bine dispusă în acea zi de luni când, încuind ușa vilei, se urcă în micul Austin roșu, elegant al lui Alistair. Vara era pe sfârșite, așa încât temperatura era cam scăzută. Pe suprafața lacului se zăreau mici norișori de ceață, iar vârfurile munților se ascundeau în nori. În locul picnicului plănuit, cei doi tineri se hotărâseră să facă o plimbare cu mașina și să ia prânzul într-un han pitoresc din regiune.

— Merită din plin să stai și tu la o masă și să fii servită, afirmă Alistair, care conducea prudent pe drumul îngust și serpuit care urca printre cheile cu pereți abrupti. Îmi pari destul de obosită și nervoasă de la un timp. Este cumva din cauza lui Mandy și a hotărârii ei de a nu mai merge la universitate?

Rissa încuviință din cap.

— Și pe deasupra vrea să se și mărite în curând cu Donald. Ți dai seama? La vârsta ei!

— Este îndrăgostită, trebuie s-o înțelegi, pleacă tânărul cu o convingere care o miră pe Rissa.

De fapt, își spusese ea în gând, dacă, atunci când avea șaisprezece ani, ar fi cerut-o Glen în căsătorie, propunându-i să-l însoțească în turneele la-

cute în cele patru colțuri ale lumii, nu ar fi acceptat oare cu același entuziasm nebun ?

— În sfârșit, eu cred în continuare că Mandy e pe cale de a comite o prostie. De ce atâta grabă ? De ce refuză dinainte să urmeze studiile superioare și să obțină o diplomă ? Peste trei ani ea putea să se mărite cu Donald, dacă nu se vor răzgândi până atunci.

Drumul șerpuia acum printre niște munți înverziti ce ofereau un peisaj magnific.

— Dacă nu mă înșel, altceva te supără de tine, spuse Alistair pe un ton prietenos, aproape tandru. Rissa, nu ezita să mi te destăinuiești.

— Nu, în afară de asta totul este bine, spuse ea în grabă.

Apoi se dojeni. Alistair era atât de drăguț și cinstit ; nu merita să fie mințit.

— Este adevărat... mai este ceva, începu ea ezitând. Dar sunt singura care poate rezolva această problemă, deci mi se pare inutil să-ți vorbesc despre ea.

Tânărul încetini și intră pe un drum lateral construit dintr-un frumos covor de iarbă. Mașina se opri.

— Poate îmi vei spune că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar cred că știu... Este vorba de Glen, nu-i așa ?

Rissa încuviință tristă din cap și ochii i se umplură de lacrimi. Alistair se aplecă afectuos spre ea și o privi cu gravitate.

— Nu știu ce s-a petrecut între tine și Glen, dar pari teribil de marcată. Aș putea să te ajut dacă vrei.

— Nu, murmură ea, nu poți să faci nimic. Trebuie să rezolv singură această problemă.

Alistair oftă.

— Greșești. Povara asta este prea grea pentru umerii tăi. Lasă pe altcineva să se ocupe.

Vocea lui deveni mai aspră. Cu blândețe, o apucă de bărbie și o întoarse cu fața spre el.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup, șopti el, apoi își puse buzele pe ale ei, mai întâi ușor, apoi din ce în ce cu mai multă insistență.

Surprinsă total de această inițiativă, Rissa, rămase nemișcată, fără să reacționeze. Alistair era pe punctul de a-i mărturisi dragostea lui și numai Dumnezeu știa că ei nici măcar nu-i trecuse prin minte această eventualitate. Întotdeauna îl considerase un simplu prieten și nimic mai mult. Doamne ! Cum putuse să fie atât de oarbă ?

Tânărul o privea tandru, drept în ochi.

— Mi-ai plăcut dintotdeauna; mărturisi el cu o voce emoționată. Dar abia zilele acestea mi-am dat seama că te iubesc, Rissa.

Ca și cum s-ar fi intimidat de propriile cuvinte, tăcu vreo câteva clipe, păru să ezite, apoi continuă :

— Ce zici ?... Este posibil să mă iubești măcar un pic ?... Atât cât să te măriți cu mine ?

— Să mă mărit cu tine ? tresări Rissa, privind-l.

El zâmbi trist.

— Văd că nu te-ai gândit câtuși de puțin la lucrul acesta. Dar nu contează. Eu am făcut propunerea, iar tu te poți gândi la ea. Îmi vei da răspunsul mai târziu... Sunt sigur că am putea fi fericiți împreună. Uite cât de utilă a fost colabo-

rarea noastră la salonul de ceai. Se spune că atunci când un bărbat și o femeie se înțeleg bine în bucătărie, se pot înțelege bine în orice.

Aceste ultime cuvinte îi smulseră un surâs slab Rissei.

— Cred că ai dreptate, dar de aici și până la a ne căsători...

— Cel puțin nu-mi da un răspuns negativ categoric... Nu te grăbește nimic și nimeni. Gândește-te la asta când ai mintea mai limpede, apoi îmi vei spune ce ai hotărât... de acord ?

— Da... desigur... bâigui ea fără prea mare convingere.

Gura lui Alistair pusese deja stăpânire din nou pe a ei și tânăra își puse mâna pe ceafa lui. „Măcar să văd ce simt în brațele lui, ce senzații îmi oferă aceste sărutări.“ Asta ar fi putut și constitui un prim element din răspunsul la întrebarea despre viitorul ei.

În timp ce buzele lor se uneau cu și mai multă putere, Rissa fu obligată să constate că rămânea perfect indiferentă, că simțurile ei nu reacționau în nici un fel. Nici nu se compara cu tulburarea, cu amețea pe care o simțea când o săruta Glen.

Deodată, atenția îi fu atrasă de zgomotul unui motor de mașină ce se îndrepta spre ei și ea întoarse capul.

— Nu-ți face griji, șopti Alistair, strângând-o și mai puternic în brațe.

Sărutul lor reîncepu, dar Rissa, cu ochii larg deschiși, zări apărând la ultima curvă BMW-ul lui Glen Kilmartin. Cum puternicul vehicul trecea în viteză pe lângă cuplul înălțuit, o fracțiune de secundă o privire gri, tăioasă ca o lamă, o in-

tâlni pe cea a tinerei.

Conștient de lipsa de căldură cu care-i răspundea Rissa, Alistair își slăbi îmbrățișarea.

— Este inutil să grăăbim lucrurile, spuse el. Tot ce pot să te rog este să te gândești bine la cererea mea în căsătorie.

Întoarse apoi cheia în contact și Austinul demară.

Ziua continuă în mod plăcut. Tinerii prânziră într-un han primitiv, în Inverary, un sătuc pitoresc așezat pe malul unui lac. După-amiază hoinăriră pe străduțele întortocheate unde câteva dughene etalau interesante produse de artizanat local. Vizitară de asemenea frumoasa biserică din secolul treisprezece. Pe drumul de întoarcere se opriă într-o cârciumă ca să bea un ceai. Era aproape seară când ajunseră înapoi la Ichràchan.

— Îți mulțumesc pentru ziua excelentă, spuse Rissa la despărțire.

Alistair își puse mâna pe umărul ei.

— Mai ales nu uita, gândește-te la propunerea mea... Desigur, știu că nu sunt la fel de seducător ca Glen, dar cel puțin eu te voi face fericită, nu-ți voi provoca suferință.

— Probabil că așa este... șopti ea. În orice caz, propunerea ta m-a emoționat.

Tocmai se pregătea să coboare din mașină când tânărul o trase spre el și o sărută ușor.

— Noapte bună, Rissa, spuse el cu dragoste.

— Noapte bună, Alistair, răspunse ea, coborând grăbită.

Austinul făcu o întoarcere și se îndepărtă. Gânditoare, Rissa împinse poarta și o luă pe aleea ce ducea spre casă.

— Ce scenă încântătoare ! Extrem de emoționantă ! o făcu să tresară o voce ironică, prea familiară din păcate.

— Glen ! strigă ea uluită. Ce cauți aici ?

Ieșind din umbra unui scoruș din grădină, silueta înaltă a pianistului înaintă spre ea, amenințătoare.

— Te așteptam, evident !... Dar spune-mi, te rog, de ce a șters-o atât de repede prietenul tău ? Nu-și petrece noaptea cu tine ? E uimitor !

— Nu te privește, i-o întoarse ea sec.

— Crezi ? o luă el peste picior.

Ochii lui gri o fulgerau furioși.

— Ce făceai de dimineată pe câmpie ? continuă el pe un ton acuzator. Probabil că erai prea preocupată să-ți săruți cavalerul pentru a remarca trecerea mea.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai înceta să mă mai spionezi. Îți repet : nu te privește... Și acum, lasă-mă să trec !

— Nu. Nu înainte de a-mi da niște explicații.

Cu o brutalitate extremă, o apucă de încheietura mâinii și o trase cu violență după el.

— Dă-mi drumul ! Dă-mi drumul ! Te rog, Glen, protestă ea, zbatându-se.

Degeaba. Menghina mâinii puternice se strânse și mai nemiloasă. Ajunseră astfel până la mașina lui, parcată puțin mai departe. Deschizând portiera, el o aruncă fără menajamente pe scaunul din dreapta. Înainte ca ea să-și revină, el sărise la volan și pornise motorul. Mașina demară.

Moartă de frică și de furie, tânăra începu să tipe :

— Oprește ! Lasă-mă să cobor !

— Ei, hai, calmează-te, Rissa, îi ordonă el pe un ton autoritar. Nu-ți fie teamă, nu te duc ca prizonieră în vizuina mea de bandit din inima munților. Mergem pur și simplu la Kilvanie. Cel puțin acolo vom putea vorbi fără să ne temem că ne-ar putea deranja cineva.

— La Kilvanie ! repetă ea, complet descumpănită.

— Și nici să nu-ți treacă prin minte să fugi, căci nu vei ajunge prea departe.

În curând, în lumina farurilor apăru locuința înaltă și albă. Mașina se opri în fața verandei scrâșnind din roți. Glen coborî repede și veni să-i deschidă portiera invitatei fără voie...

— Urmează-mă, îi ordonă el.

Pătrunseră în casă. Era o locuință cam mare pentru un celibatar, se gândi Rissa, dar bine construită pentru a adăposti o familie cu o droaie de copii care să se joace alergând și râzând. Timp de o clipă, în minte i se formă un tablou idilic : Glen și ea căsătoriți, înconjurați de o droaie de băieți și fetițe cu păr negru ca smoala și ochii gri... Scutură apoi energic din cap, ca pentru a alunga această viziune absurdă. Ce proastă era că visa așa ceva ! Din păcate, nimic de genul acesta nu se va întâmpla niciodată...

Interiorul era amenajat cu foarte mult bun gust. Fostul mobilier în stil victorian, care era de pe vremea bunicului lui Glen, fusese schimbat cu un mobilier în linii mai simple și mai moderne. Pe parchet se aflau covoare groase din lână în culori vii. Pe pereți erau atârinate câteva tablouri de valoare.

Stăpânul casei o conduse pe tânără într-un salon spațios, ale cărui ferestre mari dădeau spre lac. Se vedea clar că era camera în care locuia el, judecând după impresionantul pian care trona în mijloc și după foile de muzică de pe instrument.

Fascinată, Rissa se apropie de pian. Pe portativ, notele, albe și negre, semănau cu un cârd de rândunele, unele aliniat pe firele electrice, altele luându-și zborul spre îndepărtata Africă. Cu vagoile ei amintiri despre solfegii, încercă să descrie partitura. I se părea că este vorba despre o serie de sunete discordante, dar organizate cu o complexitate care trebuie că-i cere interpretului o mare dexteritate și tehnică.

Glen rămase în prag și o privi. Nu aprinsese lumina și chipul lui abia de se zărea în întuneric. Spre marea mirare a Rissei, camera era scăldată într-o atmosferă de un calm profund și de pace, în timp ce, în imaginația ei, pianistul era asociat cu noțiuni ca dezlănțuire, zgomot și furie. Era oare el un personaj cu mai multe fețe, din care ea nu zărea decât partea cea mai violentă? Era oare de ajuns să găsească un cuvânt potrivit pentru a se afla în sfârșit în fața unui Glen liniștit, plin de blândete... Glen cel de altădată?

Cu o speranță subită, ea înaintă spre tânăr. Dar vocea lui dură, tăioasă, o opri brusc.

— Ei bine, Rissa, poate acum vei binevoi să-mi spui ce fel de joc joci, atât cu mine cât și cu Alistair.

— Eu... băigui ea, dar nu... te înșeli, eu nu mă joc... eu...

— Atunci, încetează să mă mai crezi imbecil,

o întrerupse el cu brutalitate. Te-am văzut de două ori în aceeași zi în brațele unui bărbat, sărutându-te cu el. Asta înseamnă că te oferi primului venit ? Numai mie nu... Sau faci asta ca să mă atâți ?

Ce bătăran ! se gândi Rissa înfuriată. Cine se credea de-i vorbea în felul acesta ? Poate că adevărul îl va obliga să nu mai fie atât de impertinent.

— Află că Alistair nu este primul venit, replică ea.

Făcu apoi o scurtă pauză pentru a da mai multă importanță cuvintelor.

— Și iată dovada : astăzi m-a cerut în căsătorie, spuse ea cu oarecare solemnitate.

O scânteie de surpriză furioasă se aprinse în ochii gri.

— Poftim ? Să te măriți cu el ?... Și ce i-ai răspuns ?

— Deocamdată nimic. Trebuie să mă mai gândesc.

— Ah, înțeleg ! spuse Glen pe un ton lugubru. Probabil are un motiv bun dacă își închipuie că ar avea vreo șansă, nu ?

Tânăra lăsă capul în jos cu pudoare.

— Nu am știut că Alistair este îndrăgostit de mine. Mărturisirea lui m-a surprins foarte tare, te asigur. Nu mi-am dat seama de nimic până acum.

— Aici este tragedia, Rissa, tu nu-ți dai seama de nimic ! Nu ai nici cea mai mică idee despre efectul pe care-l produci asupra unui bărbat. Asupra mea, de exemplu.

Brusc, el se îndreptă spre pian.

— Vrei să știi ? Ei bine, ascultă. Ascultă muzica pe care mi-o inspiri !

Se așează în fața pianului și făcu să răsunе un acord care provocă o tresărire în sufletul Rissei.

În curând, mâinile virtuozе ale lui Glen alunecară de-a lungul clapelor, înșirând sunete primitive, violente, cu un strigăt. Pe dibuite, ținându-și răsuflarea, ascultătoarea căută un fotoliu și se așează. Insistentă, obsesivă, o temă se repeta fără încetare. I se părea că i se adresează direct ei, fără să știe încă ce mesaj conținea. Exprima o singurătate imensă, fără sfârșit, care-i frângea inima. Apoi, melodia se schimbă într-un crescendo săltăreț, plin de speranță, nereușind totuși să ajungă la vreo concluzie. Răsună atunci o explozie de sunete sălbatice, haotice și tânguirea cea lungă o luă de la capăt.

Melodia era de un patetism și o tensiune aproape insuportabilă și Rissa crezu că era momentul să părăsească încăperea înainte să izbucnească în hohote de plâns. Dar din nou melodia deveni blândă, de o tandrețe tulburătoare. Era o muzică ce vorbea direct inimii ei. Vrajită de atâta frumusețe, închise ochii și se lăsa legănată, ca și cum Glen îi șoptea la ureche cele mai minunate cuvinte de dragoste. Deodată avu loc o nouă schimbare. Atmosfera se întunecase, se strângeau nori amenințători și în sfârșit izbucnea furtuna. Acordurile primei teme erau reluate cu o forță înzecită. Sentimentul de disperare era ridicat pe culmile cele mai înalte. Și când bucata se termină cu o notă dureroasă, lacrimi mari începură să cadă pe obraji ei.

Încetul cu încetul, liniștea puse stăpânire pe

cameră. Interpretul părea să-și recapete suflul după efortul cerut de o asemenea concentrare și o asemenea risipă de energie. Încet, el se întoarse spre Rissa.

— Acum știi, declară el pe un ton sumbru. Iată prin ce mă faci să trec... Am numit bucata „Rapsodia zbuciumată“.

— N-am știut, Glen. Crede-mă.

Din câțiva pași el ajunsese lângă ea și o făcu să se ridice din fotoliu.

— Vorbești serios ? murmură el în timp ce o îmbrățișa. Trupul tânăr și suplu tremura.

— Da... da... îl asigură ea lipindu-se de el și întinzându-i buzele, abandonându-se total.

Gurile lor se uniră atunci într-un sărut lung, de foc. Ca puțin mai devreme pe clape, mâinile pianistului, puternice și fine în același timp, alergau de-a lungul trupului Rissei. De la ceafă la umeri, efe alunecară pe spate până la soldurile ei cambrate, se jucară cu ele, apoi i se așezară pe pântec și urcară încet spre pieptul ei rotund și tare.

Arcuindu-se, tânăra vibra sub aceste mângâieri voluptuoase. Tulburată, simțea irezistibila spirală a dorinței răsucindu-se încet în ea, răspandindu-se apoi ca o lavă incandescentă în tot corpul. Deci momentul de care se temea și pe care-l dorea atât de mult în același timp, urma să aibă loc până la urmă... Nu, nu, nu trebuia... Dar simțea ca și cum mintea și corpul erau două părți distincte și ca și cum acesta din urmă și-ar fi impus suveranitatea. Această îmbrățișare pasionată fi mătura și ultimele urme de împotrivire. Totul în ea îl cerea : era gata să i se dăruiască pe loc lui

Glen, să-și sacrifice cu entuziasm floarea tinereții sale.

Deodată, brațele puternice ale tânărului o ridicară de la pământ. Traversând camera, el își depuse prețioasa povară pe o canapea moale. Ingenunche apoi lângă ea și șopti cu voce răgușită, plină de tandrețe :

— Ah, Rissa, Rissa...

„Dragostea mea, completă ea în gând, în timp ce noi mângâieri, mai arzătoare și mai îndrăznețe o făceau să geamă de plăcere, să se incline ca un mac în bătaia vântului. Repede, repede, îl rugă ea în gând, te rog, pune capăt acestui delicios supliciu”.

Totuși, Glen acționa ca și cum ar fi avut destul timp. Se părea că-și regăsise stăpânirea de sine și că nu se mai grăbea absolut deloc. Puțin câte puțin, nerăbdarea i se atenua, febra descrescea.

Ce se petrecuse oare ? De ce nu insistase să obțină ceea ce dorea atât de mult ? Era atât de orb încât să nu-și fi dat seama că în acea seară îl dorea și ea, că era ferm hotărâtă să devină a lui ? Dezorientată, neliniștită, Rissa nu mai înțelegea nimic.

— Glen ? îl chemă ea cu blândete, întorcând spre el chipul pe care se putea citi fără prea mare greutate o imensă decepție.

— Da, Rissa...

Tandru, el o mângâie ușor pe obraz.

— Nu-ți fie frică, spuse în continuare tânărul, nu s-a schimbat nimic. Te doresc la fel de tare ca și înainte. Iar într-o zi... într-o zi nu prea îndepărtată, nu vom mai fi decât o singură ființă.

Dar deocamdată nu se poate... Atâta timp cât nu te-ai hotărât ce răspuns să-i dai lui Alistair.

— Alistair ? repetă ea făcând ochii mari.

— Îți amintești ? Acel băiat încântător care te-a cerut în căsătorie. Nu mă prea închipui stăcând dragoste cu tine dacă, din întâmplare, ai ce gând să-i răspunzi afirmativ.

Inima Rissei îngheță. Deci armonia perfectă pe care crezuse că o simte între ei nu era decăt o iluzie. Glen nu o iubea. Cu o atitudine de misoginism bărbătesc caracteristic, dorea să se asigure că se debarasează de un rival, pentru a-și putea oieri o oră sau două de plăceri într-o frumoasă seară din acea vară târzie. Și când te gândești că era cât pe ce să cadă în capcană !

— Deci, ce-i vei spune ? o întreabă din nou.

— Nu știu încă. Am nevoie de timp de gândire.

— De gândire ? o luă el peste picior. La ce bun ? Nu vezi ce răspuns strigă corpul tău ?

Zicând aceste cuvinte, își băgă mâna pe sub cămașa ei, apucă un sân, și mângâie fără rușine sfârcul. Rissa trebui să facă un efort supraomnesc ca să nu geamă de plăcere.

— La fel reacționezi și în brațele lui Alistair ? Sărutările lui, mângâierile lui îți plac la fel de mult ca ale mele ?

Era prea mult ! Brusc, Rissa se eliberă, se ridică de pe canapea și-și aranjă hainele. După un scurt moment de surpriză, pianistul se ridică la rândul lui în picioare cu mâinile întinse și înaintă spre ea.

— Nu mă mai atinge, Glen ! îi ordonă ea cu voce tăioasă. Nu suport să mă mai atingi.

Uluit, tânărul se opri brusc.

— Poftim ? Vrei să spui că atingerea mea îți provoacă repulsie ?

Ea aplecă ușor capul.

— Nu asta vreau să spun, murmură confuză. Dar fii cinstit și așteaptă să stau de vorbă cu Alistair.

— Chiar este necesar ? Doar știi bine ce-i vei răspunde. Nu ai nici cea mai mică intenție să te măriți cu el.

Această siguranță avu ca afect enervarea Rissei.

— De ce nu ? i-o întoarse ea. Alistair e drăguț, amabil. Ar putea fi un soț excelent.

Glen pufni în răs, un răs batjocoritor, aproape răutăcios.

— Drăguț ! Amabil !... Nu cauți și altceva la bărbatul cu care vrei să te măriți ?

— Aceste lucruri pot fi de ajuns ca să construiești un cămin fericit... și apoi, ce știi tu, care nu ai vrut niciodată să te căsătorești ?

— Slavă Domnului ! exclamă el ridicând teatral ochii spre cer.

— Deci, nu ești în măsură să-mi dai sfaturi în privința unui asemenea subiect... Desigur, dacă peste câțiva ani voi căuta un amant ca să-mi omor timpul, voi putea face apel la tine. Poate că atunci vasta ta experiență se va dovedi utilă.

Tânărul rămase tăcut. Întunericul care acum pusese stăpânire pe toată casa nu mai permitea distingerea trăsăturilor chipului lui. Dar acestea erau ușor de imaginat : trase, dure, amare. Din nou această întâlnire se transformase într-o confruntare și-i lăsa pe amândoi total dezamăgiți.

— Este târziu ; trebuie să mă întorc acasă, anunță Rissa copleșită. Împrumută-mi te rog o lanternă, o iau pe lângă fiord, e drumul cel mai scurt.

— Nu, te conduc cu mașina.

Drumul de întoarcere fu tăcut. Ajunși în fața gardului vilei, Glen opri motorul. Fără să spună un cuvânt, așteptă ca pasagera să coboare, apoi, făcând o manevră, plecă imediat.

Rissa împinse poarta. Pe aleea ce ducea spre casă, ea se opri să privească lacul sub razele lunii. Undeva acolo jos se afla coliba de ciobani unde petrecuse o noapte împreună cu Glen. Ar fi fost oare mai fericită acum dacă ar fi făcut atunci dragoste cu el ?

Oftând, tânăra intră în casă și urcă imediat să se culce. Ce zi ciudată și epuizantă ! Nu mai putea.

Somnul puse repede stăpânire pe ea. De mai multe ori se trezi în miezul nopții, convinsă că Glen dormea lângă ea, dorind să-și pună capul pe pieptul lui athletic. Din păcate însă, patul era gol.

CAPITOLUL VI

Concediul lui Alistair era pe sfârșite și Rissa nu mai putea amâna răspunsul în legătură cu cererea în nășătorie. În ajunul întoarcerii lui la Edinburgh, după cină, cei doi tineri ieșiră să se plimbe de-a lungul fiordului. Luna plină aureola munții cu o palidă lumină puțin fantomatică și făcea să scânteieze suprafața apei argintate.

Așezându-se unul lângă altul pe plajă, Alistair își trecu o mână pe după umerii fetei și începu să vorbească cu o voce puțin emoționată :

— Ai avut destul timp de gândire, Rissa. Dar, fără să-mi spui, cred că știu răspunsul : este negativ, nu-i așa ?

Ea încuviință cu un semn din cap, oftând trist.

— Cred că știu cauza : Glen. Tot te mai gândești la el ?

Ea ridică din umeri întristată.

— Recunosc, e absurd, șopti în timp ce o lacrimă i se ivise în colțul ochiului, dar nu mă pot abține.

— De ce se joacă cu tine ? De ce-i place să te umilească și să te facă nefericită ?

— Alistair, te asigur că nu este din cauza lui. Între Glen și mine nu se va înfiripa niciodată ni-

me, ştiu, dar totuşi sunt incapabilă să nu mă mai gândesc la el.

Luându-i faţa în mâini, tânărul se uită fix în ochii ei.

— Dacă vei veni vreodată ziua în care nu te vei mai gândi la el, voi fi lângă tine, dispus să mă căsătoresc cu tine... Ții minte asta ?

Ea îi zâmbea afectuos.

— Da, îți promit, îi liniști Rissa.

După ce se ridică în picioare, Alistair îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice.

— Este cam târziu. Amândoi trebuie să ne trezim devreme mâine, așa că ar fi mai bine să ne culcăm, spuse el.

Luând-o apoi discret de mijloc, o privi cu gravitate și adăugă :

— Am avut un concediu minunat, chiar dacă s-a terminat cu un refuz... În orice caz, cererea mea rămâne valabilă. Și dacă din întâmplare te răzgândești...

— Ești foarte drăguț, spuse Rissa ridicându-se pe vârfuri, sărutându-l ușor pe obraz. Nu voi uita, continuă ea emoționată, recunoscătoare.

*
* *
*

După plecarea lui Alistair, surorile Loring nu-și mai vedeau capul de treabă, pentru că sezonul turistic era în toi, așa că trebuiau să angajeze o femeie din Ichrachan. Pe de altă parte, pentru a nu pierde clienții, hotărârea ca salonul de ceai să rămână deschis în toate zilele săptămânii. Rissa își va lua liber luna, iar Mandy marșea.

Cât despre Glen Kilmartin, acesta nu mai apăruse. Probabil că-și petrecea zilele la Kilvanie, total absorbit de compunerea noii sale lucrări. În timpul unor plimbări seara, pașii Rissei o purtară în apropierea locuinței Kilmartin. Ascunsă în umbră, îl ascultase cântând la pian, discernând câteodată cu o emoție intensă tema atât de tulburătoare a „Rapsodiei zbuciumate”. Spera oare să-l vadă apărând la o fereastră? În orice caz, acest lucru nu se întâmplă...

Sezonul vacanțelor era pe sfârșite când, într-o luni după-amiază, Rissa, întorcându-se dintr-o lungă plimbare solitară, fu primită de sora ei care alerga s-o întâmpine țipând de fericire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Avem o vizită, anunță Mandy zâmbind încântată. Ghici cine este?

Imediat, inima tinerei începu să bată năvalnic. Să fie oare Glen?... Nu, acesta nu era un motiv ca Mandy să fie atât de entuziasmată. Poate Alistair?... Nici el. Primise o scrisoare de la el cu câteva zile în urmă. Era prea ocupat cu îngrijirea bolnavilor ca să-și permită o escapadă inopinată la Ichrachan... Cine putea fi atunci?

Rissa se dădu bătută.

— Alison! o informă Mandy zâmbind încântată. I s-a făcut brusc dor de noi și a sărit în primul avion spre Scoția. Nu e minunat?

Rissa intră grăbită în casă după sora ei. Această venire neașteptată dădea de gândit. În ultimii ani, nu prea avuseseră vesti despre fiica lui Kate. În plus, sfârșitul amar al aventurii sale cu Glen, cu șase ani în urmă, ar fi trebuit s-o facă să nu mai pună piciorul în Ichrachan...

— Alison ! strigă Rissa intrând în bucătărie. Ce surpriză plăcută !

Americanca era la fel de frumoasă și elegantă. Cu taiorul gri de catifea foarte elegant, cerceii de diamant și părul blond ondulat, în această încăpere destinată muncii părea o prețioasă orhidee sălbatică... în mijlocul unui strat de conopidă.

Când intră Rissa, tânăra se ridică.

— Bună, Rissa, o salută ea. Nu te miri că mă vezi aici ? Dar știi cum sunt eu, când îmi trece o idee prin cap trebuie neapărat s-o pun în aplicare. Și apoi, doream atât de mult să văd cum ați transformat vila. Sincer, îmi place enorm.

— Mă bucur că-ți place schimbarea noastră de decor... Spune-mi, ce face Kate ?

— Foarte bine. S-a readaptat complet stilului de viață din Statele Unite. Ne întâlnim destul de des la New York.

Conversația lor amicală continuă. Din vorbă în vorbă, ajunseră să evoce vacanțele micului grup din Ichrachan. Evident, Alison puse și întrebarea de care se temea cel mai tare Rissa.

— Și geniul local, Glen Kilmartin, este aici acum ?

— Da, dar nu-l prea vedem. Practic, nu iese niciodată din casă. Compune o nouă lucrare pentru pian, din câte am înțeles.

— Și Alistair ? întrebă americana zâmbind răutăcios. Am înțeles că în concediu a venit în fiecare zi aici, după cum mi-a spus Mandy.

— Așa este, confirmă Rissa încercând apoi să schimbe subiectul. Presupun că la New York ești înconjurată de o mulțime de admiratori.

Alison pufni într-un râs puțin nervos.

— De fapt, explică ea, am avut o legătură îndelungată cu un bărbat extrem de interesant...

Își contemplă apoi unghiile îngrijite și date cu oăă, înainte de adăuga :

— Dar am rupt legătura de curând! Devenise prea posesiv.

Pe ce ton amar și tăios pronunțase aceste cuvinte ! Și se vedea clar că manechinul nu dorea să continue acest subiect. Acesta să fi fost oare adevăratul motiv al venirii ei în Scoția ? În orice caz, sfârșitul legăturii o afectase clar...

După o masă ușoară în timpul căreia continuă să pălăvrăgească veni timpul să meargă la culcare. Mandy, amabilă, îi oferi camera sa lui Alison și se instală provizoriu în cea de-a treia cameră goală de la etaj. Rămasă singură, Rissa, după ce se îmbracă în pijama, se sprijini câteva minute de fereastră și privi lacul.

Gândurile ei erau acaparate de această vizită surprinzătoare. F se părea că Alison se schimbase mult. Dacă pe din afară era la fel de sigură pe ea și sofisticată, pe dinăuntru se înăsprise și devenise cinică. Dar asta era desigur o consecință a existenței sale de model. În acel univers necrutător, trebuia să știi și să lovești, dar și să primești lovituri ; era desigur o chestie de supraviețuire.

Numai de n-ar fi fost ea, Rissa, cea care se schimbase. Din acea vară când Alison stătuse la Ichrachan felul ei de a privi lucrurile și oamenii se modificase ușor.. Adolescență până la vremea aceea, desigur că nu fusese în stare să-și facă o idee corectă despre exploziva și seducătoarea Ali-

son pentru care, de altfel, avea o admirație fără margini.

Tânăra se lăsă până la urmă în pat. În orice caz, un lucru era incontestabil : această regiune din Scoția cu munții ei golași, cu viața aspră, cu lipsa de distracții nu-i va fi prea mult pe plac unei persoane obișnuite cu fastul și plăcerile vieții newyorkeze. Putea să pună pariu că vizitatoarea neașteptată se va mulțumi cu o scurtă ședere aici...

* *

A doua zi, fiind marți, era ziua liberă a lui Mandy. În timp ce aceasta pregătea micul dejun, o informă pe sora ei despre intenția de a-l însoți pe Donald în excursia cu vaporasul pe care o organiza pentru clienții de la hanul tatălui său. Vor pleca de dimineață, vor merge la noada lacului și se vor întoarce spre seară.

— Ce-ar fi să-i propun lui Alison să ne însoțească ? strigă cea brusc, ca și cum atunci îi venise ideea.

— Cred că nu-i prea place aerul curat și natura, i-o întoarce Rissa.

— De unde știi tu ?... Mă duc s-o întreb.

După ce puse o cană de cafea și niște chifle calde pe un platou, Mandy părăsi repede bucătăria. După câteva minute, se întoarce radioasă și anunță vestea cea bună : Alison era de acord și se pregătea pentru excursie.

— Perfect ! spuse Rissa pe un ton sec. Și așa nu avem timp să mă ocup de ea.

Peste puțin timp, tânăra americană coborî la rîndul ei. Cu pantalonii largi din mătase și eleganta cămașă pe care o înnodase cu dezinvoltură pe pîntec, era extrem de atrăgătoare. Mă rog, dacă ea credea această ținută adecvată pentru o excursie pe lac !...

Rămasă singură, înainte de a se apuca de lucru, Rissa privi pe fereastră fiordul, așa cum îi plăcea să facă adesea. Ceața matinală nu se risipise complet, fire subțiri transparente desfăcându-se la suprafața apei gri-perlă. Marea era în creștere, ca în acea zi când era să se înece. Gîndindu-se la acest lucru, tânăra oftă adînc : toată povestea cu Glen îi apărea acum ca o suită de ocazii risipite. Nu exista îndoială că dacă s-ăr fi aflat în locul lui Alison, s-ar fi comportat altfel, fără să se lasé pradă scrupulelor și sentimentelor. Dar ca să fie sinceră, Alison fusese jignită și umilită în trecut de Glen. Și asta era desigur o experiență din care trebuie să fi învățat multe.

Cu gândurile ocupate de singuraticul de la Kilvanie. Rissa hotărî că era timpul să înceapă ziua de muncă, așa că începu să scoată din frigier ingredientele necesare pentru pregătirea salatelor. Deodată, ușor emoționată de o prezență străină în bucătărie, se întoarse.

— Glen ! strigă ea uimită, tresărind. M-ai speriat !

Tănărul o privi cu obișnuitul lui zâmbet ironic.

— Ești singură ?

— Da, este ziua liberă a lui Mandy. Dar va veni în curînd Esme, noua noastră angajată.

— În orice caz, vreau să-ți spun doar două cuvinte. Nu durează mult.

Bătăile inimii ei se accelerară când îl văzu venind spre ea. Speră însă ca el să nu-i observe emoția. Orice-s-ar întâmpla, era hotărâtă : nu-l va lăsa pe Glen să pună mâna pe ea. La ce bun când relația lor era fără speranță ?

Pianistul se opri foarte aproape de ea.

— Au trecut două săptămâni de când a plecat Alistair. Mă așteptam să vii să mă informezi despre răspunsul pe care i l-ai dat. De ce n-ai venit ?

Aroganța întrebării lui o ofensă.

— Dintr-un singur motiv, acela că nu te privește, i-o întoarse sec.

O expresie sarcastică se imprimă pe chipul lui Glen.

— Crezi ? Eu sunt convins de contrariu.

— A, știu ! Ai afirmat într-o seară că nu poți să faci dragoste cu mine dacă-i răspund afirmativ lui Alistair. Dar mi se pare că pentru chestia asta este nevoie de doi. De unde știi că m-ar interesa așa ceva ?

El mai înaintă puțin.

— Corpul tău a fost de acord, afirmă el cu siguranță.

Rissa oftă, dându-se cu prudență un pas înapoi înainte de a răspunde pe un ton blând :

— Tot ce se poate. Totuși, nu vreau să mă dăruiesc ție. Spun asta o dată pentru totdeauna și nu încerca...

— Ai de gând să-mi răspunzi până la urmă ? o întrerupse el brusc. Te măriți cu Alistair, da sau nu ?

— E inutil să insisti, Glen, nu-ți voi spune nimic.

— Cu alte cuvinte, ai refuzat... Mă întreb de ce. Alistair este atât de drăguț, de amabil. Este normal să te lipsești de un soț atât de perfect ?

Obrajii tinerei se îmbujorară.

— Ți repet, se enervă ea, nu te privește !

— Și totuși, o viață în brațele lui Alistair ar fi fost pasionantă, nu ? continuă el s-o ironizeze, apropiindu-se încet de ea.

În curând, fu atât de aproape încât ea simți pariumul lui. Atunci, o violentă dorință puse stăpânire pe Rissa. Respirând greu, simți o mângâiere ușoară pe față. Îi venea să închidă ochii și să se lipească de el... Nu, nu trebuia să facă greșeala asta. Mobilizându-și toată voința, reuși să se stăpânească.

— Nu mă atinge, Glen, ordonă ea. Fie ! nu mă mărit cu Alistair, dar nu vreau să devin amanta ta.

Înainte însă ca ea să poată schița vreun gest de apărare, brațele lui musculoase o înlăntuiră.

— Nu, Rissa, nu este vorba despre asta, șopti el cu voce tândră și gravă în același timp.

Timp de o clipă, buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Apoi el adăugă pe un ton solemn...

— Și eu vreau să mă că...

Propoziția rămase în aer, ușa bucătăriei se deschise brusc. Dintr-un salt, Rissa, confuză ca și cum ar fi fost surprinsă în timp ce comitea un grav lucru, se smulse din îmbrățișare. Din prag îi privea Alison, clipind des. Surprinsese oare sărutul dintre ei ?

Dar chiar dacă ar fi văzut ceva, tânăra blondă se comportă ca și cum nu se întâmplase nimic. Cu un zâmbet încântător ea se apropie de Glen cu mersul ei legănat.

— Alison ! exclamă acesta din urmă cu o expresie de surpriză plăcută.

Sub ochii îngroziți ai Rissei, cei doi tineri se sărutară mult prea călduros.

— Ce fericită sunt că te revăd, Glen ! Ce mai faci ?... Din câte am înțeles, ai devenit un pianist de renume mondial.

— Așa este. Și de câțva timp m-am apucat și de compus.

Fără pic de rușine, Alison îi făcu șmecherește cu ochiul interlocutorului său.

— Cè clipe frumoase am petrecut împreună acum șase ani ! exclamă ea răsând veselă. Mai ai canapeaua aceea pe care mă așezam ca să te ascult cântând ?

— Nu, acum am alta mai confortabilă... Nu-i așa, Rissa ?

Această aluzie, nedelicată și deplasată, o făcu pe tânără să roșească. Îl văzu deodată pe Glen îngenunchat lângă ea, mângâind-o, și băigui un răspuns vag. Încurcată, lăsă ochii în jos, sperând că Alison nu-și va da seama de tulburarea ei și de sentimentele care se subînțelegeau.

Deșartă teamă ! Cei doi nici nu o prea băgau în seamă, ocupați să se privească și să-și zâmbescă seducător.

— Plecăm într-o mică excursie cu vaporasul lui Donald, anunță Alison. Mai este un loc. Vii cu noi, Glen ?

Zicând acestea, ea îl luă familiar de braț.

— Te rog, acceptă, m-aș bucura foarte mult.

Spre marea dezamăgire a Rissei, el răspunse după un scurt moment de gândire :

— De acord. Mă duc repede acasă ca să mă schimb. Veniți să mă luați din golf.

— Minunat ! se entuziasmă Alison înainte de a se întoarce spre Rissa care începuse să spele salatele. De fapt, Rissa, am uitat să-mi iau un hanorac. Poți să-mi împrumuți și mie unul, te rog ?

Fără să scoată un cuvânt, tânăra ieși din bucătărie și se duse să caute în șifonier articolul cerut. Ce număr încântător ! se gândi ea cu amărăciune, dar e foarte bine așa : să se arunce de gâtul lui Glen ! Poate așa, el o va lăsa în pace.

Și totuși îi urmări cu lacrimi în ochi îndepărtându-se de casă, ținându-se de mână. Formau într-adevăr un cuplu ideal : amândoi erau înalți și zvelți, ea blondă, el cu părul negru ca smoala. Se părea că nu se certaseră niciodată. O, Doamne ! Ce vis urât ! Nu suferise destul de când venise la Ichrachan ? Trebuia neapărat ca Alison să facă această lungă călătorie ca să-i mărească supliciul ?...

*
* *
*

Ziua trecu greu. Desigur, la salonul de ceai fusese o afluență continuă de clienți, dar gândurile Rissei zburau în altă parte. Aceleași imagini i se perindau fără încetare prin minte : vaporasul lui Donald plutea pe valuri ; acesta stătea la bară cu

Mandy alături, îmbrăcată cu o pereche de blugi prespălați și cu un vechi tricou de marinar. Turisții urmăreau cu interes savantele lor explicații despre flora și fauna din regiune. Cât despre Glen și Alison, aceștia stăteau jos; mâinile puternice ale pianistului o luaseră pe seducătoarea americană pe după umeri și corpurile lor erau aproape lipite. Ei râdeau...

Degeaba se forță să alunge asemenea viziuni. Ce mai dorea? Nu dorea să n-o mai urmărească Glen și s-o uite? Alison sosise la fix pentru a constitui o diversiune... Da, dar nu trebuia să uite că cei doi avuseseră o idilă în trecut și că la vremea respectivă părușeră chiar foarte îndrăgostiți unul de altul. Poate că de atunci arseseră de nerăbdare să se revadă. Glen nu se căsătorise și nu i se cunoștea nici o legătură stabilă și durabilă. Prezența tinerei manechine urma oare să schimbe aceste lucruri?

Totuși, temerile ei nu aveau o bază reală. Și Rissei i-ar fi plăcut să știe ce dorea să-i spună tânărul când întoarcerea neașteptată a lui Alison îl obligase să tacă. Intuiția o făcea să-și repete că el dorea să-i facă o mărturisire importantă. Dar din păcate nu se va mai ivi o altă ocazie...

Era după-amiază târziu când Mandy se întoarse singură. Chipul ei bronzat în acea zi era destins, fericit.

— V-ați distrat bine? o întrebă sora ei.

— Da. Am mers până la capătul fiordului. După picnic, unii au plecat să se plimbe. Eu cu Donald ne-am scăldat. Nici nu știi cât de bună era apa.

— Și Alison ? întrebă Rissa pe un ton indiferent. Nu s-a întors cu tine ?

— Nu. S-a dus cu Glen la Kilvanie. Par să se înțeleagă de minune.

Prefăcându-se că n-o interesează, tânăra evită să întrebe mai multe și se grăbi să schimbe subiectul.

— Cred că ți-e foame. Vrei să mănânci ?

— Nu, mulțumesc. Când ne-am întors, eu și Donald am luat o gustare la hanul tatălui lui... A ! cred că Alistair l-a invitat mâine la cină pe Glen. Mi-a spus să-ți transmit. L-a invitat de asemenea și pe Donald. Este drăguț din partea ei, nu-i așa ?

— Da... desigur, mormăi Rissa printre dinți.

Desigur, nu avea nici un motiv să fie supărată. Întâmplarea aceasta era chiar simpatcă, dar ea nu se bucura deloc. Într-un fel, Alison îi lua locul chiar în propria-i casă. Iar perspectiva de a o vedea zbenguindu-se cu Glen sub ochii ei o făceau și mai posacă și prost dispusă.

— Bine, mă duc la culcare, anunță ea. Presupun că Alison nu a precizat la ce oră se întoarce.

— Nu. A spus doar să n-o așteptăm.

Somnul o cuprinsese greu pe Rissa. Se răsucea încă nervoasă în pat când, târziu în noapte, auzi mașina lui Glen oprindu-se în fata porții. După câteva minute se auzi ușa de la intrare. Din păcate, nu era prea greu de imaginat cu ce se ocupaseră ei în acea seară...

A doua zi de dimineață, era aproape ora zece

când Alison intră în bucătăria în care surorile Loring, aflate de mult timp la lucru, beau o cafea în timpul unei pauze.

— M-am întors târziu aseară, spuse ea așezându-se. Sper că nu v-am trezit.

— Absolut deloc, răspunse Rissa din politete. Ai petrecut o seară frumoasă ?

— Oh, excelentă ! spuse Alison întinzându-se cu voluptate. Glen face niște lucruri minunate. adăugă ea cu ochii scânteindu-i de plăcere și răutate. Cred că Mandy ți-a spus că l-am invitat la cină în seara asta. Dar nu-ți face griji, mă ocup eu de tot. Mă duc imediat la Oban să cumpăr cele necesare.

— Foarte bine, se prefăcu Rissa că aprobă.

De fapt, tânăra nu avea decât o singură dorință : să o vadă pe vrăjitoarea de Alison plecată cât mai repede, așa cum și sosise. Din nefericire însă, probabil că manechina rămânea în Ichra-chan atâta timp cât va dura și vacanța lui Glen.

După o jumătate de oră, Alison, îmbrăcată într-un elegant taior, se așeză la volanul micuței mașini sport închiriate de la aeroport și, așa cum spusese, plecă în oraș. Întorcându-se la sfârșitul după-amiezii cu brațele încărcate cu pachete, ea puse stăpânire pe bucătărie pentru a pregăti cina. Slavă Domnului, datorită faptului că ziua de lucru în salonul de ceai era pe sfârșite, năvălirea ei intempestivă nu avu consecințe grave.

Totuși, Rissa închise ușurată localul la ora șase și, epuizată, ușor nervoasă, se duse la primul etaj să facă un duș. Ușa băii era însă încuiată.

— Ocupat, anunță vocea timbrată a lui Alison.

„Pentru mult timp“, adăugă în gând Rissa,

îndepărtându-se cu pași leneși spre dormitorul ei.

— De câteva zile nu prea ești în apele tale, îi spuse Mandy, întâlnind-o pe culoar. Și cred că știu de ce : cred că-ți lipsește Alistair.

Rissa îi aruncă o privire urâtă, apoi replică sec :

— Te înșeli ! Nu Alistair îmi lipsește. Nu-mi lipsește nimeni. Cred însă că este prea multă lume în casa asta.

Apoi, sub privirea uimită a lui Mandy, intră în camera sa, trântind ușa cu violență.

În sfârșit, baia se eliberă după vreo douăzeci de minute. Rissa sări din pat, dar prea târziu : sora ei fusese mai rapidă. La dracu' ! exclamă ea în gând. Dar în fond, de ce se grăbea ? Ce conta dacă era gata sau nu când sosea Glen ? Doar nu pentru ea venea !

„Dar ce te-a apucat ? îi șopti o voce interioară. Ești geloasă ?“

„Eu, geloasă ? Niciodată ! Nu-mi stă în fire !“

Și totuși... Degeaba își repetase ea de o sută de ori : Glen nu înseamnă nimic pentru mine. Nu putea suporta ca lui să-i placă de altcineva.

„Îl iubești, nu poți să te abții, insistă vocea, este viața ta...“

După ce reuși în sfârșit să facă un duș și să se îmbrace fără să caute prea mult, Rissa coborî la parter. Camera cea mare, unde trebuia să aibă loc cina, era goală încă. Alison aranjase totul bine : câteva mese erau puse cap la cap și acoperite cu o față de masă albă. Câteva sfeșnice cu lumânări aprinse și o vază de cristal debordând de trandafiri roșii dădeau întregului ansamblu un adevărat aer de sărbătoare. „Ia te uită, se gândi

Rissa, o cină cu lumânări este o idee bună ; așa ni se va mări cu siguranță cercul clientelei“.

Un hohot de râs o smulse pe tânără din gânduri și o făcu să se întoarcă : stând în umbră, într-un capăt al camerei, Glen o privea cu o expresie batjocoritoare. Imediat ea regretă că nu se îmbrăcase cu mai multă atenție. Rochia ei închisă la culoare, cu gulere, care o făcea să pară pensionară, nu avea desigur nimic seducător. În orice caz, la ce bun să rivalizeze cu Alison ? Probabil că aceasta se îmbrăcase cu cea mai strălucitoare rochie și o va eclipsa probabil pe cea mai mare dintre surorile Loring.

— S-ar zice că Alison vrea să sărbătorească un eveniment important, spuse Glen înaintând spre ea. Poate întoarcerea ei la Ichrachan ?

— Nu știu nimic, răspunse Rissa morocănoasă. N-am avut timp să vorbim.

Tânărul ajunsese lângă ea. La lumina scânteietoare a lumânărilor, părea și mai frumos, mai seducător decât de obicei. Din păcate însă era frumusețea demonului, cea care o chinuia fără încetare și fără milă.

— În seara asta nu pari prea sigură pe tine. Ce se întâmplă ? Oare treaba la salon nu merge așa cum vrei tu ?

— Îmi vorbești ca unui copil răsfățat, se revoltă ea.

— Dar asta și ești. Asta ai fost dintotdeauna. Nu suporti să nu conduci după bunul tău plac. Uite cum încerci să o influențezi pe Mandy, să-i impui dorințele tale.

Acum se afla foarte aproape de ea, sub privirea fascinată a ochilor lui era ca hipnotizată.

— De aceea se pare că nu-ți mai place această mică serată, continuă el pe un ton din ce în ce mai critic. Te simți deposedată. Au îndrăznit să te înlocuiască în bucătărie. Ce jignire pentru amorul tău propriu !

— Nu există nici o fărâmbă de adevăr în ceea ce spui, se apără tânăra.

— Crezi ? spuse el răsând ironic. Toată atitudinea ta demonstrează exact contrariul.

În acel moment se auziră celelalte persoane intrând în încăpere.

— Vom continua discuția asta mai târziu, șopti Glen înainte de a se întoarce să-i salute pe Mandy și Donald.

Curând după aceea, toți luară loc la masă. Cîna se derulă așa cum prevăzuse Rissa, cu o mică excepție : mâncărurile servite de Alison, deși puțin cam ciudate, erau în ansamblu reușite și gustoase. Glen nu conținu eu complimentele pentru abila bucătăreasă.

— Bravo, Alison ! o felicită el după fiecare fel. Ești într-adevăr cea mai desăvârșită bucătăreasă pe care o cunosc. Tatăl lui Donald ar fi trebuit să te angajeze la hanul lui.

— Ii voi face propunerea, glumi aceasta din urmă.

Cîna luă sfîrșit cu o cupă de șampanie.

— Ei bine, Rissa, Mandy și cu mine ne vom ocupa cu strîngerea mesei și spălatul veselei, anunță Donald. Alison este scutită, ea a muncit destul pentru astăzi. Sugerez ca Glen să o scoată la plîmbare ne malul lacului.

— Excelentă idee, aprobă pianistul, ridicându-se imediat și luînd-o de braț pe Alison.

Adânc rănită, Rissa privi perechea îndepărtându-se, ieșind pe poarta vilei. Acum probabil că Alison își pusese capul pe umărul lui și coborau amândoi spre apa liniștită a fiordului. Ajunși pe mal, se vor îmbrățișa cu dragoste. Gurile lor avide se vor uni pentru mult timp ; corpurile lor se vor lipi, căutând noi plăceri...

Abia reprimându-și lacrimile, tânăra strânse un vraf de farfurii și le duse la bucătărie. Pălăvrăgind și râzând veseli, Donald și Mandy începură să spele vasele.

Pe malul lacului, în lumina palidă a unei raze de lună, Glen și Alison se iubeau.

Nemaiputând suporta, Rissa se întoarse brusc, urcă alergând în camera ei și, aruncându-se în pat, izbucni în hohote de plâns.

CAPITOLUL VII

După acea seară tristă, Rissa fu obligată să recunoască deschis : îl iubea pe Glen și-l dorea foarte mult. Iar dacă el i-ar fi cerut-o, n-ar mai fi ezitat să i se dăruiască. Din păcate însă, o asemenea eventualitate devenise puțin probabilă : Alison și el erau nedespărțiți.

Tânăra continua să se întrebe ce urma el să-i spună când îi întrerupsese intrarea americancei în bucătărie. Probabil că nu dorea să facă din ea amanta lui — ceea ce implica o legătură de o oarecare durată — ci pur și simplu să petreacă o noapte în compania ei pentru a se scălda în febra care-i încingea sângele. Dar pentru aceasta, splendidul manechin părea a fi un remediu mai bun decât ea.

Într-o dimineață, la micul dejun, Alison anunță vestea :

— Voi lipsi câteva zile. Glen trebuie să meargă la Edinburgh ca să pună la punct câteva probleme înainte de debutul festivalului de muzică și mă ia cu el.

— Foarte bine, comentă cu răceală Rissa. Crezi că o să rămâi și pentru festival ?

— Evident ! Compozițiile lui Glen vor fi cântate acolo în primă audiție. Nu vreau să lipsesc de la un asemenea eveniment.

„Rapsodia zbuciumată“ va figura cu siguranță în program, se gândi cu melancolie Rissa.

— Când plecați ? o întrebă ea pe musafira a cărei prezență devenise din ce în ce mai apăsătoare.

Fără să se grăbească, Alison, sorbi o înghițitură de cafea.

— Uite că vine Glen și-ți va răspunde chiar el.

Pianistul tocmai intrase în bucătărie ca la el acasă. Văzându-l, ca întotdeauna, inima Rissei începu să bată nebunește.

— Alison mi-a spus că plecați la Edinburgh, spuse ea cu o voce care tremura puțin, în ciuda eforturilor sale de a nu lăsa să se vadă emoția.

— Într-adevăr, o duc să viziteze capitala.

Ochii lui gri o priviră atunci pe tânără cu o blândețe deosebită.

— Ce-ar fi să vii și tu cu noi ? Pari epuizată în ultimul timp. Îți vor prinde bine câteva zile de concediu.

Rissa îl privi mirată. Ce-l apucase ? De când venise Alison la Ichrachan, nu avusese ochi decât pentru aceasta. Unde dracu' voia să ajungă cu o propunere atât de ciudată ?

— Să merg cu voi la Edinburgh ? repetă ea bâlbâindu-se. Dar... eu... eu nu pot. Este multă treabă de făcut aici.

— Ba sigur că poți, interveni cu hotărâre

Mandy. Sunt capabilă să conduc și singură salonul de ceai. În plus, va veni și Donald să mă ajute.

— Dar cum te vei descurca cu produsele de patiserie ? spuse Rissa, pe care această călătorie nu o prea încânta.

— Am învățat și eu multe în această privință, afirmă sora cea mică. Îmi reușesc foarte bine chiflele cu lapte, tartele colțunașii. Făcu o pauză apoi adăugă : Te asigur, totul va fi bine... Și în plus, sunt perfect de acord cu Glen, ai nevoie de odihnă.

În fața unei asemenea insistențe, Rissa se văzu constrânsă să accepte.

— Fie ! voi merge, oftă ea. Dar cu o singură condiție : să-mi lăsați timp să pregătesc dinainte destule prăjituri. Nu ne putem permite să rămânem în pană.

Glen se gândi o clipă.

— Am putea pleca mâine, propuse el. Ți convine ?

Ea ridică din umeri fără entuziasm.

— Da. Dar numai dacă ne întoarcem în ziua următoare. Nu o pot lăsa pe Mandy să se ocupe singură de salon mult timp.

— O, nu-ți face griji, o liniști aceasta, plecând cu o tavă să servească niște clienți.

Ușor încurcată, regretând deja decizia pe care o luase, Rissa îi privi pe îndelete pe cei doi. Glen tocmai își pusese o cană de cafea, cu un zâmbet misterios pe buze. Cât despre Alison, se vedea că nu era prea încântată : călătoria romantică în doi, aproape ca o lună de miere, era compromisă.

Glen și Alison părăsiră vila după puțin timp, iar ea începu fără întârziere să pregătească produse de patiserie.

— **Avem un grup de turiști germani,** anunță puțin mai târziu Mandy, întorcându-se în bucătărie. Le-au plăcut la nebunie colțunașii tăi cu mere.

Sora ei, punându-și mâinile în șolduri, o privi cu un aer de reproș.

— **De ce i-ai luat partea lui Glen ?** Nu-ți dai seama că nu mă încântă această călătorie cu ei ? Și în plus, Alison s-ar fi lipsit bucuroasă de prezența mea.

Zâmbindu-i afectuos, Mandy se apropie de ea.

— **Ascultă, Rissa,** începu ea pe un ton confidențial, mult timp am crezut că-l detești pe Glen. Apoi, în seara cinei oferite de Alison, violenta reacțiilor tale m-a surprins foarte tare și mi-a dat de gândit. Așa încât am ajuns la concluzia că ești îndrăgostită de el.

Tânăra oftă adânc.

— **Da,** admise ea, așa este. Și e destul de dureros.

— **Este vorba de o mică neînțelegere între voi.** Trebuie doar să prinzi următoarea ocazie, să-i explici și să pui capăt acestei situații. De aceea te-am împins să faci această călătorie.

— **Nu există nici o speranță,** Mandy. Glen vrea doar să se culce cu mine, dar nu mă iubește.

Întoarse apoi capul pentru a se ascunde de sora sa pentru că lacrimile o năpădeau.

— **Esti sigură de asta ?** insistă mezină, compătimitoare. Mie mi se pare că felul în care te privește adesea demonstrează contrariul.

— **Mă dorește din punct de vedere fizic,** asta-i tot.

Mandy tăcu o clipă, apoi scutură energic din cap.

— Nu cred. Glen este îndrăgostit de tine. Am citit asta în ochii lui.

— Și Alison ?

— O, ea nu contează. Îi flatează amorul propriu. Fără să... Urmează-mi sfatul, Rissa : du-te la Edinburgh și luptă-te pentru el. Profită de șansa asta ca să câștigi dragostea lui Glen. Arată-i cât de mult ții la el. Și vei vedea că nu va ezita să te aleagă pe tine.

Rissa o privi perplexă pe sora ei. Și totuși, siguranța pe care o afișa sora ei era contagioasă. Dacă Mandy avea dreptate ? Poate că Glen o iubea, în ciuda aparențelor. Era oare posibil ca bătaia să nu fie pierdută ? Ce fericită va fi dacă va reuși !

A doua zi, Glen, Alison și Rissa plecară spre Edinburgh cu BMW-ul. Cerul era înnoțat și ploua, ceea ce conferea regiunii un caracter melancolic aparte. Instalată pe bancheta din spate a mașinii, Rissa se simțea tristă. Abia începută, călătoria o neliniști teribil. Ce greșală să se lase influențată ! În fiecare secundă îi stătea pe limbă să-i ceară lui Glen să se întoarcă înapoi la Ichrachan. Și totuși nu zise nimic, fie măcar pentru a nu vedea în ochii candizi ai lui Alison strălucind o luminiță de triumf.

Cei trei prânziră la Stirling și, la ora trei după-amiază, ajunseră la Edinburgh. Cu nasul lipit de fereastră, Alison descoperea, cu entuziasm, bătrâna capitală a Scoției.

— Că frumos este ! se extazie ea. Oh ! privește această colină ce se ridică în mijlocul orașului și iată și castelul de pe ea. Ai zice că este un tărâm de basm.

Glen opri mașina în fața unui hotel mare din centrul orașului.

— Am reținut camerele, anunță el. Propun să ducem bagajele sus și apoi vom putea ieși la plimbare.

În holul cel mare de la intrare, un receptioner plin de zel le confirmă rezervările. După ce semnă în registru, Glen dădu fiecareia cheia camerei.

— Vom locui la etajul patru, anunță el îndreptându-se spre anticul ascensor.

Ajunseră apoi pe un culoar lung acoperit cu o mochetă groasă roșie.

— Camera numărul treizeci și șase, citi Glen oprindu-se în fața uneia dintre numeroasele uși. Este a ta, Alison, nu-i așa ?

Tânăra introduse cheia în broască, pătrunse în cameră și scoase un mic strigăt de plăcere.

— Este absolut încântător !

— Camerele noastre trebuie să fie puțin mai încolo, arată Glen.

Plin de curtoazie, el luă bagajele și înaintă pe culoar, urmat de Rissa.

— Asta este camera ta. A mea este următoarea.

Tânăra descuie și împinse ușa. Ca să fie sinceră, nu prea înțelegea unde dorea Glen să ajungă. De ce o instalase pe ea în mijloc ?

Mirarea ei deveni și mai mare când, intrând în cameră, dădu cu ochii de pat. Acesta era de două persoane.

Îl întrebă din priviri pe Glen, care pusese valiza pe un fotoliu.

— Nu-ți place ? întrebă el. Ai o vedere superbă spre castel.

— Este perfect, dar eu...

— A, aici erați ! îi întrerupse Alison intrând în cameră.

Americanca inspectă locurile curioasă și făcu ochii mari când zări patul.

— Cine doarme aici ? întrebă ea. Tu, Glen ?

— Nu, eu, spuse Rissa sec.

— Înțeleg.

Privirea ei fugi iarăși spre pat, apoi se adresa pianistului :

— Sper că nu ai camera prea departe de a mea. Cel puțin, dacă visez urât să poți veni repede să mă consolezi.

Izbucni apoi într-un râs provocator.

— Abia aștept să-ți văd camera, spuse ea cu malitiozitate, trăgându-l pe Glen după ea.

Rissa privi perechea îndepărtându-se, cu o reală ușurare. Călătoria începea să se transforme într-un coșmar. Ah, măcar de n-ar fi fost atât de proastă încât să se lase atrasă într-o asemenea aventură ! Desfăcându-și bagajele, sfaturile lui Mandy îi reveniră în minte : ei, hai ! nu trebuia să se descurajeze, ci să lupte. Și nu trebuia să uite : dragostea ei era în joe.

După vreo câteva minute, Glen și Alison se întoarseră.

— Bem un ceai în salonul hotelului, apoi mer-

gem să ne plimbăm în oraș, amunță tânărul. Rissa, mergi cu noi.

Ceaiul fu servit ceremonios într-o sală veche în care, sub lumina unor magnifice lustre de cristal, pălăvrăgeau numeroase doamne scoțiene cu maniere învechite. Băutura, pregătită după cea mai bună rețetă, avea culoarea arămie și virtuți invio-rătoare.

După vreo două-trei înghițituri, Rissa se simți ceva mai bine. Totuși, conversația se desfășura fără participarea ei. Iar sentimentul că era în plus punea din ce în ce mai mult stăpânire pe ea. De ce ținuse neapărat Glen să vină și ea? Ca să-î țină companie lui Alison a doua zi, când el va fi ocupat cu întâlnirile? Sigur că nu. Se vedea clar că ele două se înțelegeau precum câinele cu pisica. Atunci, din ce motiv o luase? Întrebarea rămânea în mod obsedant fără răspuns.

— Abia aștept să descopăr Edinburghul, declară americanca. Mergem și la castel?

— E prea târziu, răspunse Glen. Lăsăm această vizită pentru mâine. Hai mai degrabă să hoinărim pe Bulevardul Prinților și pe străduțele pitorești din centrul istoric.

— A, da, da, tropăi Alison ca o fetiță.

Totuși, fără să pară că dorește să plece, mai luă o înghițitură dintr-unul din apetisantele ecleururi cu ciocolată pe care le comandase pentru ceai.

— Doamne, ce bun este! exclamă ea cu un aer pofticios. De când am venit în Scoția, m-am îndopat cu prăjituri. Cred că m-am îngrășat. Ce va spune impresarul meu când mă voi întoarce la New York?

— Eu cred că ai o siluetă perfectă, spuse pianistul, privind-o sugestiv.

Alison zâmbi încântată.

— O, Glen, ce drăguț ești ! Dacă-ți plac, restul nu mai contează.

Enervată de această întorsătură a dialogului, Rissa deveni nerăbdătoare. Trebuia oare să suporte neapărat și să asiste impasibilă la genul acesta de glumă stupidă ? Va pretexta atunci o durere de cap subită și se va retrage în camera ei, lăsându-i să discute în continuare între patru ochi.

Dar Glen nici nu vru să audă. Mersul prin aer curat îi va face bine, o asigură el privind-o afectuos.

Într-adevăr, o dată ajunsă afară, tânăra se simți relativ ușurată. Cum grupul o luase pe străduțele înguste și pavate din centru, Rissa, prefăcându-se interesată de niște magazine de artizanat, scăpă puțin de compania celor doi. Nu au decât să schimbe vorbe dulci cât vor vrea, dar departe de privirile și urechile sale.

Se întâlniră apoi pe magnificul Bulevard al Prinților, artera principală și comercială a orașului. Alison privi cu plăcere vitrinele. Cele ale croitorilor și bijutierilor o entuziasmară cel mai mult și își promise să vină a doua zi pentru a face cumpărături. Deocamdată însă, se plânse ea, începeau să o doară picioarele și cerea o oprire într-o cafenea.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel, sugerează Glen. Te vei odihni mai bine în camera ta. Apoi vom ieși din nou să cinăm. •

— O cină la Edinburgh. jubilă manechinul. Este minunat, mi se pare că visez.

Apoi se întoarse spre Rissa.

— Știi, dacă te mai doare capul, să nu te simți obligată să mergi cu noi.

— Nu. Rissa va merge cu noi, i-o tăie pianistul pe un ton fără replică. Îi știu migrenele. În general nu durează prea mult.

Rissa îi aruncă o scurtă privire uimită. De obicei n-o durea capul și precis n-o duruse niciodată în prezența lui Glen... Era clar că el nu credea acest lucru. Ei, fie! Va petrece această seară în compania lor.

— Îmi pare bine că merge și ea, comentă Alison pe un ton care indica exact contrariul. Totuși, adăugă ea, pentru că Rissa este cam obosită în ultimul timp, poate că ar fi mai bine să se culce mai devreme.

— Câtă atenție! aruncă Glen cu o ironie pătrunzătoare. Te porți cu ea ca o mamă.

Cele două tinere îl privesc bănuitoare, dar chipul lui rămase neclintit și nu se obosi să le dea explicații.

Întorși la hotel, conveniră să se întâlnească peste o oră și jumătate ca să meargă la masă. Fiecare merse în camera lui.

Când ajunse în cameră, Rissa deschise repede fereastra. Avea impresia că se sufocă. Era posibil ca pretextata migrenă să fi devenit reală. Și nu avea de ce să se mire: ziua fusese atât de grea, îi pusese atât de mult nervii la încercare...

Poate că o baie bună îi va schimba gândurile. După ce își luă cele necesare, ea ieși pe hol și se îndreptă spre baie. Aceasta avea o cadă veche mare, așezată pe picioare sculotote. Iar robinetele din faianță, impozante, ar fi constituit probabil feri-

cirea oricărui anticar din Massachusetts. Slavă Domnului, apa era destul de caldă.

Când intră în apă, simți imediat o binefăcătoare senzație de destindere. Ce plăcut era ! Cel puțin acolo era singură, în siguranță, fără să fie deranjată de cineva. Dacă ar fi fost după ea, ar fi prelungit la nesfârșit această clipă de calm și plăcere...

În cele din urmă, trebui să se resemneze și să iasă din cadă. După ce se șterse, îmbracă un capot ușor din mătase roz și plecă spre cameră. Apropiindu-se, un detaliu tulburător îi atrase atenția : ușa, pe care o închisese cu grijă la plecare, era întredeschisă.

Puțin neliniștită, pregătindu-se să prindă în flagrant delict, cine știe, vreun hoț, Rissa intră fără pic de zgomot. În cameră însă o aștepta un spectacol uimitor : Glen, după ce-și scosese pantofii, se lungise pe pat. Cu mâinile sub ceafă, în cămașa de un gri pal care se armoniza cu culoarea ochilor săi, părea că se simte perfect în largul său și relaxat.

— Ce cauți aici ? se miră ea, în timp ce inima îi bătea nebunește.

— Am venit să-ți fac o mică vizită amicală, și să te întreb dacă ți-a trecut durerea de cap.

Rissa îl privi încreștată.

— Hai, nu mai vorbi prostii. Știu că nu ai crezut o iotă.

— Nu zău ? izbucni el în râs. Atunci din ce motiv crezi că noi-aș fi permis să intru fără aprobare în camera ta ?

Rissa roși ușor.

— Oh, ești imposibil, Glen ! exclamă ea pe jumătate încurcată pe jumătate emoționată, înainte de a-și pune trusa de toaletă pe comodă. Vreau să mă îmbrac. Ești destul de amabil să ieși, te rog ? Ochii gri se fixară pe ea, ca o mângâiere.

— De ce ? Te-am mai văzut în ținuta Evei și a fost foarte plăcut.

Intorcându-se brusc spre el, Rissa izbucni :

— Pentru Dumnezeu, ce vrei ? Să mă înnebunești ?... Nu aveam chef să merg la Edinburgh. Aproape că m-ai forțat să merg. Și acum mă simt în plus... Du-te să cinezi singur cu Alison, pentru că ea asta dorește și tu la fel... Fii draguț și lasă-mă în pace, nu mă mai tachina atât. E ochișor ceea ce faci.

— Ești sigură ? întrebă el surprinzător de flegmatic.

— Da. Joci un joc crud, Glen. Chiar nu-ți dai seama ?

El se ridică dintr-un salt și în clipa următoare strângea în brațe corpul suplu al tinerei. Își bagă apoi mâna prin decolteul capotului până la pieptul ei și o puse pe inima care bătea puternic.

— Da, draga mea, șopti el, vreau să te înnebunesc... Vreau să devii nebună de dragoste. În felul acesta...

Avidă, gura lui senzuală puse stăpânire pe a ei, ținând-o prizonieră pentru un sărut lung, în care parcă era exprimată întreaga intensitate a sentimentelor ascunse până atunci.

Vrăjită de această îmbrățișare minunată, Rissa se întinse instinctiv spre el. Măinile ei se afundară în părul negru ca smoala în timp ce săruta acel chip adorat.

Privirile lor ce păreau hipnotizate se întâlniră și tânăra zări ochii gri aruncând o flacără pe care nu o mai văzuse niciodată. Era dorință, desigur... dar și iubire. Deci, Mandy nu se înșelase : Glen o iubea. Oare din acest motiv dorise să o ia la Edinburgh ?

Rissa se simți deodată ridicată de brațele musculoose și transportată la pat.

— Glen... șopti în timp ce el se lungea lângă ea.

— Este inutil să vorbești, draga mea... Trupurile noastre își vor spune ce dorim noi atât de mult să ne spunem.... Așa vom uita orice fel de neînțelegere, adăugă el, lăsând să cadă într-un foșnet de mătase capotul de pe Rissa.

Pe goliciunea fermecătoare, buzele lui Glen începură să traseze dăre de foc. Trăind senzații pe care le descoperea pentru prima dată, tânăra respirând greu, gema ușor de plăcere. În mod irezistibil, Glen o atrăgea spre țara minunilor la care visase întotdeauna...

În acea clipă însă, se auzi o bătaie în ușă. Erau câteva lovituri scurte și autoritare.

— Da, ce s-a întâmplat ? întrebă Rissa ridicându-se, ca și cum s-ar fi trezit brusc.

— Eu sunt, Alison. Am uitat să-mi iau peria de haine. Poți să mi-o împrumuți pe a ta, te rog ?

Tânăra îi aruncă lui Glen o privire disperată. Făcându-i semn din cap, acesta îi arătă ușa în care Alison începuse din nou să bată. În grabă, ea sări din pat, trase capotul pe ea și alergă să deschidă.

Alison era îmbrăcată cu un neglijeu vaporos din mătase verde pai, care cu siguranță o costase

o mică avere. Cu părul lung, blond, ondulat, părea o sirenă.

— Scuză-mă că te deranjez, spuse ea cu un zâmbet contrazis de privirea dură, bănuitoare. Am vrut să-l rog pe Glen să mă ajute, dar nu este în camera lui, presupun că este la baie.

Croindu-și apoi drum, intră în cameră.

— Glen, tu aici ?! strigă ea pe un ton de surpriză mai mult sau mai puțin prefăcut.

Încălțat și îmbrăcat cu haina de la costum, tânărul se sprijinea de fereastră. Pe pat fusese îndepărtată orice urmă din zbenguiala lor.

— Alison ! Ce coincidență ! Închipuie-ți că și eu mi-am uitat peria de haine și am venit s-o împrumut pe cea a Rissei. Presupun că tu ai așa ceva, nu. Rissa ?

Profitând de întâmplare ca să scape de privirea inchizitoare a rivalei sale, Rissa căută în valiză și scoase obiectul căutat. Evident, peria de haine nu servise decât drept pretext lui Alison pentru a intra în camera ei, așa cum tocmai subliniasse Glen cu mult spirit.

— Ți-o înapoiez peste câteva minute, promise pianistul ieșind împreună cu Alison.

— Nu, nu, interveni aceasta din urmă, i-o aduc eu.

Ușa se închise și Rissa rămase singură, copleșită brusc de un val de fericire. Ce conta că fuseseră întrerupți în felul acesta ? Glen îi arătase clar ce simțea pentru ea. Nu mai exista îndoială : o iubea, iar restul nu mai conta.

*

*

*

Puțin mai târziu, toți trei pleacă să cineze într-un luxos restaurant din Edinburgh. Abia se așezară la masă când un omuleț de vreo șaiszeci de ani cu o coamă de păr alb, se apropie de ei făcând semne mari.

— Glen Kilmartin ! Ce noroc ! Chiar voiam să iau legătura cu tine zilele următoare. Avem de pus la punct câteva detalii în ceea ce privește repetițiile. M-aș bucura dacă am putea discuta chiar în seara asta.

— Și eu m-aș bucura, dragă Victor. Vino să stai cu noi, îl invită Glen.

Pianistul făcu apoi prezentările și Rissa înțelese că acest bărbat prietenos care tocmai se așezase la masa lor nu era altul decât celebrul dirijor Victor Morris.

Cei doi muzicieni începură fără nici un alt preambul o conversație pasionantă și extrem de tehnică. Foarte repede, Alison nu se jenă să spună cât de mult o plictiseau acele lucruri, continuând cu mici căscături și comentarii despre chipurile și ținuta celorlalți clienți. Rissa, din contră, chiar dacă nu înțelegea totul, asculta fascinată cuvintele celor doi bărbați : tocmai descoperea puțină estetică muzicală extrem de importantă. În sfârșit, i se oferea ocazia de a-l cunoaște pe Glen în viața profesională, iar acest lucru îi producea plăcere și emoții în același timp.

Terminaseră de mâncat și discuția dintre dirijor și Glen era încă în toi.

— Mai avem de vorbit vreo câteva ore. Ați face mai bine să vă întoarceți la hotel fără mine, le sugerează pianistul celor două tinere.

Rugate astfel, ele le spuseră la revedere și plecară. Tot drumul merseră fără să scoată o vorbă. Se vedea clar că americancei nu-i convenise să fie izgonită astfel. Proasta dispoziție i se citea pe față, iar Rissa fu fericită să se aple în sfârșit singură în camera sa.

Se pregătea să se dezbrace când auzi o bătaie în ușă. Fără să aștepte permisiunea, Alison intră în cameră și privirea ei arțăgoasă o măsură din cap până-n picioare.

— Cu ce te pot ajuta, Alison ? întrebă Rissa pe un ton indiferent, știind totuși că sosise ora confruntării.

— Cred că te crezi foarte șireată, micuțo, atacă ea fără altă introducere.

— Ce vrei să spui ?

— O, nu face pe inocenta ! Ți-am înțeles perfect mașinațiile. Ai aranjat cu acel Victor Morris să vină la masa noastră și să-mi strice seara pe care urma s-o petrec cu Glen.

— Ce-ți trece prin cap ? Este prima dată când îl văd...

Rissa făcu un pas spre ușă, ca pentru a-i arăta musafirei nepoftite drumul spre ieșire.

— Și acum, dacă ești amabilă, aș vrea să-ți urmez sfatul și să mă culc devreme.

Alison rânji cu răutate.

— Sperând că alesul inimii tale va veni repede lângă tine, aruncă ea cu sarcasm. O, nu trebuie să mă privești cu aerul ăsta îngrozit. Stiu foarte bine ce făceați aici mai devreme.

Rissa încercă să protesteze, dar rivala ei continuă și mai agresivă :

— Glen se distrează și are dreptate. Dar nu te lua după aparențe. El este al meu, doar al meu.

Făcu o pauză, încărcată de amenințări, pentru a adăuga cu un zâmbet triumfător :

— Am o veste bună pentru tine : când se termină festivalul de muzică, eu și Glen ne căsătorim.

— Nu-i adevărat ! strigă Rissa tremurând.

— Ei bine, o să vezi. Până atunci, distrează-te cât vrei cu el. Dar să nu vii pe urmă să plângi și să spui că nu te-am avertizat.

— Nu te deranjează că bărbatul cu care te vei căsători nu-ți este fidel ? se îndignă tânăra.

Un zâmbet disprețuitor se așternu pe buzele manechinului.

— Nu ești altceva decât o micuță englezoaică proastă și puritană. Nu știi nimic despre viață. Nu știi nimic despre Glen, nu ai înțeles că este un Don Juan care are nevoie mereu de carne proaspătă... Evident, îndată ce se va căsători cu mine, toate acestea vor lua sfârșit.

Năucită, Rissa o privi trist pe fiica lui Kate, pe cea cu care fusese prietenă, pe care o admirase atât de mult odinioară.

— Ba nu ! Îl cunosc pe Glen de mult timp și nu este așa cum zici tu.

O lumină crudă se aprinse atunci în ochii atât de albaștri ai lui Alison.

— Nu ești convinsă încă ? Foarte bine. Îți voi spune numele câtorva dintre amantele lui.

— Taci, Alison, și pleacă, te rog !

— Nu. Trebuie să afli adevărul. Glen și-a început de foarte tânăr cariera de seducător. Există în Ichrachan, venind în concediu în fiecare vară,

o doamnă cu o vârstă destul de înaintată, dar foarte frumoasă și dezirabilă, care era foarte interesată de talentul tânărului...

— Destul, o întrerupse Rissa înnebunită, sufocându-se. Este o minciună, o minciună josnică.

— Ce crezi tu că făceau mama ta și cu Glen când rămăneau între patru ochi timp de ore întregi ? De fapt, nici mama mea nu i-a rezistat.

— Kate ? șopti tânăra cu o voce sugrumată.

— Exact. Din cauza acestei descoperiri am rupt-o cu Glen în urmă cu șase ani, slavă Domnului, am învățat să am un punct de vedere mai realist asupra lucrurilor.

Ca un boxer doborât de lovituri, Rissa fu obligată să se așeze pe marginea patului. Cu gura căscată, cu ochii larg deschiși, ea o privea pe această femeie care, cu doar câteva cuvinte, îi făcuse atâta rău. Oare insinuările sale erau doar calomnioase, născute din dorința de răzbunare ?... Și dacă totuși acesta era purul adevăr ?

Oricare ar fi, bănuiala se cuibărise în sufletul ei. Dar știa că pudoarea îi interzicea să-l întrebe așa ceva pe Glen. Și niciodată nu va putea trăi lângă el, gândindu-se că poate fusese amantul mamei sale și al lui Kate.

— Mă recunosc învinsă, Alison. Ai câștigat, articulă ea cu greutate. Acum lasă-mă, te rog.

Timp de o clipă lungă, tânăra o privi fără să spună nimic, ca pentru a se asigura că victoria ei era completă și definitivă.

— Bravo, Rissa ! spuse ea până la urmă pe un ton batjocoritor de triumf. Știi să pierzi.

Se îndreptă spre ușă, dar cu mâna pe piept se întoarse spre nefericita ei victimă.

— încă ceva : te sfătuiesc să pleci la Ichrachan, chiar de mâine, foarte devreme. Și nu încerca să-l revezi pe Glen, n-ar servi la nimic.

Ușa se întredeschise.

— Spér că voi avea ocazia să te văd la nuntă. Ți voi trimite neapărat o invitație.

Pufnind apoi într-un râs răutăcios, americanca ieși. Ușa nu se închise încă, atunci când Rissa o auzi strigând pe culoar :

— O, Doamne, ce m-ați speriat ! Dar mi se pare că vă cunosc de undeva. Nu sunteți cumva... Alistair ? Din câte-mi amintesc, v-ați dedicat medicinei.

Auzind acest nume, Rissa sări în picioare și, îmbrâncind-o pe Alison, se aruncă în brațele bărbatului care rămăsese nemișcat pe culoar.

— Alistair ! șopti ea izbucnind într-un hohot de plâns.

CAPITOLUL VIII

Alistair o luase pe tânără în brațe și o legăna ușor, încercând să o consoleze. Dar cum de se afla acolo în acele clipe? Evident că Rissa nu știa. Tot ce știa era cât de mult o liniștea prezența lui în încercarea prin care trecea.

— Ce scenă emoționantă! spuse Alison ironic. Se pare că vă înțelegeți de minune.

Fără să țină cont de răutățile ei, Rissa, care se mai liniștise puțin din plâns, ridică privirea spre Alistair.

— Cum de m-ai găsit? întrebă ea zâmbind slab.

— Am telefonat la Cluny pentru că doream să te salut, iar Mandy mi-a spus că ești la Edinburgh. Mi-a dat numele hotelului și iată-mă!

O privi apoi cu dragoste pe tânăra pe al cărei chip șiroiau lacrimile.

— Se pare că am picat în mijlocul unei drame, adăugă el. Ce s-a întâmplat?

— Îți voi explica... ceva mai târziu.

Ca să fie sinceră, toată povestea era cam încălțită și în plus, nu dorea să vorbească în prezența lui Alison.

— Deocamdată vreau să mă întorc acasă... Lo-

cul meu nu este aici... Ar fi trebuit să nu fac niciodată această călătorie.

— Vrei să te duc la Ichrachan cu mașina ? propuse el.

Tânăra aprobă din cap.

— Și serviciul tău ? obiectă ea imediat.

— Nu-i nici o problemă. Plecăm imediat și vom călători noaptea. Mă întorc la Edinburgh de dimineață și mă duc la timp la serviciu la prânz.

— Nu, Alistair. Ți cer prea mult.

Tânărul o mângâie cu blândețe pe obrajii umezi.

— Nu-ți face griji, sunt obișnuit să petrec nopți albe... Hai, vino, te ajut să-ți faci bagajul.

Într-adevăr, cu cât mai repede, cu atât mai bine, interveni Alison batjocoritoare. Rissa are perfectă dreptate. Locul ei nu este aici. Păcat că nu și-a dat seama mai devreme !

Tânărul medic se întoarse spre ea. Frumusețea ei provocatoare părea să nu aibă absolut nici un efect asupra lui.

— Iar locul tău cu siguranță că nu este aici, pe culoar, remarcă el pe un ton glacial. Lasă-ne în pace. Nu vezi că ne deranjezi ?

— Câtă galanterie ! spuse ea cu ironie.

Și totuși bătu în retragere, dar, din pragul usii camerei sale, înainte de a intra și a trânti ușa, le aruncă :

— Ei bine, călătorie plăcută, turturelelor !

*
* *

Începuse să se lumineze de ziuă când, dură o călătorie pe timp de noapte, Rissa și Alistair

ajunseră în Ichrachan. Așezându-se la masă în bucătărie, luară un mic dejun copios și reconfortant. Durerea cea mare a tinerei trecuse ; se simțea acum slabă, ca și cum ar fi fost golită de puteri. Nu avea decât o dorință : să meargă la culcare. Și poate atunci când se va trezi, toată această aventură i se va părea doar un vis urât.

Pe drumul de întoarcere, cu o discreție și un tact exemplar, Alistair se abținuse să-i pună vreo întrebare. Și totuși ea îi datora o explicație, ceea ce nu era prea simplu. Bineînțeles, nici nu se punea problema să-i spună despre acuzațiile lui Alison la adresa mamei ei și a lui Kate și nici despre scena petrecută în camera ei între ea și Glen. În afară de asta... nu rămânea mare lucru de povestit.

Tânăra își caută cu grijă cuvintele când Alistair, aplecându-se spre ea și zâmbindu-i înțelegător, începu primul :

— Nu-i nevoie să-mi povestești, Rissa ! Suferi și cred că știu din cauza cui... Glen este într-adevăr un prost dacă o preferă pe scorpia aia, spuse el ridicându-se. Plec la Edinburgh. Cât despre tine, culcă-te și odihnește-te. Și mai ales încearcă să uiți.

Se apropie apoi de ea și-i depuse pe obraji câte un sărut tandru și scurt.

— Mi-a făcut plăcere să te ajut... Și ține minte : oricând ai nevoie de orice, nu ezita să mă chemi, voi fi întotdeauna lângă tine.

— Îți mulțumesc, Alistair. Drăguț din partea ta, spuse ea petrecându-și mâinile pe după gâtul lui și înapoindu-i sărutul. Știi, ești într-adevăr cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— Mi-ar plăcea să devin puțin mai mult, șopti tânărul ca pentru sine.

În cele din urmă, el plăcă și Rissa urcă în camera ei. I se părea că trecuseră câteva secole de când plecase în această călătorie nefastă spre Edinburgh.

*
* *
*

Când se trezi, soarele era deja sus pe cer. Ce mai căuta în pat la ora aceea târzie ? Trebuia să fie la lucru de mult timp... Fusese oare bolnavă ? Își puse mâna pe frunte. Nu avea febră. Apoi, deodată, îi reveniră în memorie evenimentele din ajun.

Scoțând un geamăt surd, își îngropă fața în pernă, revăzând oribilul zâmbet răutăcios al lui Alison în timp ce-i făcea acele dezvăluiri. Era oare adevărat ? Blânda, drăguța ei mamă, apoi Kate, care fusese atât de afectuoasă, să și-l facă amant pe Glen, adolescent încă pe vremea aceea ? Nu, nu era cu putință, era îngrozitor... Și totuși, știa că el emana un farmec captivant. Atunci, de ce nu i-ar fi căzut în brațe și cele două femei, înaintea ei ?

Ah, măcar de și-ar fi urmat impulsul și ar fi refuzat să participe la această călătorie ! Așa, Alison nu i-ar fi putut spune nimic niciodată și acum n-ar fi fost nevoită să îndure acest supliciu.

Pentru acest chin nu exista decât un remediu : să muncească enorm de mult ca să nu se mai gândească. Apucând taurul de coarne, Rissa se

ridică din pat și se îmbracă în ținuta pe care o purta în bucătăria salonului de ceai.

Văzând-o coborând, sora ei începu să strige să plece la culcare sau măcar să se odihnească. Rissa ridică privirea zâmbind slab.

— Nu sunt bolnavă, Mandy. Este mai bine să muncesc, te asigur... Călătoria la Edinburgh nu s-a desfășurat prea bine, asta-i tot.

— Da, așa se pare. Și e numai vina mea; nu ar fi trebuit să te împing să pleci cu Alison și Glen.

— Nu e deloc vina ta, te asigur.

Nespunând nimic despre insinuările lui Alison la adresa mamei lor și a lui Kate, Rissa povesti succint ce se întâmplase.

— Vezi, conchise ea, nu poate fi nimic între mine și Glen. Știam asta, iar acum am dureroasa confirmare.

Privirea ei melancolică și binevoitoare se îndreptă spre sora sa.

— Mai este ceva ce vreau să-ți spun.

Ezită puțin înainte de a continua.

— În ceea ce privește planurile tale cu Donald, nu mai am nici o obiecție. Ești destul de mare ca să gândești bine și să-ți conduci viața după bunul plac și să reușești. Și vă urez din toată inima să fiți fericiți.

— Oh, Rissa, este minunat! exclamă Mandy.

Sărind bucurasă de gâtul surorii sale, îi dădu un sărut zgomotos. Cu toată tristețea ei, reacția de bucurie exuberantă a mezinii o mai consolă pe Rissa.

— Invită-I pe Donald mâine seară la cină, sugeră ea. Trebuie să sărbătorim evenimentul.

— Cină cu lumânări ? întrebă Mandy făcându-i șmecherește cu ochiul.

Cele două surori izbucniră în râs.

— De ce nu, făcu Rissa.

— Nu. Masa de la bucătărie va fi perfectă. Donald și cu mine nu prea apreciem mesele festive, ne place viața simplă.

Deja, în ciuda vârstei lor fragede, cei doi tineri formau un cuplu solid. Nu mai exista îndoială, îi aștepta fericirea...

Rissa petrecu în continuare ziua muncind. Deși sezonul estival era pe sfârșite, numărul clienților era destul de mare. Când începu să se înserze și să se lase ceața, Rissa, epuizată, hotărî să se culce fără întârziere.

— Mă duc la culcare, o anunță pe sora ei.

— Noapte bună, Rissa. Și știi, acordul tău în privința căsătoriei mele cu Donald m-a bucurat enorm. Ți mulțumesc foarte mult.

Profund emoționată de aceste cuvinte de recunoștință, tânăra plecă în camera ei. După ce privi puțin pe fereastră noaptea ce se lăsa pe lac, se băgă în sfârșit în pat.

Ce promitea oare ziua de mâine ?... Întoarcerea lui Glen și Alison la Ichrachan. Cu câtă plăcere, probabil că-i povestise lui Glen, cea pe care odinioară o considerase soră, plecarea ei precipitată ! Cum reacționase oare acesta ? Fusesse furios, desigur ; fusesse decepționat ?... poate. Dar în bratele senzualiei Alison, precis că dezamăgirea lui dispăruse repede. Și cine știe, poate că se felicitase până la urmă pentru plecarea ei. Văzuse clar că făcuse o

greșeală invitând-o să participe la această călătorie.

Deci, perechea se va întoarce în ziua următoare. Și desigur, că în curând se va anunța o căsătorie. Dar nu la Cluny ! În orice caz, căzuse de acord cu Mandy : Alison nu mai avea loc la vilă. Nu avea decât să locuiască unde dorea : La Kilvanie, asta era de înțeles.

*
* *
*

Când, după o noapte lungă de somn, Rissa se trezi, în ciuda profundeii tristeți care o apăsă, se simțea mai în putere. Toată ziua și-o petrecu în bucătărie făcând prăjituri : checuri cu fructe conservate, tarte și colțunași cu mere, șarlote, bezele cu cremă... Ideea de a avea o rezervă de astfel de produse pentru două-trei zile îi oferea un sentiment de securitate. Oricum, nu se știe nicio dată, în orice clipă puteau să primească o comandă importantă. Era evident că succesul și renumele salonului de ceai al surorilor Loring se datoră în mare parte talentului bucătăresei. După mai mult de două luni de la deschidere, această afacere, de care la început se cam îndoise, avea acum un bilant cum nu se poate mai bun.

Totuși, vechea întrebare pe care și-o puneă la intervale regulate revenea acum și mai puternic : fusese oare o idee bună să vină să locuiască în Ichrachan ? Chiar din prima zi când ajunsese în sat, căzușe din necaz în necaz, din jignire în jignire, ca să ajungă acum la capătul disperării.

Din fericire, pentru Mandy nu fusese la fel. Ea găsisese fericirea. Urma să se mărite cu alesul inimii ei, un băiat dinamic și plin de calități. Cuplul putea să locuiască la Cluny, să continue afacerea cu salonul de ceai dacă dorea.

Cât despre ea, după ce se gândise îndelung, ajunsese la concluzia că era preferabil să plece, să fugă departe de Ichrachan, de malurile fiordului, de toate acele locuri în care bântuia amintirea lui Glen. Va merge să locuiască în altă parte și va găsi de lucru la vreun hotel sau ca restauratoare, sau, și mai bine, ca guvernantă pentru copii.

Da, oriunde altundeva va putea să trăiască în liniște și pace.

Categoric, se impunea această soluție. Cina din acea seară îi va oferi ocazia să-i anunțe pe Mandy și Donald ce hotărâre luase.

— Dar de ce să pleci, Rissa ? obiectă ceva mai târziu Donald, când cinau toți trei în bucătărie. Mandy este destul de nebună că s-a hotărât să se mărite cu mine, fie ! Totuși, acesta nu este un motiv ca să pleci. Aici ești ca acasă, știi asta.

— Dar nu-ți face griji, Donald, voi veni din când în când să vă văd.

— Nu înțeleg, insistă acesta din urmă. Adori această regiune. Salonul de ceai merge perfect. De ce să mergi să-ți cauți norocul în altă parte ?

— Eu cred că Rissa are motivele ei, interveni atunci Mandy, motive pe care poate că nu vrea să le strige în gura mare...

— Așa este, admise sora ei.

— Și dacă vei dori, vei putea oricând să te întorci la Ichrachan și să te stabilești aici defini-

tiv. Donald și cu mine vom fi teribil de încântați.

— Da, poate... murmură Rissa.

Dar în sufletul ei se intensifica certitudinea că nu va mai locui niciodată în această vilă. Desigur, va veni din când în când pentru câteva zile. Totuși, de acum înainte, se va simți o străină aici.

Donald începu s-o privească cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Ești sigură că nu pleci din cauza mea și a lui Mandy ? N-aș suporta ideea că ai plecat din cauză că dezaprobi legătura noastră.

Rissa îi adresă cel mai draguț și afectuos zâmbet.

— Nu te teme. Din contră, mă felicit pentru asta. Sunt fericită să te am cumnat. Sunt sigură că Mandy n-ar fi găsit un soț mai bun ca tine.

Tânărul păru ceva mai liniștit ; se pregătea totuși să mai spună ceva când auzi soneria telefonului. Rissa sări de la locul ei și fugi spre aparat cu inima bătându-i puternic. Să fie oare Glen ? Toată ziua așteptase mai mult sau mai puțin abelul lui. Cu siguranță că el ar fi vrut să o audă explicându-i plecarea precipitată din Edinburgh. Până acum poate că nu avusese timp să sune, dar iată că se ivise în sfârșit ocazia.

Împărțită între speranță și teamă, tânăra ridică receptorul cu o mână ușor tremurătoare.

— Alo !

— Tu ești, Rissa ? Kate la telefon.

— Kate ?

— Da, sun din Boston... Ce mai faci ? Cum merge cu salonul ?

Vocea caldă și prietenoasă a mamei sale vi-trege se auzea perfect, ca și cum aceasta s-ar fi

aflat în camera de alături.

— Totul merge ca pe roate, răspunse Rissa, vizibil fericită că putea să vorbească cu draga ei Kate.

— Mă bucur... Și Alison?... E acolo? Trebuie să-i transmit un mesaj important.

— Nu, a plecat la Edinburgh pentru câteva zile cu Glen... Glen Kilmartin, vecinul nostru de la Kilvanie... Ți-l amintești, nu-i așa?

Ținându-și răsuflarea, tânăra așteptă cu o curiozitate amestecată cu teamă reacția mamei sale vitrege.

— Glen Kilmartin?... A, da, mi-l amintesc: băiatul acela care avea aptitudini pentru pian.

— Da, el.

Vocea lui Kate rămase neschimbată, fără să arate nici vreo surpriză, nici vreo emoție deosebită. Acesta nu era desigur modul în care ar fi reacționat o femeie auzind menționat numele unuia dintre foștii ei amanți.

— Alison a avut o aventură cu el într-o vacanță, nu?

— Da, într-adevăr.

— Și mai ies împreună?

— Așa se pare. Nu se despart nici o clipă.

La celălalt capăt al firului, Kate adoptă un ton ezitant.

— O, presupun că nu va dura mult... Bine, draga mea, trebuie să scurtez convorbirea, căci sun de la niște prieteni. Când se întoarce Alison, spune-i să vină de urgență la mine. Sper să vin și eu într-o zi la Ichrachan. Vă sărut pe tine și pe Mandy.

Gânditoare, Rissa puse receptorul în furcă.

Mama ei vitregă vorbise despre Glen cu oarecare indiferență, ca despre o vagă cunoștință. Avuse-se oare destulă prezență de spirit pentru a-și ascunde jocul ? Era prea puțin probabil din partea acestei femei sincere și discrete...

Revenită în bucătărie, le spuse lui Donald și Mandy, puțin cam șocați, cine îi telefonase.

— Kate avea un mesaj important pentru Alison, le explică ea. Presupun că din partea impresarului...

— Care dorește să-i propună din partea celei mai mari reviste pentru femei din Statele Unite, un contract fabulos pentru o serie de fotografii pe nisipul fin al unei plaje din insulele Bermude, se amuză Mandy. Dar de fapt... când trebuie să se întoarcă de la Edinburgh ?

— Nu știu. Ar fi trebuit să se întoarcă astăzi, dar probabil că Glen a hotărât să mai stea câteva zile, cu atât mai mult cu cât se apropie inaugurarea festivalului...

— În sfârșit... vom vedea, conchise în mod filozofic mezina.

După ce terminară de mâncat, mai petrecură câteva minute vorbind despre viitor. Donald și Mandy fixară nunta pentru prima duminică din octombrie. Apoi tânărul își luă la revedere, iar cele două surori se duseră la culcare.

Înainte de a se băga în pat, Rissa, sprijinită de fereastră, așa cum avea obiceiul, privi fiorul și bolta cerească luminată de niște stele palide. Se mai gândea încă la conversația cu Kate. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigură : nu, era imposibil, a doua doamnă Loring, atât de îndrăgostită de soțul său, atât de legată sufletește

de el, nu putuse fi amanta tânărului Glen Kilmartin. Dar atunci ? Cum putea Alison să inventeze o astfel de calomnie care s-o pângărească pe mama ei ?

Mai rămâneau însă celelalte acuzații. Dar acuzața decedase de mult timp... Glen era singurul care știa adevărul, dar absolut niciodată nu va îndrăzni să-l întrebe despre așa ceva.

* * *

Dimineața următoare fu marcată de un al doilea telefon. Și pentru că Mandy era ocupată cu servitul clienților de pe terasă, răspunse din nou Rissa.

— Alo, Rissa ?

Timp de o clipă, i se păru că aude din nou vocea lui Kate, apoi își dădu seama că era a lui Alison. Instantaneu, fu străbătută de un frison nervos.

— Da, eu sunt. Ce vrei, Alison ?

— Mi-e teribil de rușine, dar trebuie să te rog ceva.

Tonul ei părea într-adevăr să nu aibă nici un complex.

— M-am hotărât să-mi continuu călătoria fără să mai trec prin Ichrachan, continuă ea. Ai putea să-mi strângi tu lucrurile ? O să vină un taxi să le ia... Nu te superi prea tare, sper ?

— Nu, deloc.

Perplexă, Rissa clătină din cap.

— Și ce ai de gând să faci ? întreabă ea prefăcându-se indiferentă.

— Vreau să mai rămân câteva zile aici, în Edinburgh, apoi să plec mai departe.

— Încotro ?

— O, nu știu... unde voi vedea cu ochii...

— Când vine taxiul să ia lucrurile ?

— Măine dimineață, pe la zece. Scuză-mă din nou pentru deranj... Și salută-i din nou pe toți vecii noștri prieteni din Ichrachan și pe Mandy și încântătorul ei marinar.

Apoi închise. Uluită, Rissa rămase cu recen-torul în mână. Deci Alison nu se va mai întoar-ce ! Ce putea oare să însemne asta ? Oftă adânc. Din păcate, era prea evident.

Glen și cu ea își prelungiseră șederea la Edin-burgh. Probabil că stabiliseră nunta pentru sfâr-șitul festivalului. Alison va renunța la cariera de manechin și-l va urma pe soțul ei prin lume. Va fi ajutorul lui în această viață de artist destul de extenuantă.

Exact viața pe care dorise ea s-o ducă. Fără să mai piardă timpul, urcă în camera pe care o ocupase în ultimul timp Alison. Cu un oarecare sentiment de ușurare ea împachetă luxoasa gar-derobă de manechin și închise valizele. Se în-cheiase un capitol.

*
* *
*

În zilele ce urmară, tânăra începu să caute o nouă slujbă. Pentru aceasta, își cumpărară de la vânzătorul de ziare din Ichrachan un ziar spe-cializat în micile anunțuri profesionale. Întoarsă

la Cluny, consultă cu atenție ziarul. Trei oferte îi reținură atenția : primele două erau oferte de lucru în hoteluri, iar ultimul oferea un post de guvernantă. Acesta din urmă provenea de la un scriitor care locuia într-o casă mare de țară în Cumberland. Avea cu soția lui trei copii. Termenii în care era relatat mesajul lor îi plăcură Rissei. În plus, Cumberland, o regiune magnifică, prezenta avantajul că se învecina cu Scoția, ceea ce-i permitea să facă din când în când o vizită surorii sale și cumnatului.

Da, merita să încerce. Puțin emoționată, se apropie de telefon și formă numărul. Îi răspunse o voce de bărbat, gravă și călduroasă. Într-adevăr, căutau o guvernantă pentru copiii lor. Deja primiseră telefoane din partea multor candidate, dar în general erau cam în vârstă. Domnișoara Loring, pe lângă calificări, pe lângă studii, beneficia și de tinerețe. Și dacă acum lucra în propriul salon de ceai, va fi în măsură să pregătească prăjituri bune care vor constitui bucuria copiilor. Pe scurt, putea să petreacă următorul sfârșit de săptămână la ei ? Ar cunoaște-o mai bine și vor lua o hotărâre în privința angajării. Rissa acceptă bucuroasă.

În așteptarea plecării, zilele începuseră să se scurgă cu o încetineală disperată. Toate gândurile ei se îndreptau către noua sa viață care o aștepta. Dorea să plece cât mai repede din Ichrahan, să pună o oarecare distanță între ea și aceste locuri în care iubise și suferise atât de mult și crunt.

Nu avea nici o veste de la Glen. Se părea că se afla încă în Edinburgh cu Alison și că înce-

puse repetițiile pentru concerte. Rissa, atât cât putea, se forță să nu se mai gândească la el. Și dacă acest lucru era relativ ușor în timpul zilei, când era acaparată de treabă, nu același lucru se petrecea și noaptea.

Timp de ore întregi de insomnie din ce în ce mai frecvente și mai groaznice, amintirile reveneau masiv la suprafață. Și-l amintea pe Glen adolescent, venind la vilă, cu un aer mândru și cu ochii sclipind de inteligență, ca și cum ar fi fost iluminați de pasiunea pentru muzică. Își amintea veselele picnicuri pe plajele sălbatice ale lacului când se alăturau întregului grup și mai ales vara când ea avea șaisprezece ani, lungile lor excursii, sărutul minunat de pe vârful muntelui și speranța nebună pe care o trezise în ea. Își amintea de asemenea ura, dezgustul aproape pe care-l simțise pentru el când rupsesse legătura cu Alison, anul următor.

Dar mai mult ca toate celelalte, evenimentele din această vară îi bântuiau gândurile. Ca într-un film proiectat continuu, vedea și revedea aceleași secvențe : violența primei lor întâlniri pe malul fiordului, în seara sosirii ei ; ziua în care fusese cât pe-aci să se înecă și fusese salvată de Glen. Noaptea petrecută în coliba de ciobani, trupurile lor goale, strânse unul lângă altul sub cuvertură. Seara petrecută la Kilvanie, tulburătoare interpretare a „Rapsodiei zbuciumate“. Scena de pe canapea ; da, atunci fusese cât pe-aci să se căruiască. Greșise oare refuzând ?... Nu, nu greșise dacă, așa cum gândise și ea atunci și cum precisase mai apoi Alison, Glen nu era decât un Don Juan care alerga după fuste, dorind-o exclusiv

fizic. În acest caz, acum durerea ei ar fi fost și mai atroce și mai insuportabilă.

*

*

*

În sfârșit, veni și ziua de vineri. A doua zi urma să plece în Cumberland, ca să-i cunoască în sfârșit pe scriitor, pe soția și cei trei copii ai lor. După ce închise salonul de ceai, se duse în camera ei și-și pregăti bagajul. Apoi, dorința de a se plimba puțin de-a lungul fiordului o atrase afară.

Aceasta era probabil ultima ei seară în Ichra-chan. Un întreg capitol din viața ei era pe cale să ia sfârșit. Gânditoare, fiindu-i deja dor de frumoșii munți de după care soarele ce apunea îi arunca ultimele săgeți, tânăra mergea la întâmplare pe malul lacului liniștit.

Deodată ciuli urechea, alertată subit. Ce se auzea oare? Nu, nu se înșela, auzea pe cineva cântând la pian. O, Doamne! Fără să-și dea seama, ajunsese la o aruncătură de băț de Kilvanie. Puțin mai sus, pe coastă, se ridica vechea casă, albă, desenându-și formele puțin fantomatice în lumina apusului.

Dori să se întoarcă, dar îi fu imposibil. Rămase împietrită pe loc, ca vrăjită, cu privirea îndreptată spre Kilvanie. Iar notele muzicale ce se detașau net în aerul răcoros al nopții o chemau cu o forță irezistibilă.

Atrasă de muzică, Rissa înaintă în direcția viiei. În spatele unei ferestre de la fațadă, unde ardea o lampă, se ghicea o siluetă înaltă aplecată asupra clapelor unui pian mare, negru.

Tânăra se mai apropie puțin. Bătăile inimii i se acceleraseră, i se părea că sângele începuse să-i curgă prin vene în ritmul muzicii.

Se așeză în iarbă, la mică distanță de fereastră. Deodată, copleșită de o emoție care era insuportabilă, recunoscă una din temeale „Rapsodiei zburciunate”. Această lucrare care, după spusele pianistului, îi fusese inspirată de ea, îi exprima sentimentele pentru ea.

Și Rissa înțelese. Acest chin, această frenezie amoroasă, această insatisfacție dureroasă, această dragoste, asta era ce simțea Glen pentru ea? Simți cum o năpădesc lacrimile. „Glen, Glen, șopti ea, de ce ne-am făcut atâta rău?”

Bucata plină de frustrare se termină, lăsând locul unei teme de o blândete nemărginită. Deci, el dorise ca relația lor să se termine în felul acesta, liniștit.

Acum muzica avea inflexiuni de cântec de leagăn: cei doi iubiți dormeau unul în brațele celuilalt. Cu chipul scăldat în lacrimi ascuns în mâini, tânăra asculta nemișcată, vrăjită de acest sublim cântec de leagăn și dragoste care-i era adresat.

Un ultim acord, rapsodia se termină și se făcu liniște. Luna urca pe cer și razele sale de argint făceau să scânteieze suprafața lacului. Rissa trebuia să plece până nu era prea târziu, până când n-o descoperea Glen, sau mai rău, Alison. Dar, aflată încă sub vraja muzicii, era incapabilă să schițeze cea mai mică mișcare.

Simți deodată o mișcare în camera luminată și ridică ochii spre fereastră, unde în curând apă-

ru o siluetă masivă... Glen mai avea puțin și dădea peste ea. Da, acum o zărise și ea fi simțea greutatea privirii.

— Rissa ? spuse vocea nesigură în noapte.

Vraja se rupse imediat. Ridicându-se și scoțând un mic strigăt îngrozit, tânăra plecă în fugă. În orice clipă se aștepta ca o mână hotărâtă să se așeze pe umărul ei. Fără suflare, ajunsese pe malul lacului, se opri o clipă și se întoarse. Nu c urmărise nimeni. Sub lumina palidă a lunii pajiștea lungă din fata vilei se întindea tăcută, fără nici o prezență pe ea.

CAPITOLUL IX

Era aproape ora patru după-amiază și Rissa, plecată foarte devreme din Ichrachan, era obosită de atâta condus. După ce traversă orașelul Carlisle, trase pe dreapta și consultă harta. Capătul călătoriei sale se afla la vreo treizeci de kilometri depărtare. După ce trecea de satul Penrith, va ajunge, urmând itinerariul detaliat ce-i fusese indicat, la casa de la țară în care locuia John Markham, scriitorul și familia lui.

Mașina își relua drumul. Peisajul Cumberlandului, cu pajiștile sale verzi, cu arborii săi bătrâni și ușoarele ondulații de teren, avea ceva profund liniștitor, opus măreției sălbatice, aproape tragice a Scoției. Era desigur regiunea ideală pentru odihnă, pentru a-l uita pe Glen, „Rapsodia zbuciumată” și pentru a face să dispară teribila tensiune din ultimele luni.

Într-adevăr, angajându-se pe un drum mărginit de un gard viu, tânăra se simți mai calmă. Da, aici poate va fi fericită... cu condiția, desigur, să obțină această slujbă.

În curând, la capătul unei alei, zări o construcție mare, casa familiei Markhan. Cu mâinile pe

yolan, Rissa privi puțin împrejurimile. Ascunsă sub verdeată, casa, solidă și elegantă totodată, dădea impresia unui cămin primitiv.

Ușa de la intrare se deschise și apărură o tânără de vreo treizeci de ani, înaltă, binevoitoare, care, zâmbind, ieși în întâmpinarea noii-venite, strângându-i mâna.

— Sunt Penelope Markhan... Sper că ai călătorit bine.

— Excelent. A fost însă puțin cam obositor, normal.

— Ei bine, hai să luăm valizele și să le ducem imediat în camera ta.

Și doamna Markhan o conduse în casă.

— Soțul meu lucrează acum. Scrie o nouă carte. Hai să bem un ceai cât îl așteptăm ; va veni repede.

Îi fu arătată camera. Era o încăpere luminoasă, plăcut mobilată și decorată cu gust ; ferestre mari ce dădeau spre parc lăsam lumina să intre din abundență. Cu siguranță că-i va plăcea aici.

Se așezară apoi pe terasă în fața unei cesti cu ceai. După câteva minute, John Markhan, un om urias simpativ cu ochii albaștri, îi se alătură. Cu el, ea și cu soția lui, conversația se dovedi ușoară și amicală. Așa cum era de așteptat, îi puseră întrebări despre viața ei din trecut. Plecarea ei din Ictwachan, de la salonul de ceai îi intrigă, iar Rissa încercă să se explice. Sora ei urma să se căsătorească și împreună cu soțul ei va ține locul ale cărui beneficii erau încă destul de modeste. În aceste circumstanțe, considerase că era preferabil să caute de lucru în altă parte. Cei doi

Markhan părua mulțumită de aceste lămuriri... Ah, dacă ar fi cunoscut adevăratul motiv pentru care fugise din Scoția, tulburarea care-i agita încă sufletul.

Scriitorul și soția lui îi spuseră că le făcea o foarte bună impresie. Celelalte persoane care se prezentaseră pentru acest post, depășiseră vârsta de cincizeci de ani și nu le conveneau. Dacă doreă, o puteau angaja de probă. Și astfel fu încheiată înțelegerea.

Peste puțin timp, trei copilași plini de viață, blonzi și tunși ca mama lor, intrară alergând în grădină. Părinții lor le-o prezentară pe Rissa. Băiețelul și cele două fete se bucurară și, trăgând-o de mână, îi propuseră să meargă să viziteze parcul.

— Ei, hai, copii, mormăi puțin doamna Markhan, lăsați-o pe domnișoara Loring în pace. A făcut o călătorie lungă și este obosită.

Rissa se ridică, cu zâmbetul pe buze.

— Mă las tentată, declară ea.

Lucy îi aruncă mamei sale o privire triumfătoare și micul grup se îndepărtă.

— Aveți un bazin cu nuferi și mormoloci? întrebă Rissa.

— Da! exclamă Lucy, dar au crescut. Acum sunt broaște.

— Rebeccă nu-î plac mormolocii. Ea preferă peștii roșii, interveni Jonathan cu o urmă de ironie în voce.

Rissa se aplecă spre fetița cea timidă care se înroșise puțin.

— Dar este foarte drăguț, afirmă ea pe un ton consolator.

— Și tu ce preferi ? Mormolocii sau peștii roșii ? Întrebă Lucy.

Trei perechi de ochi se fixară asupra ei. Întrebarea valora cât un test și trebuia să răspundă corect dacă dorea să câștige definitiv încrederea și prietenia protejaților săi.

— Îmi plac și mormolocii și peștii roșii. Depinde de dispoziția în care mă aflu.

Răspunsul îi încântă pe copii care, ținându-se de mână, o traseră pe guvernanta spre dosul grădinii, proprietatea lor.

După o jumătate de oră, John Markhan îi găsi pe toți patru așezați în cerc pe iarbă. Fascinați, copiii ascultau povestea pe care le-o spunea Rissa. Timp de câteva clipe, cu o expresie mulțumită, scriitorul privi scena : începutul domnișoarei Loring era promițător. Apoi se hotărî să intervină :

— Gata, copii, este timpul să vă culcați.

Micuții protestară energic în timp ce tânăra îi ridica în picioare.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Probabil că v-ați întrebat unde am dispărut... Nu mi-am dat seama că este târziu.

— Nu-ți face griji, o liniști el, adăugând apoi pentru copii : Haideti, repede în casă.

— Rissa va veni să ne spună noapte bună ? Întrebă Lucy.

— Da, bineînțeles, promise aceasta.

Putin mai liniștii, copiii plecară spre casă.

— Ce copii adorabili ! exclamă Rissa după ce aceștia se îndepărtară. Se pare că mă voi înțelege bine cu ei.

— Eu și soția mea suntem convinși de acest lucru. Se pare că ai toate calitățile unei guver-

nante excelente. Și ne felicităm deja pentru alegerea făcută.

Aceste cuvinte binevoitoare o bucurară mult. Urma deci să înceapă o nouă viață. În sânul acestei familiei simpatice și primitoare avea convingerea că va găsi în continuare viața pe plăcul ei. Rănile i se vor cicatriza încetul cu încetul, iar amintirea decepției în dragoste va dispărea. Și poate că se va naște o nouă Rissa, mai puternică, mai fericită...

Mergând pe aleile magnificului parc, tânăra și scriitorul se îndreptau spre casă când pe terasă apăru Penelope făcându-le semn.

— Un telefon pentru tine, anunță ea. Sper că nu este ceva grav,

Rissa începu să alerge. Cine o suna chiar acum ?

— Nu te grăbi, cine te-a sunat nu mai e pe fir. Era din întâmplare în trecere prin această regiune, așa că l-am invitat la cină.

Se întoarse apoi spre soțul ei, care ajunsese lângă ele.

— Te-ar interesa să-l cunoști. Este Glen Kilmartin, pianistul.

Auzind această veste, Rissei îi fu greu să-și ascundă tulburarea și ceru permisiunea să meargă în cameră să se pregătească pentru cină.

Tocmai îmbrăca o rochie de dantelă destul de elegantă, cu un decolteu discret, când auzi motorul unei mașini care se apropia și zări pe fereastră BMW-ul lui Glen oprindu-se în fața casei. O, Doamne ! De ce o urmărea ? Nu putea s-o lase deloc în pace ? Și nebuna asta de Mandy care-i dăduse toate indicațiile ca s-o găsească !

În fața oglinzii, tânăra făcu ultimele retușuri. Cearcănele de sub ochi, provocate de oboseală și de emoții fură mascate cu puțin fond de ten. Își dădu cu puțin ruj și se parfumă ușor. Era gata.

Când intră în salon, Glen, confortabil așezat pe un fotoliu, cu un pahar cu whisky cu sifon în mână, discuta cu scriitorul și soția acestuia. Când o zăriră, o primiră cu un zâmbet complice.

Uluită, ea îl văzu pe pianist ridicându-se, venindu-i în întâmpinare și strângându-l în brațe! Buzele lui calde se așezară fără jenă peste ale ei. Groaznic de stingherită, ea îi privi pe cei doi Markhan în chip de scuză. Ce ciudat! Cuplul continua să zâmbească binevoitor. Ce le spusese oare Glen ?...

Trecură apoi la masă. Atmosfera era cordială, discuția animată. Numai Rissa, crispată, gata de apărare, pregătită în orice moment să țină piept unui gest deplasat de-al lui Glen. Dar nu se întâmplă nimic. Evident, John și Penelope erau mari admiratori ai lui Glen și asistaseră la numeroase concerte. Și era o adevărată plăcere pentru ei să-l lase pe Glen să monopolizeze discuția. În orice altă împrejurare, Rissa ar fi ascultat cu cel mai mare interes discuția despre muzică și despre turneele lui internaționale. Dar în seara aceea, era incapabilă să rostească și să înțeleagă vreun cuvânt.

— Chiar ne vei acorda acest privilegiu, Glen ? întrebă Penelope. Vei interpreta pentru noi ultima ta lucrare, înainte chiar de a o interpreta la festival ?

— Dacă nu vă deranjează ?

— Din contră, este chiar minunat ! Nu-i așa, John ?

Acesta din urmă încuviință. Și pentru că terminau și desertul, o delicioasă șarlotă cu ciocolată făcută chiar de doamna Markhan, se ridicară ca printr-un acord comun și se întoarseră în salon, în mijlocul căruia trona un superb pian cu coadă.

Glen scoase din geantă o partitură ; zâmbind, se apropie de pian și puse partitura pe pupitru.

— Te rog să-mi întorci paginile, Rissa, cerul ei.

Tânăra era aproape să scoată un strigăt de groază. Nu, nu, era imposibil să asculte din nou „Rapsodia zbuciumată” aici, în compania unor străini, oricât de drăguți ar fi fost aceștia. Câtă cruzime să-i facă așa ceva ! Din păcate, era prea târziu ca să profesteze că era obosită din cauza călătoriei.

Glen ridicase deja capacul de pe clape și se așezase pe taburet. Cu un semn imperios, el îi ceru să se apropie. Nu avea scăpare ; trebuia să se supună. Evident că pianistul nu avea nevoie să citească partitura ca să interpreteze lucrarea pe care o știa pe de rost. Acesta era doar un motiv de a o obliga să rămână acolo.

Tremurând, tânăra se așază în spatele lui, puțin într-o parte și întoarce o clipă capul ; familia Markhan se așezase pe canapea ; zâmbetele lor încântate exprimau plăcerea pe care o așteptau de la această auditiie. Fără îndoială că această seară va reprezenta pentru ei o fabuloasă amintire pe care să o povestească prietenilor.

Măinile lui Glen începuseră să alunece pe clapele pianului. Rissa își încordă toată atenția. Trebuia cu orice preț să-și reprime emoția. Nu trebuia să se manifeste în nici un fel în fața lui John și Penelopei. Ce vor crede despre ea dacă ar vedea-o plângând în timp ce asculta o lucrare contemporană ?

Primele acorduri ale rapsodiei răsunară în cameră și imediat toată hotărârea ei de a rămâne impasibilă se evaporă. Deja era străbătută de un fior necontrolat. Uitând să întoarcă paginile partiturii, asculta hipnotizată, cu nervii încordați la maximum, această înlanțuire de note care i se părea a fi un ecou al propriului suflet.

Tema iubirii imposibile se desfășura, insista, se frângea, pentru ca apoi să-și ia din nou zborul. Ochii Rissei se umplură de lacrimi. Nu mai exista nimic în jurul ei în afară de această muzică în care inima lui Glen vorbea cu elocvență inimii ei.

Lângă ea se afla un fotoliu. Tânăra căzu în el, ascunzându-și fața în mâini. Furtuna se potolise progresiv și melodia devenise blândă. Reve-dea cum în anumite clipe de intimitate o priviseră frumoșii ochi gri ai lui Glen și cum o mângâiaseră cu blândețe. Nu exista îndoială, în acele clipe, ochii lui exprimaseră cea mai pură, cea mai adâncă dragoste. O teamă atroce puse stăpânire pe ea : dacă acum era prea târziu ?

Bucata se termină, dar mult timp după aceea, Rissa fu incapabilă să se miște. Apoi, încetul cu încetul, reveni la realitate. Privirea ei se roti prin încăpere : era singură cu Glen. El o privea de pe taburet cu o expresie gravă.

— Unde au plecat ? întreabă ea în șoaptă.

— S-au dus la culcare. Nu-i mai vedem până mâine dimineață.

Ridicându-se, pianistul înaintă un pas și întinse mâna spre ea.

— Vino, Rissa, șopti el blând.

Ea ezită o clipă apoi se ridică și-i dădu mâna pe care el o strânse afectuos. Tânăra întinse spre el fața ca un copil temător. Ochiul ei erau întrebători.

— În sfârșit, acum vom putea avea discuția pe care ne-am promis-o de foarte mult timp, spuse Glen.

— Există gesturi mai elocvente decât cuvintele, așa mi-ai spus într-o zi, șopti ea lipindu-se de el, oferindu-i buzele.

— Este adevărat. Dar împrejurările de față cer o explicație foarte clară.

Apoi, timp de o clipă, o sărută ușor.

— Deci, cine începe ? Tu sau eu ?

— Eu... eu nu știu ce să spun, bâigui Rissa ezitând, încurcată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. A, da... aș dori să știu unde este Alison. Nu trebuia să vă căsătoriți ?

— Să mă căsătoresc ? Cu Alison ?...

Glen nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Hai să fim serioși. Doar n-ai crezut că aș comite o asemenea prostie ?

— Poftim ?... Ce vrei să spui ?

— Acum șase ani am înțeles cine este cu adevărat Alison. Este o arivistă. Nu vedea în mine decât pianistul în devenire, contractele, călătoriile prin toată lumea, relațiile mele mondene. Încă de

pe atunci mă presa să ne căsătorim, dar am refuzat categoric. De aceea am rupt legătură.

Rissa îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ea mi-a spus un alt motiv.

— Da ? Care anume ?

Tânăra lăsă privirea în jos, incapabilă să-l privească în ochi. Totuși, dacă nu-i spunea acum, va rămâne pentru totdeauna ca o piatră pe inimă. Deci, începu cu o voce tremurătoare :

— După ea... te-a... te-a părăsit... pentru că descoperise... că erai amantul mamei sale.

— Câtă neobrăzare ! explodează el, uluit. O știi pe Alison capabilă de asemenea lovituri, dar cu asta a întrecut orice măsură.

Ochii lui gri o fixară pe Rissa.

— Nu, Rissa, îți jur, între mine și Kate nu a existat niciodată nimic... Cum aș fi putut s-o interez ? Era atât de îndrăgostită de tatăl tău !

Tonul lui de inocență absolută arăta că acesta era adevărul gol-goluț. Rissa era convinsă. Și această dezmințire arăta că nici mama ei nu fusese amanta lui Glen. Era vorba doar de o calomnie grosolană.

— Atunci, insistă Rissa, n-ai vrut niciodată să te căsătorești cu Alison ?

— Niciodată. Nici acum șase ani și cu atât mai puțin în această vară.

— Și totuși, de când a venit în Ichrachan nu te-ai despărțit de ea.

— Într-adevăr, recunosc Glen. Am încercat s-o folosesc pentru a te face geloasă... A fost un joc periculos, pe care era să-l plătesc scump. Pu-

țin a lipsit ca această călătorie la Edinburgh să nu provoace o catastrofă iremediabilă.

Această amintire o făcu pe Rissa să se înfiore.

— Cum ai reacționat când ai auzit de plecarea mea bruscă ?

— Alison mi-a spus abia a doua zi dimineata : „Alistair, prietenul Rissei, a trecut s-o ia de la hotel. Au plecat nu știu încotro ! Eram nebun de furie, eram furios pe tine.

— Și Alison nu a profitat de asta ?

— Ar fi putut. Ca să mă răzbun pe tine, în acea dimineată eram gata să mă arunc în brațele ei. Din fericire, tot în acea dimineată am primit un telefon din Statele Unite care a schimbat totul. Un anume Maxwell, un tânăr care moștenise una dintre cele mai mari averi din New York, tip cu care ea era mai mult sau mai puțin logodită, o sunase. Se părea că se îndrăgostise din nou de ea. Venea în aceeași după-amiază la Edinburgh. așa că Alison și-a făcut în grabă bagajul și s-a instalat în cel mai luxos hotel din oraș. N-am mai văzut-o de atunci.

— Și ce ai făcut ?

— Am mai rămas câteva zile în Edinburgh ca să rezolv vreo câteva probleme, apoi m-am întors la Ichrachan. Eram bântuit de ideea că nu mă mai iubeai.

Ea îl strânse cu pasiune în brațe.

— Niciodată n-am încetat să te iubesc. Tu doreai să plasezi relația noastră doar pe plan fizic:

— Ai dreptate. Mi-a trebuit cam mult timp să-mi dau seama că tu ești singura și cea mai

mare iubire a mea... Cred că te-am făcut să suferi mult. Mă vei ierta vreodată, Rissa ?

— Te-am iertat deja, Glen.

Buzele lor se uniră atunci într-un sărut în care puseseră toată dragostea lor.

— De ce m-ai urmărit până aici ? întrebă tânăra cu un zâmbet radios.

— Ca să te întreb dacă vrei să devii soția mea. Accepți ?

— Da, șopti ea în culmea fericirii.

Mână în mână, tinerii urcară scara ce ducea la etaj...

— Ei bine... sun puțin încurcat, spuse Glen. Familia Markhan m-a invitat să petrec noaptea aici, dar nu știu sigur ce cameră mi-a fost repartizată.

— Vei sta la mine în cameră. Sunt sigură că John și Penelope nu se vor supăra.

— Și ca să le mulțumim, îi vom invita la nuntă.

Îmbrățișându-se cu dragoste, intrară în camera Rissei. Desigur că aceasta nu era o purtare prea cuviincioasă, dar artiștilor care se bucură de o solidă reputație de originalitate și nonconformism li se permite orice.

Și, într-adevăr, în acea primă noapte de dragoste a lor, Rissa avu plăcuta certitudine că viața ei alături de Glen va fi extrem de fericită.

— S F Â R Ș I T —

Rissa și sora ei mai mică, Mandy, hotărâseră să se întorcă și să trăiască în Scoția. Dar este aceasta o hotărâre înțeleaptă? Chiar din prima seară, Rissa se întâlnește cu bărbatul pe care dorea să nu-l mai vadă niciodată, Glen Kilmartin. Mai irezistibil ca, niciodată, Glen îi oferă o aventură fără continuare. Dar Rissa nu mai este adolescenta îndrăgostită nebuște de el. Ea nu-i poate ierta ce-i făcuse Glen surorii ei vitrege, Alison. Rissa avea dreptate să se teamă de această întoarcere în Ichrachan, mai ales când Alison vine pe neașteptate...

— Și eu vreau să-ți spun ceva: mi-e milă de tine, Glen. Plăcerea pe care o simți când îi umilești pe ceilalți este lamentabilă. Așa te-ai comportat cu mine în urmă cu șapte ani. Apoi ai reînceput la fel cu Alison, vara trecută.

THE BEST